

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 352

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

24 grudnia 2013

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* w sektorze rolnym 9
- ★ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (EU) nr 1409/2013 z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie statystyki płatności (EBC/2013/43) 18
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1410/2013 z dnia 23 grudnia 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 45
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1411/2013 z dnia 23 grudnia 2013 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r. 47

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

2013/797/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Rady z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi 50

- ★ Decyzja Rady 2013/798/WPZiB z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie środków ograniczających wobec Republiki Środkowoafrykańskiej 51

2013/799/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przekazania przez Królestwo Hiszpanii przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 9089) 53

2013/800/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wkładu finansowego Unii na 2013 r. przeznaczonego na pokrycie wydatków poniesionych przez Francję, Niemcy, Portugalie i Hiszpanię w celu zwalczania organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 8999)..... 58

2013/801/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie ustanowienia Agencji Wykonawczej ds. Innowacyjności i Sieci oraz uchylecia decyzji 2007/60/WE zmienionej decyzją 2008/593/WE 65

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2013/802/UE:

- ★ Decyzja nr 1/2013 Rady Współpracy UE-Irak z dnia 8 października 2013 r. w sprawie przyjęcia regulaminów wewnętrznych Rady Współpracy i Komitetu Współpracy 68

2013/803/UE:

- ★ Decyzja Rady Współpracy UE-Irak nr 2/2013 z dnia 8 października 2013 r. w sprawie powołania trzech wyspecjalizowanych podkomitetów i przyjęcia zakresów ich uprawnień 74

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1407/2013

z dnia 18 grudnia 2013 r.

w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis*

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa⁽¹⁾,po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Jeżeli finansowanie przez państwo spełnia kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, stanowi pomoc państwa i zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu powinno zostać zgłoszone do Komisji. Jednakże na podstawie art. 109 Traktatu Rada może określić kategorie pomocy, które są zwolnione z wymogu zgłoszenia. Zgodnie z art. 108 ust. 4 Traktatu Komisja może przyjąć rozporządzenia dotyczące takich kategorii pomocy państwa. Rozporządzeniem (WE) nr 994/98 Rada postanowiła, zgodnie z art. 109 Traktatu, że pomoc *de minimis* może stanowić jedną z takich kategorii. Na tej podstawie uznaje się, że pomoc *de minimis*, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia.

(2) Komisja w licznych decyzjach wyjaśniała pojęcie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Komisja określiła również kierunki swoich działań w odniesieniu do pułapu *de minimis*, poniżej którego można uznać, że

art. 107 ust. 1 nie ma zastosowania, najpierw w zawiadomieniu w sprawie stosowania zasady *de minimis* do pomocy państwa⁽³⁾, a następnie w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 69/2001⁽⁴⁾ i (WE) nr 1998/2006⁽⁵⁾. W świetle doświadczenia zdobytego podczas stosowania rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 należy dokonać przeglądu niektórych warunków określonych w tym rozporządzeniu oraz zastąpić je nowym.

(3) Pułap pomocy *de minimis*, którą jedno przedsiębiorstwo może otrzymywać przez okres trzech lat od jednego państwa członkowskiego, należy utrzymać na wysokości 200 000 EUR. Pułap ten wciąż jest niezbędny w celu zapewnienia, by każdy środek wchodzący w zakres niniejszego rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrozący jej zakłóceniem.

(4) Do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania⁽⁶⁾. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że wszystkie podmioty, które są kontrolowane (prawnie lub *de facto*) przez ten sam podmiot, należy traktować jako jedno przedsiębiorstwo⁽⁷⁾. Aby zagwarantować pewność prawa i

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 229 z 8.8.2013, s. 1.

⁽³⁾ Zawiadomienie Komisji w sprawie zasady *de minimis* w odniesieniu do pomocy państwa (Dz.U. C 68 z 6.3.1996, s. 9).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 30).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5).

⁽⁶⁾ Wyrok z 2006 r. w sprawie C-222/04 Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA et al., Zb.Orz. s. I-289.

⁽⁷⁾ Wyrok z 2002 r. w sprawie C-382/99 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. s. I-5163.

ograniczyć obciążenia administracyjne, niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wyczerpujący wykaz jasnych kryteriów określających, w jakich okolicznościach co najmniej dwie jednostki gospodarcze z tego samego państwa członkowskiego należy uznać za jedno przedsiębiorstwo. Spośród utrwalonych kryteriów służących określeniu „powiązanych jednostek gospodarczych” w definicji małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), określonej w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁽¹⁾ i w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 800/2008⁽²⁾, Komisja wybrała te kryteria, które są właściwe do celów niniejszego rozporządzenia. Kryteria te są już znane organom publicznym i powinny znaleźć zastosowanie, z uwagi na zakres niniejszego rozporządzenia, zarówno w odniesieniu do MŚP, jak i dużych przedsiębiorstw. Kryteria te powinny zapewnić uznanie grupy powiązanych jednostek gospodarczych za jedno przedsiębiorstwo do celów stosowania zasady *de minimis*, natomiast jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane wyłącznie dlatego, że każda z nich jest bezpośrednio związana z danym organem publicznym lub danymi organami publicznymi, nie będą traktowane jako wzajemnie powiązane. Uwzględnia się tym samym szczególną sytuację jednostek gospodarczych, które są kontrolowane przez ten sam organ publiczny lub te same organy publiczne, ale które mogą posiadać niezależne uprawnienia decyzyjne.

- (5) Aby uwzględnić niewielki rozmiar, jakim przeciętnie charakteryzują się przedsiębiorstwa działające w sektorze transportu drogowego towarów, w odniesieniu do przedsiębiorstw prowadzących działalność zarobkową w zakresie transportu drogowego towarów należy utrzymać pułap w wysokości 100 000 EUR. Świadczenia usług zintegrowanych, w których sam transport jest tylko jednym z elementów usługi, np. usług przeprowadzkowych, pocztowych lub kurierskich albo usług obejmujących zbieranie i przetwarzanie odpadów, nie należy uznawać za usługi transportowe. W związku z nadwyżką mocy przewozowych w sektorze transportu drogowego towarów oraz z uwagi na cele polityki transportowej w zakresie natężenia ruchu i transportu towarowego, z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy wykluczyć pomoc na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego towarów przez przedsiębiorstwa prowadzące działalność zarobkową w zakresie transportu drogowego towarów. Z uwagi na rozwój sektora drogowego transportu pasażerskiego nie należy już stosować obniżonego pułapu w odniesieniu do tego sektora.
- (6) Ze względu na specjalne zasady stosowane w sektorach produkcji podstawowej produktów rolnych, rybołówstwa i akwakultury oraz ze względu na ryzyko, że kwoty pomocy niższe od pułapów określonych w niniejszym rozporządzeniu mogą spełniać kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do tych sektorów.

(7) Biorąc pod uwagę podobieństwa między przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Za przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu nie można w tym względzie uznać czynności wykonywanych w gospodarstwach jako niezbędny element przygotowania produktu do pierwszej sprzedaży, takich jak zbiór, koszenie czy młócka zbóż, pakowanie jaj, ani też pierwszej sprzedaży na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem.

(8) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że z dniem przyjęcia przez Unię aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymania się od wszelkich działań mogących zaszkodzić takiej organizacji lub wprowadzających od niej wyjątki⁽³⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy, której kwotę ustalono na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych do obrotu. Nie powinno też mieć zastosowania do wsparcia, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami podstawowymi.

(9) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy wywozowej ani pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z produktów krajowych w stosunku do produktów przywożonych. Nie powinno mieć ono zwłaszcza zastosowania do pomocy na tworzenie i prowadzenie sieci dystrybucyjnej w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich. Pomoc na pokrycie kosztów uczestnictwa w targach handlowych bądź kosztów badań lub usług doradczych potrzebnych do wprowadzenia nowego lub już istniejącego produktu na nowy rynek w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim zwykle nie stanowi pomocy wywozowej.

(10) Okres trzech lat brany pod uwagę do celów niniejszego rozporządzenia należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy *de minimis* należy uwzględnić całkowitą kwotę pomocy *de minimis* przyznaną w ciągu danego roku podatkowego oraz dwóch poprzedzających lat podatkowych.

(11) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia a także w innych sektorach lub obszarach działalności, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do działalności w tych innych sektorach lub obszarach działalności, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w wyłączonych sektorach nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis*. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie w przypadku przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w sektorach, w których stosuje się niższe pułapy *de minimis*. Jeżeli nie ma możliwości zagwarantowania, że działalność w sektorach, w

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3).

⁽³⁾ Wyrok z 2002 r. w sprawie C-456/00 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-11949.

odniesieniu do których stosuje się niższe pułapy *de minimis*, jest objęta pomocą *de minimis* tylko do wysokości tych obniżonych pułapów, niższe pułapy należy stosować do całej działalności przedsiębiorstwa.

- (12) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy uniemożliwiające obejście maksymalnych poziomów intensywności pomocy określonych w szczegółowych rozporządzeniach lub decyzjach Komisji. Należy również ustanowić jasne i łatwe do zastosowania zasady dotyczące kumulacji.
- (13) W niniejszym rozporządzeniu nie wyklucza się sytuacji, w której środka można nie uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu na podstawie innych przesłanek niż te wymienione w niniejszym rozporządzeniu, na przykład gdy środek spełnia warunki testu prywatnego inwestora lub nie wiąże się z przekazaniem zasobów państwowych. W szczególności finansowanie unijne zarządzane centralnie przez Komisję, które nie jest bezpośrednio ani pośrednio kontrolowane przez państwo członkowskie, nie stanowi pomocy państwa i nie powinno być uwzględniane przy określaniu, czy przestrzegano odpowiedniego pułapu.
- (14) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno się stosować jedynie do pomocy *de minimis*, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”). Takiego dokładnego obliczenia można przykładowo dokonać w odniesieniu do dotacji, dopłat do oprocentowania, ograniczonych zwolnień podatkowych lub innych instrumentów, które przewidują pewien maksymalny poziom, gwarantujący nieprzekroczenie odpowiedniego pułapu. Określenie maksymalnego poziomu oznacza, że tak długo, jak dokładna kwota pomocy jest nieznana lub jeszcze nieznana, państwo członkowskie musi przyjąć, że kwota ta jest równa maksymalnemu poziomowi, aby zagwarantować, że połączenie kilku środków pomocy nie przekroczy pułapu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, oraz zastosować zasady dotyczące kumulacji pomocy.
- (15) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu *de minimis* wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić obliczenia, kwota pomocy przyznanej w innej formie niż dotacje pieniężne powinna zostać przeliczona na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji brutto dla przejrzystych rodzajów pomocy innych niż dotacje oraz pomocy wypłacanej w kilku ratach należy stosować rynkowe stopy procentowe obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie reguł pomocy państwa, stopami rynkowymi stosowanymi do celów niniejszego rozporządzenia powinny być stopy referencyjne, określone w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6).

- (16) Pomoc w formie pożyczek, w tym pomoc *de minimis* na finansowanie ryzyka przyjmującą postać pożyczek, należy uznać za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy. W celu uproszczenia oceny niewielkich pożyczek udzielanych na krótki okres w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki, jak i czas jej trwania. Z doświadczenia Komisji wynika, że pożyczki objęte zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki i nieprzekraczające 1 000 000 EUR w okresie pięciu lat albo 500 000 EUR w okresie dziesięciu lat można uznać za posiadające ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu *de minimis*. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwu, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw..
- (17) Pomocy w formie dokapitalizowania nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że całkowita wartość dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*. Pomocy w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych, o której mowa w wytycznych dotyczących finansowania ryzyka⁽²⁾, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany w ramach środka nie przekracza pułapu *de minimis*.
- (18) Pomoc w formie gwarancji, w tym pomoc *de minimis* na finansowanie ryzyka przyjmującą postać gwarancji, należy uznać za przejrzystą, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie „bezpiecznych stawek” określonych w zawiadomieniu Komisji dotyczącym danej kategorii przedsiębiorstw⁽³⁾. W celu uproszczenia oceny gwarancji udzielanych na krótki okres i zabezpieczających do 80 % stosunkowo niewielkich pożyczek w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki bazowej, jak i czas trwania gwarancji. Reguły tej nie należy stosować w odniesieniu do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, np. gwarancji na transakcje kapitałowe. Jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 1 500 000 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza pięciu lat, gwarancję można uznać za posiadającą ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu *de minimis*. To samo podejście stosuje się, jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 750 000 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza dziesięciu lat. Ponadto państwa członkowskie mogą skorzystać z metody obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji, która to metoda została zgłoszona Komisji na

⁽²⁾ Wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach (Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2).

⁽³⁾ Na przykład obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. C 155 z 20.6.2008, s. 10).

podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i która została zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; rozwiązanie takie możliwe jest pod warunkiem że zatwierdzona metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwom, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw.

(19) Jeżeli program pomocy *de minimis* jest wdrażany przez pośredników finansowych, należy zagwarantować, że nie otrzymują oni żadnej pomocy państwa. Można to zrobić np. poprzez wprowadzenie wymogu, by pośrednicy finansowi korzystający z gwarancji państwa płacili stawki odpowiadające stawkom rynkowym lub by w całości przenosili wszelką korzyść na beneficjentów końcowych, lub poprzez przestrzeganie pułapu *de minimis* i innych warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu również na poziomie pośredników.

(20) Po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten – niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, dokapitalizowaniem ani środkiem finansowania ryzyka przyjmującym postać inwestycji kapitałowej lub quasi-kapitałowej – prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości mniejszej niż wysokość pułapu *de minimis*, przez co mógłby zostać objęty przepisami niniejszego rozporządzenia.

(21) Komisja jest zobowiązana do dopilnowania, by przestrzegano reguł pomocy państwa; zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny ułatwiać wypełnianie tego zadania poprzez ustanowienie niezbędnych mechanizmów gwarantujących, że całkowita kwota pomocy przyznanej zgodnie z zasadą *de minimis* jednemu przedsiębiorstwu nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu. W tym celu, przyznając pomoc *de minimis*, państwo członkowskie powinno informować zainteresowane przedsiębiorstwa o kwocie przyznanej pomocy *de minimis*, o tym, że ma ona charakter *de minimis*, oraz wyraźnie odesłać do niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do monitorowania udzielonej pomocy, aby zapewnić nieprzekraczanie odpowiednich pułapów oraz przestrzeganie reguł dotyczących kumulacji. Aby wywiązać się z tego obowiązku, zainteresowane państwo członkowskie powinno przed przyznaniem takiej pomocy uzyskać od przedsiębiorstwa oświadczenie o wszelkiej innej pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem lub innymi rozporządzeniami w sprawie *de minimis*, otrzymanej w danym roku podatkowym oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość ustanowienia centralnego rejestru obejmującego pełne informacje dotyczące

przyznanej pomocy *de minimis* i weryfikowania, czy udzielenie nowej pomocy nie powoduje przekroczenia odpowiedniego pułapu.

(22) Przed przyznaniem wszelkiej nowej pomocy *de minimis* państwa członkowskie powinny dokładnie przeanalizować, czy w wyniku przyznania nowej pomocy *de minimis* pułap *de minimis* nie zostanie w danym państwie członkowskim przekroczony oraz czy spełniono inne warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

(23) Uwzględniając doświadczenie Komisji, a w szczególności konieczność systematycznego dokonywania przeglądu jej polityki w zakresie pomocy państwa, właściwe jest ograniczenie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Na wypadek gdyby niniejsze rozporządzenie wygasło i nie zostało przedłużone, państwa członkowskie powinny dysponować sześciomiesięcznym okresem dostosowawczym w odniesieniu do pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom we wszystkich sektorach, z wyjątkiem:

- a) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury, objętym rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 ⁽¹⁾;
- b) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom zajmującym się produkcją podstawową produktów rolnych;
- c) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w sektorze przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych w następujących przypadkach:
 - (i) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów nabytych od producentów podstawowych lub wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorstwa objęte pomocą;
 - (ii) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu przekazania jej w części lub w całości producentom podstawowym;
- d) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
- e) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22).

2. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w sektorach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) lub c), a także działalność w jednym lub większej liczbie sektorów lub w innych obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „produkty rolne” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 104/2000;
- b) „przetwarzanie produktów rolnych” oznacza czynności wykonywane na produkcie rolnym, w wyniku których powstaje produkt będący również produktem rolnym, z wyjątkiem czynności wykonywanych w gospodarstwach, niezbędnych do przygotowania produktów zwierzęcych lub roślinnych do pierwszej sprzedaży;
- c) „wprowadzanie do obrotu produktów rolnych” oznacza posiadanie lub wystawianie produktu w celu sprzedaży, oferowanie go na sprzedaż, dostawę lub każdy inny sposób wprowadzania produktu na rynek, z wyjątkiem jego pierwszej sprzedaży przez producenta podstawowego na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem i czynności przygotowujących produkt do pierwszej sprzedaży; sprzedaż produktu przez producenta podstawowego konsumentowi końcowemu uznaje się za wprowadzanie do obrotu, jeśli następuje w odpowiednio wydzielonym do tego celu miejscu.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „jedno przedsiębiorstwo” obejmuje wszystkie jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane co najmniej jednym z następujących stosunków:

- a) jedna jednostka gospodarcza posiada w drugiej jednostce gospodarczej większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków;
- b) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wyznaczyć lub odwołać większość członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego innej jednostki gospodarczej;
- c) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wywierać dominujący wpływ na inną jednostkę gospodarczą zgodnie z umową zawartą z tą jednostką lub postanowieniami w jej akcie założycielskim lub umowie spółki;
- d) jedna jednostka gospodarcza, która jest akcjonariuszem lub wspólnikiem w innej jednostce gospodarczej lub jej członkiem, samodzielnie kontroluje, zgodnie z porozumieniem z innymi akcjonariuszami, wspólnikami lub członkami tej

jednostki, większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków tej jednostki.

Jednostki gospodarcze pozostające w jakimkolwiek ze stosunków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–d), za pośrednictwem jednej innej jednostki gospodarczej lub kilku innych jednostek gospodarczych również są uznawane za jedno przedsiębiorstwo.

Artykuł 3

Pomoc *de minimis*

1. Uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego są zwolnione z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 Traktatu, jeżeli spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

2. Całkowita kwota pomocy *de minimis* przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu nie może przekroczyć 200 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

Całkowita kwota pomocy *de minimis* przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność zarobkową w zakresie drogowego transportu towarów nie może przekroczyć 100 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych. Pomoc *de minimis* nie może zostać wykorzystana na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego towarów.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność zarobkową w zakresie drogowego transportu towarów a także inną działalność, w odniesieniu do której stosuje się pułap wynoszący 200 000 EUR, to w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa stosuje się pułap wynoszący 200 000 EUR, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by korzyść dotycząca działalności w zakresie drogowego transportu towarów nie przekraczała 100 000 EUR oraz by pomoc *de minimis* nie była wykorzystywana na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego towarów.

4. Pomoc *de minimis* uznaje się za przyznaną w dniu, w którym przedsiębiorstwo uzyskuje prawo otrzymania takiej pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym, niezależnie od terminu wypłacenia pomocy *de minimis* temu przedsiębiorstwu.

5. Pułapy określone w ust. 2 stosuje się bez względu na formę i cel pomocy *de minimis*, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana przez państwo członkowskie jest w całości lub częściowo finansowana z zasobów Unii. Okres trzech lat podatkowych ustala się przez odniesienie do lat obrotowych stosowanych przez przedsiębiorstwo w danym państwie członkowskim.

6. Do celów stosowania pułapów określonych w ust. 2 pomoc wyraża się jako dotację pieniężną. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy stanowi ekwiwalent dotacji brutto pomocy.

Pomoc wypłacana w kilku ratach jest dyskontowana do wartości w momencie przyznania pomocy. Stopą procentową stosowaną do dyskontowania jest stopa dyskontowa mająca zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

7. Jeżeli z powodu udzielenia nowej pomocy *de minimis* odpowiednie pułapy określone w ust. 2 zostałyby przekroczone, nowa pomoc nie może być objęta przepisami niniejszego rozporządzenia.

8. W przypadku połączenia lub przejęcia przedsiębiorstw, w celu ustalenia, czy nowa pomoc *de minimis* dla nowego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa przejmującego nie przekracza odpowiedniego pułapu, uwzględnia się wszelką wcześniejszą pomoc *de minimis* przyznaną któremukolwiek z łączących się przedsiębiorstw. Pomoc *de minimis* przyznana zgodnie z prawem przed połączeniem lub przejęciem pozostaje zgodna z prawem.

9. Jeżeli przedsiębiorstwo podzieli się na co najmniej dwa osobne przedsiębiorstwa, pomoc *de minimis* przyznaną przed podziałem przydziela się przedsiębiorstwu, które z niej skorzystało, co oznacza zasadniczo przedsiębiorstwo, które przejmuje działalność, w odniesieniu do której pomoc *de minimis* została wykorzystana. Jeżeli taki przydział jest niemożliwy, pomoc *de minimis* przydziela się proporcjonalnie na podstawie wartości księgowej kapitału podstawowego nowych przedsiębiorstw zgodnie ze stanem na dzień wejścia podziału w życie.

Artykuł 4

Obliczanie ekwiwalentu dotacji brutto

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”).

2. Pomoc w formie dotacji lub dopłat do oprocentowania uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*.

3. Pomoc w formie pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli:

a) beneficjent nie jest przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) pożyczka jest objęta zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki oraz wynosi 1 000 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 500 000 EUR) w okresie pięciu lat, albo 500 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 250 000 EUR) w okresie dziesięciu lat; jeżeli kwota pożyczki jest niższa niż te kwoty lub udzielono jej na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto pożyczki oblicza się jako odpowiedni odsetek odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie stopy referencyjnej mającej zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

4. Pomoc w formie dokapitalizowania uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, tylko jeżeli całkowita kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*.

5. Pomoc w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych jest uznawana za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli kapitał dostarczany jednemu przedsiębiorstwu nie przekracza pułapu *de minimis*.

6. Pomoc w formie gwarancji uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli:

a) beneficjent nie jest przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) gwarancja nie przekracza 80 % wartości pożyczki bazowej oraz gwarantowana kwota wynosi 1 500 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 750 000 EUR) i czas trwania gwarancji wynosi pięć lat, albo gwarantowana kwota wynosi 750 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 375 000 EUR) i czas trwania gwarancji wynosi dziesięć lat; jeżeli gwarantowana kwota jest niższa niż te kwoty lub gwarancji udzielono na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto gwarancji oblicza się jako odpowiedni odsetek odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie „bezpiecznych stawek” określonych w zawiadomieniu Komisji; lub

d) przed jej wdrożeniem,

(i) metoda wykorzystana do obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zgłoszona Komisji na podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; oraz

(ii) ta metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

7. Pomoc w formie innych instrumentów uznaje się prężystą pomoc *de minimis*, jeżeli instrument określa poziom maksymalny, tak aby nie przekroczono odpowiedniego pułapu.

Artykuł 5

Kumulacja

1. Pomoc *de minimis* przyznana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można łączyć z pomocą *de minimis* przyznana zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 360/2012⁽¹⁾ do pułapu określonego w tym rozporządzeniu. Można ją łączyć z pomocą *de minimis* przyznana zgodnie z innymi rozporządzeniami o pomocy *de minimis* do odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Pomocy *de minimis* nie można łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych lub z pomocą państwa dla tego samego środka finansowania ryzyka, w przypadku gdyby taka kumulacja miała przekroczyć odpowiedni maksymalny poziom intensywności pomocy lub kwotę pomocy ustaloną pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu w sprawie wyłączeń grupowych lub w decyzji Komisji. Pomoc *de minimis*, której nie przyznano w odniesieniu do konkretnych kosztów kwalifikowalnych lub której nie można przypisać do takich kosztów, można łączyć z inną pomocą państwa przyznana zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wyłączeń grupowych lub zgodnie z decyzją przyjętą przez Komisję.

Artykuł 6

Monitorowanie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać przedsiębiorstwu pomoc *de minimis* zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pisemnie powiadamia to przedsiębiorstwo o przewidywanej kwocie pomocy (wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto) oraz o jej charakterze *de minimis*, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, podając jego tytuł oraz odniesienie do jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli pomoc *de minimis* przyznaje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem różnym przedsiębiorstwom na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, zainteresowane państwo członkowskie może wypełnić ten obowiązek, informując te przedsiębiorstwa o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach tego programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy nie przekroczono odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2. Przed przyznaniem pomocy państwo członkowskie uzyskuje także od zainteresowanego przedsiębiorstwa oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy *de minimis*, w odniesieniu do której stosuje się niniejsze rozporządzenie lub inne rozporządzenia o pomocy *de minimis*, otrzymanej w czasie dwóch poprzednich lat podatkowych oraz bieżącego roku podatkowego.

2. Jeżeli państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy *de minimis* zawierający pełne informacje dotyczące

wszelkiej pomocy *de minimis* przyznanej przez wszelkie organy w danym państwie członkowskim, ust. 1 przestaje się stosować z dniem, w którym informacje zawarte w rejestrze obejmują okres trzech lat podatkowych.

3. Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc *de minimis* zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dopiero po upewnieniu się, że nie podniesie ona całkowitej kwoty pomocy *de minimis* przyznanej danemu przedsiębiorstwu do poziomu przekraczającego odpowiedni pułap określony w art. 3 ust. 2 oraz że wszystkie warunki określone w niniejszym rozporządzeniu są przestrzegane.

4. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Informacje te obejmują wszelkie dane konieczne do wykazania, że warunki niniejszego rozporządzenia zostały spełnione. Dane dotyczące indywidualnej pomocy *de minimis* przechowywane przez 10 lat podatkowych od daty przyznania pomocy. Dane dotyczące programu pomocy *de minimis* przechowywane przez 10 lat podatkowych od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu.

5. Dane państwo członkowskie przekazuje Komisji, na pisemny wniosek, w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu określonego we wniosku, wszelkie informacje, jakie Komisja uzna za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone całkowite kwoty pomocy *de minimis* otrzymanej przez przedsiębiorstwo w rozumieniu niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń dotyczących pomocy *de minimis*.

Artykuł 7

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie, jeżeli pomoc spełnia wszystkie warunki określone niniejszym rozporządzeniem. Pomoc, która nie spełnia tych warunków, będzie oceniana przez Komisję zgodnie z odpowiednimi ramami, wytycznymi, komunikatami oraz zawiadomieniami.

2. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 69/2001 przyznana w dniach od 2 lutego 2001 r. do 30 czerwca 2007 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

3. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 przyznana w dniach od 1 stycznia 2007 r. do 30 czerwca 2014 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

4. Po upływie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia wszelkie programy pomocy *de minimis* spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu pozostają objęte niniejszym rozporządzeniem przez kolejne sześć miesięcy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 114 z 26.4.2012, s. 8).

*Artykuł 8***Wejście w życie i okres stosowania**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1408/2013

z dnia 18 grudnia 2013 r.

w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* w sektorze rolnym

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa ⁽¹⁾,po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Jeżeli finansowanie przez państwo spełnia kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, stanowi pomoc państwa i zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu powinno zostać zgłoszone do Komisji. Jednakże na podstawie art. 109 Traktatu Rada może określić kategorie pomocy, które są zwolnione z wymogu zgłoszenia. Zgodnie z art. 108 ust. 4 Traktatu Komisja może przyjąć rozporządzenia dotyczące takich kategorii pomocy państwa. Rozporządzeniem (WE) nr 994/98 Rada postanowiła, zgodnie z art. 109 Traktatu, że pomoc *de minimis* może stanowić jedną z takich kategorii. Na tej podstawie uznaje się, że pomoc *de minimis*, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia.

(2) Komisja w licznych decyzjach wyjaśniała pojęcie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Komisja określiła również kierunki swoich działań w odniesieniu do pułapu *de minimis*, poniżej którego można uznać, że art. 107 ust. 1 nie ma zastosowania, najpierw w zawiadomieniu w sprawie stosowania zasady *de minimis* do pomocy państwa ⁽³⁾, a następnie w rozporządzeniach

Komisji (WE) nr 69/2001 ⁽⁴⁾ i (WE) nr 1998/2006 ⁽⁵⁾. Ze względu na specjalne zasady stosowane w sektorze rolnym oraz ze względu na ryzyko, że nawet niskie kwoty pomocy mogłyby spełniać kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, sektor rolny lub jego części wyłączono z zakresu powyższych rozporządzeń. Komisja przyjęła już szereg rozporządzeń określających zasady dotyczące pomocy *de minimis* przyznawanej w sektorze rolnym; ostatnim z tych rozporządzeń było rozporządzenie (WE) nr 1535/2007 ⁽⁶⁾. W świetle doświadczenia zdobytego podczas stosowania rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 należy dokonać przeglądu niektórych warunków określonych w tym rozporządzeniu oraz zastąpić je nowym.

(3) Z doświadczeń Komisji zdobytych podczas stosowania rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 wynika, że maksymalną kwotę pomocy dla jednego przedsiębiorstwa na okres trzech lat należy podnieść do 15 000 EUR, a górny limit krajowy – do 1 % rocznej produkcji. Te nowe pułapy wciąż zapewniają, by każdy środek wchodzący w zakres niniejszego rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrozący jej zakłóceniem.

(4) Do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania ⁽⁷⁾. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że wszystkie podmioty, które są kontrolowane (prawnie lub *de facto*) przez ten sam podmiot, należy traktować jako jedno przedsiębiorstwo ⁽⁸⁾. Aby zagwarantować pewność prawa i ograniczyć obciążenia administracyjne, niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wyczerpujący wykaz jasnych kryteriów określających, w jakich okolicznościach co najmniej dwie jednostki gospodarcze z tego samego państwa członkowskiego należy uznać za jedno przedsiębiorstwo. Spośród utrwalonych kryteriów służących określeniu „powiązanych jednostek gospodarczych” w definicji

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 227 z 6.8.2013, s. 3.

⁽³⁾ Zawiadomienie Komisji w sprawie zasady *de minimis* w odniesieniu do pomocy państwa (Dz.U. C 68 z 6.3.1996, s. 9).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r., w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 30).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy *de minimis* w sektorze produkcji rolnej (Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 35).

⁽⁷⁾ Wyrok z 2006 r. w sprawie C-222/04 Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA et al., Zb.Orz. s. I-289.

⁽⁸⁾ Wyrok z 2002 r. w sprawie C-382/99 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. s. I-5163.

małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), określone w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁽¹⁾ i w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 800/2008⁽²⁾, Komisja wybrała te kryteria, które są właściwe do celów niniejszego rozporządzenia. Kryteria te są już znane organom publicznym i powinny znaleźć zastosowanie, z uwagi na zakres niniejszego rozporządzenia, zarówno w odniesieniu do MŚP, jak i dużych przedsiębiorstw. Kryteria te powinny zapewnić uznanie grupy powiązanych jednostek gospodarczych za jedno przedsiębiorstwo do celów stosowania zasady *de minimis*, natomiast jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane wyłącznie dlatego, że każda z nich jest bezpośrednio związana z danym organem publicznym lub danymi organami publicznymi, nie będą traktowane jako wzajemnie powiązane. Uwzględnia się tym samym szczególną sytuację jednostek gospodarczych, które są kontrolowane przez ten sam organ publiczny lub te same organy publiczne, ale które mogą posiadać niezależne uprawnienia decyzyjne. Kryteria te powinny również zapewniać, że poszczególni członkowie osób prawnych lub grupy osób fizycznych lub prawnych nie będą traktowani jako powiązani wyłącznie z tego powodu, w przypadku gdy prawo krajowe przewiduje, że tacy indywidualni członkowie mają prawa i obowiązki porównywalne z prawami i obowiązkami rolników indywidualnych, którzy mają status kierownika gospodarstwa rolnego, szczególnie w odniesieniu do ich statusu ekonomicznego, społecznego i podatkowego, pod warunkiem że przyczynili się do wzmocnienia struktur rolnych danych osób prawnych lub grup.

- (5) Ze względu na podobieństwo pomiędzy przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, przetwarzanie i wprowadzanie do obrotu produktów rolnych wchodzi w zakres rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013⁽³⁾.
- (6) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że z dniem przyjęcia przez Unię aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymać się od wszelkich działań mogących zaszkodzić takiej organizacji lub wprowadzających od niej wyjątki⁽⁴⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy, której kwotę ustalono na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych do obrotu. Nie powinno też mieć zastosowania do wsparcia, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami podstawowymi.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis*. (Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁴⁾ Wyrok z 2002 r. w sprawie C-456/00 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-11949.

- (7) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy wywozowej ani pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z produktów krajowych w stosunku do produktów przywożonych. Nie powinno mieć ono zwłaszcza zastosowania do pomocy na tworzenie i prowadzenie sieci dystrybucyjnej w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich. Pomoc na pokrycie kosztów uczestnictwa w targach handlowych bądź kosztów badań lub usług doradczych potrzebnych do wprowadzenia nowego lub już istniejącego produktu na nowy rynek w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim zwykle nie stanowi pomocy wywozowej.
- (8) Okres trzech lat brany pod uwagę do celów niniejszego rozporządzenia należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy *de minimis* należy uwzględnić całkowitą kwotę pomocy *de minimis* przyznawaną w ciągu danego roku podatkowego oraz dwóch poprzedzających lat podatkowych.
- (9) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, a także w innych sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, to przepisy powyższego rozporządzenia powinny stosować się do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania tego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (10) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych oraz w sektorze rybołówstwa i akwakultury, to w odniesieniu do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorze rybołówstwa i akwakultury powinno stosować się rozporządzenie Komisji (WE) nr 875/2007⁽⁵⁾, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (11) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy uniemożliwiające obejście maksymalnych poziomów intensywności pomocy określonych w szczegółowych rozporządzeniach lub decyzjach Komisji. Należy również ustanowić jasne i łatwe do zastosowania zasady dotyczące kumulacji.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rybołówstwa i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 (Dz.U. L 193 z 25.7.2007, s. 6).

- (12) W niniejszym rozporządzeniu nie wyklucza się sytuacji, w której środka można nie uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu na podstawie innych przesłanek niż te wymienione w niniejszym rozporządzeniu, na przykład gdy środek spełnia warunki testu prywatnego inwestora lub nie wiąże się z przekazaniem zasobów państwowych. W szczególności finansowanie unijne zarządzane centralnie przez Komisję, które nie jest bezpośrednio ani pośrednio kontrolowane przez państwo członkowskie, nie stanowi pomocy państwa i nie powinno być uwzględniane przy określaniu, czy przestrzegano odpowiedniego pułapu lub górnego limitu krajowego.
- (13) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno się stosować jedynie do pomocy *de minimis*, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”). Takiego dokładnego obliczenia można przykładowo dokonać w odniesieniu do dotacji, dopłat do oprocentowania, ograniczonych zwolnień podatkowych lub innych instrumentów, które przewidują pewien maksymalny poziom, gwarantujący nieprzekroczenie odpowiedniego pułapu. Określenie maksymalnego poziomu oznacza, że tak długo, jak dokładna kwota pomocy jest nieznana lub jeszcze nieznana, państwo członkowskie musi przyjąć, że kwota ta jest równa maksymalnemu poziomowi, aby zagwarantować, że połączenie kilku środków pomocy nie przekroczy pułapu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, oraz zastosować zasady dotyczące kumulacji pomocy.
- (14) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu *de minimis* wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić obliczenia, kwota pomocy przyznanej w innej formie niż dotacje pieniężne powinna zostać przeliczona na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji brutto dla przejrzystych rodzajów pomocy innych niż dotacje oraz pomocy wypłacanej w kilku ratach należy stosować rynkowe stopy procentowe obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie reguł pomocy państwa, stopami rynkowymi stosowanymi do celów niniejszego rozporządzenia powinny być stopy referencyjne określone w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾.
- (15) Pomoc w formie pożyczek, w tym pomoc *de minimis* na finansowanie ryzyka przyjmującą postać pożyczek, należy uznać za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy. W celu uproszczenia oceny niewielkich pożyczek udzielanych na krótki okres w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki, jak i czas jej trwania. Z doświadczenia Komisji wynika, że pożyczki objęte zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki i nieprzekraczające 75 000 EUR w okresie pięciu lat albo 37 500 EUR w okresie dziesięciu lat można uznać za posiadające ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu *de minimis*. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwom, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw.
- (16) Pomocy w formie dokapitalizowania nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że całkowita wartość dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*. Pomocy w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych, o której mowa w wytycznych dotyczących finansowania ryzyka⁽²⁾, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany w ramach środka nie przekracza pułapu *de minimis*.
- (17) Pomoc w formie gwarancji, w tym pomoc *de minimis* na finansowanie ryzyka przyjmującą postać gwarancji, należy uznać za przejrzystą, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie „bezpiecznych stawek” określonych w zawiadomieniu Komisji dotyczącym danej kategorii przedsiębiorstw⁽³⁾. W celu uproszczenia oceny gwarancji udzielanych na krótki okres i zabezpieczających do 80 % stosunkowo niewielkich pożyczek w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki bazowej, jak i czas trwania gwarancji. Reguły tej nie należy stosować w odniesieniu do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, np. gwarancji na transakcje kapitałowe. Jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 112 500 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza pięciu lat, gwarancję można

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6).

⁽²⁾ Wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach (Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2).

⁽³⁾ Na przykład obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. C 155 z 20.6.2008, s. 10).

uznać za posiadającą ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu *de minimis*. To samo podejście stosuje się, jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 56 250 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza dziesięciu lat. Ponadto państwa członkowskie mogą skorzystać z metody obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji, która to metoda została zgłoszona Komisji na podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i która została zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; rozwiązanie takie możliwe jest pod warunkiem że zatwierdzona metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwom, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw.

- (18) Jeżeli program pomocy *de minimis* jest wdrażany przez pośredników finansowych, należy zagwarantować, że nie otrzymują oni żadnej pomocy państwa. Można to zrobić np. poprzez wprowadzenie wymogu, by pośrednicy finansowi korzystający z gwarancji państwa płacili stawki odpowiadające stawkom rynkowym lub by w całości przenosili wszelką korzyść na beneficjentów końcowych, lub poprzez przestrzeganie pułapu *de minimis* i innych warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu również na poziomie pośredników.
- (19) Po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten – niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, dokapitalizowaniem ani środkiem finansowania ryzyka przyjmującym postać inwestycji kapitałowej lub quasi-kapitałowej – prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości mniejszej niż wysokość pułapu *de minimis*, przez co mogłyby zostać objęte przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (20) Komisja jest zobowiązana do dopilnowania, by przestrzegano reguł pomocy państwa; zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny ułatwiać wypełnianie tego zadania poprzez ustanowienie niezbędnych mechanizmów gwarantujących, że całkowita kwota pomocy przyznanej zgodnie z zasadą *de minimis* jednemu przedsiębiorstwu nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu. W tym celu, przyznając pomoc *de minimis*, państwo członkowskie powinno informować zainteresowane przedsiębiorstwa o kwocie przyznanej pomocy *de minimis*, o tym, że ma ona charakter *de minimis*, oraz wyraźnie odesłać do niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do monitorowania udzielonej pomocy, aby zapewnić nieprzekraczanie odpowiednich pułapów oraz przestrzeganie reguł dotyczących kumulacji. Aby wywiązać się z tego obowiązku, zainteresowane państwo członkowskie

powinno przed przyznaniem takiej pomocy uzyskać od przedsiębiorstwa oświadczenie o wszelkiej innej pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem lub innymi rozporządzeniami w sprawie *de minimis*, otrzymanej w danym roku podatkowym oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość ustanowienia centralnego rejestru obejmującego pełne informacje dotyczące przyznanej pomocy *de minimis* i weryfikowania, czy udzielenie nowej pomocy nie powoduje przekroczenia odpowiedniego pułapu.

- (21) Przed przyznaniem wszelkiej nowej pomocy *de minimis* państwa członkowskie powinny dokładnie przeanalizować, czy w wyniku przyznania nowej pomocy *de minimis* pułap *de minimis* ani górny limit krajowy nie zostaną w danym państwie członkowskim przekroczone oraz czy spełniono inne warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (22) Uwzględniając doświadczenie Komisji, a w szczególności konieczność systematycznego dokonywania przeglądu jej polityki w zakresie pomocy państwa, właściwe jest ograniczenie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Na wypadek gdyby niniejsze rozporządzenie wygasło i nie zostało przedłużone, państwa członkowskie powinny dysponować sześciomiesięcznym okresem dostosowawczym w odniesieniu do pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, z wyjątkiem:
- a) pomocy, której kwotę ustalono na podstawie ceny lub ilości produktów wprowadzonych na rynek;
 - b) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
 - c) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, a także działalność w jednym lub większej liczbie sektorów lub w innych obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, rozporządzenie to stosuje się do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania tego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych oraz działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury, to w odniesieniu do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorze rybołówstwa i akwakultury stosuje się przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 875/2007, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „produkty rolne” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 ⁽¹⁾.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „jedno przedsiębiorstwo” obejmuje wszystkie jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane co najmniej jednym z następujących stosunków:

- a) jedna jednostka gospodarcza posiada w drugiej jednostce gospodarczej większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków;
- b) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wyznaczyć lub odwołać większość członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego innej jednostki gospodarczej;
- c) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wywierać dominujący wpływ na inną jednostkę gospodarczą zgodnie z umową zawartą z tą jednostką lub postanowieniami w jej akcie założycielskim lub umowie spółki;
- d) jedna jednostka gospodarcza, która jest akcjonariuszem lub wspólnikiem w innej jednostce gospodarczej lub jej członkiem, samodzielnie kontroluje, zgodnie z porozumieniem

z innymi akcjonariuszami, wspólnikami lub członkami tej jednostki, większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków tej jednostki.

Jednostki gospodarcze pozostające w jakimkolwiek ze stosunków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–d), za pośrednictwem jednej innej jednostki gospodarczej lub kilku innych jednostek gospodarczych również są uznawane za jedno przedsiębiorstwo.

Artykuł 3

Pomoc *de minimis*

1. Uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego są zwolnione z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 Traktatu, jeżeli spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

2. Całkowita kwota pomocy *de minimis* przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu nie może przekroczyć 15 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

3. Łączna kwota pomocy *de minimis* przyznanej w okresie trzech lat podatkowych przez państwo członkowskie przedsiębiorstwu prowadzącym działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie może przekroczyć górnego limitu krajowego określonego w załączniku.

4. Pomoc *de minimis* uznaje się za przyznaną w dniu, w którym przedsiębiorstwo uzyskuje prawo otrzymania takiej pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym, niezależnie od terminu wypłacenia pomocy *de minimis* temu przedsiębiorstwu.

5. Pułap określony w ust. 2 oraz górny limit krajowy, o którym mowa w ust. 3, stosuje się bez względu na formę i cel pomocy *de minimis*, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana przez państwo członkowskie jest w całości lub częściowo finansowana z zasobów Unii. Okres trzech lat podatkowych ustala się przez odniesienie do lat obrotowych stosowanych przez przedsiębiorstwo w danym państwie członkowskim.

6. Do celów stosowania pułapu określonego w ust. 2 oraz górnego limitu krajowego, o którym mowa w ust. 3, pomoc wyraża się jako dotację pieniężną. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy stanowi ekwiwalent dotacji brutto pomocy.

Pomoc wypłacana w kilku ratach jest dyskontowana do wartości w momencie przyznania pomocy. Stopą procentową stosowaną do dyskontowania jest stopa dyskontowa mająca zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22).

7. Jeżeli z powodu udzielenia nowej pomocy *de minimis* pułap określony w ust. 2 lub górny limit krajowy, o którym mowa w ust. 3, zostałby przekroczony, nowa pomoc nie może być objęta przepisami niniejszego rozporządzenia.

8. W przypadku połączenia lub przejęcia przedsiębiorstw, w celu ustalenia, czy nowa pomoc *de minimis* dla nowego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa przejmującego nie przekracza pułapu lub górnego limitu krajowego, uwzględnia się wszelką wcześniejszą pomoc *de minimis* przyznaną któremukolwiek z łączących się przedsiębiorstw. Pomoc *de minimis* przyznana zgodnie z prawem przed połączeniem lub przejęciem pozostaje zgodna z prawem.

9. Jeżeli przedsiębiorstwo podzieli się na co najmniej dwa osobne przedsiębiorstwa, pomoc *de minimis* przyznaną przed podziałem przydziela się przedsiębiorstwu, które z niej skorzystało, co oznacza zasadniczo przedsiębiorstwo, które przejmując działalność, w odniesieniu do której pomoc *de minimis* została wykorzystana. Jeżeli taki przydział jest niemożliwy, pomoc *de minimis* przydziela się proporcjonalnie na podstawie wartości księgowej kapitału podstawowego nowych przedsiębiorstw zgodnie ze stanem na dzień wejścia podziału w życie.

Artykuł 4

Obliczanie ekwiwalentu dotacji brutto

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”).

2. Pomoc w formie dotacji lub dopłat do oprocentowania uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*.

3. Pomoc w formie pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli:

a) beneficjent nie jest przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) pożyczka jest objęta zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki oraz wynosi 75 000 EUR w okresie pięciu lat albo 37 500 EUR w okresie dziesięciu lat; jeżeli kwota pożyczki jest niższa niż te kwoty lub udzielono jej na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto pożyczki oblicza się jako odpowiedni odsetek pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie stopy referencyjnej mającej zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

4. Pomoc w formie dokapitalizowania uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, tylko jeżeli całkowita kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*.

5. Pomoc w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych jest uznawana za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli kapitał dostarczany jednemu przedsiębiorstwu nie przekracza pułapu *de minimis*.

6. Pomoc w formie gwarancji uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli:

a) beneficjent nie jest podmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) gwarancja nie przekracza 80 % wartości pożyczki bazowej oraz gwarantowana kwota wynosi 112 500 EUR i czas trwania gwarancji wynosi pięć lat, albo gwarantowana kwota wynosi 56 250 EUR i czas trwania gwarancji wynosi dziesięć lat; jeżeli gwarantowana kwota jest niższa niż te kwoty lub gwarancji udzielono na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto gwarancji oblicza się jako odpowiedni odsetek pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie „bezpiecznych stawek” określonych w zawiadomieniu Komisji; lub

d) przed jej wdrożeniem,

(i) metoda wykorzystana do obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zgłoszona Komisji na podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; oraz

- (ii) ta metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

7. Pomoc w formie innych instrumentów uznaje się za przystającą *de minimis*, jeżeli instrument określa poziom maksymalny, tak aby nie przekroczono odpowiedniego pułapu.

Artykuł 5

Kumulacja

1. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, a także działalność w jednym lub większej liczbie sektorów lub w innych obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, pomoc *de minimis* przyznana na działalność w sektorze produkcji rolnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można łączyć z pomocą *de minimis* przyznaną na działalność w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013 do odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1407/2013.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych oraz działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury, pomoc *de minimis* przyznana na działalność w sektorze produkcji rolnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można łączyć z pomocą *de minimis* przyznaną na działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 875/2007 do pułapu określonego w tym rozporządzeniu, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 875/2007.

3. Pomocy *de minimis* nie można łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych lub z pomocą państwa dla tego samego środka finansowania ryzyka, w przypadku gdyby taka kumulacja miała przekroczyć odpowiedni maksymalny poziom intensywności pomocy lub kwotę pomocy ustaloną pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu w sprawie wyłączeń grupowych lub w decyzji Komisji. Pomoc *de minimis*, której nie przyznano w odniesieniu do konkretnych kosztów kwalifikowalnych lub której nie można przypisać do takich kosztów, można łączyć z inną pomocą państwa przyznaną zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wyłączeń grupowych lub zgodnie z decyzją przyjętą przez Komisję.

Artykuł 6

Monitorowanie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać przedsiębiorstwu pomoc *de minimis* zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pisemnie powiadamia to przedsiębiorstwo o przewidywanej kwocie pomocy (wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto) oraz o jej charakterze *de minimis*, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, podając tego tytuł oraz odniesienie do jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli pomoc *de minimis* przyznaje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem różnym przedsiębiorstwom na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, zainteresowane państwo członkowskie może wypełnić ten obowiązek, informując te przedsiębiorstwa o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach tego programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy osiągnięto pułap określony w art. 3 ust. 2 i czy nie przekroczono górnego limitu krajowego, o którym mowa w art. 3 ust. 3. Przed przyznaniem pomocy państwo członkowskie uzyskuje także od zainteresowanego przedsiębiorstwa oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy *de minimis*, w odniesieniu do której stosuje się niniejsze rozporządzenie lub inne rozporządzenia o pomocy *de minimis*, otrzymanej w czasie dwóch poprzednich lat podatkowych oraz bieżącego roku podatkowego.

2. Jeżeli państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy *de minimis* zawierający pełne informacje dotyczące wszelkiej pomocy *de minimis* przyznanej przez wszelkie organy w danym państwie członkowskim, ust. 1 przestaje się stosować z dniem, w którym informacje zawarte w rejestrze obejmują okres trzech lat podatkowych.

3. Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc *de minimis* zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dopiero po upewnieniu się, że nie podniesie ona całkowitej kwoty pomocy *de minimis* przyznanej danemu przedsiębiorstwu do poziomu przekraczającego pułap określony w art. 3 ust. 2 i górny limit krajowy, o którym mowa w art. 3 ust. 3, oraz że wszystkie warunki określone w niniejszym rozporządzeniu są przestrzegane.

4. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Informacje te obejmują wszelkie dane konieczne do wykazania, że warunki niniejszego rozporządzenia zostały spełnione. Dane dotyczące indywidualnej pomocy *de minimis* przechowywane są przez 10 lat podatkowych od daty przyznania pomocy. Dane dotyczące programu pomocy *de minimis* przechowywane są przez 10 lat podatkowych od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu.

5. Dane państwo członkowskie przekazuje Komisji, na pisemny wniosek, w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu określonego we wniosku, wszelkie informacje, jakie Komisja uzna za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone całkowite kwoty pomocy *de minimis* otrzymanej przez przedsiębiorstwo w rozumieniu niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń dotyczących pomocy *de minimis*.

Artykuł 7

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie, jeżeli pomoc spełnia wszystkie warunki określone niniejszym rozporządzeniem. Pomoc, która nie spełnia tych warunków, będzie oceniana przez Komisję zgodnie z odpowiednimi ramami, wytycznymi, komunikatami oraz zawiadomieniami.

2. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 1860/2004 przyznana w dniach od 1 stycznia 2005 r. do 30 czerwca 2008 r.

nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

3. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 przyznana w dniach od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2014 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

4. Po upływie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia wszelkie programy pomocy *de minimis* spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu pozostają objęte niniejszym rozporządzeniem przez kolejne sześć miesięcy.

Artykuł 8

Wejście w życie i okres stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Maksymalne łączne kwoty pomocy *de minimis* przyznanej przez poszczególne państwa członkowskie przedsiębiorstwom z sektora produkcji rolnej, o której mowa w art. 3 ust. 3

(EUR)

Państwo członkowskie	Maksymalna kwota pomocy <i>de minimis</i>
Belgia	76 070 000
Bulgaria	43 490 000
Republika Czeska	48 340 000
Dania	105 750 000
Niemcy	522 890 000
Estonia	8 110 000
Irlandia	66 280 000
Grecja	109 260 000
Hiszpania	413 750 000
Francja	722 240 000
Chorwacja	28 610 000
Włochy	475 080 000
Cypr	7 060 000
Łotwa	10 780 000
Litwa	25 860 000
Luksemburg	3 520 000
Węgry	77 600 000
Malta	1 290 000
Niderlandy	254 330 000
Austria	71 540 000
Polska	225 700 000
Portugalia	62 980 000
Rumunia	180 480 000
Słowenia	12 320 000
Słowacja	22 950 000
Finlandia	46 330 000
Szwecja	57 890 000
Zjednoczone Królestwo	270 170 000

ROZPORZĄDZENIE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (EU) NR 1409/2013**z dnia 28 listopada 2013 r.****w sprawie statystyki płatności****(EBC/2013/43)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

sprawozdawczą właściwe informacje powinny być zbierane bezpośrednio od podmiotów sprawozdających.

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ⁽¹⁾, w szczególności art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 4,

uwzględniając opinię Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W celu realizacji swoich zadań Europejski Bank Centralny (EBC) wymaga krajowej i porównawczej statystyki płatności. Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2533/98 stanowi, iż informacje mogą być zbierane w zakresie statystyki płatności i systemów płatności. Dane te są niezbędne do identyfikacji i monitorowania rozwoju rynków płatniczych w państwach członkowskich oraz wspomagania promowania sprawnego funkcjonowania systemów płatności.

(2) Artykuł 5 ust. 1 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „Statutem ESBC”) zobowiązuje EBC do zbierania, z pomocą krajowych banków centralnych (KBC), od właściwych władz krajowych lub bezpośrednio od podmiotów gospodarczych, informacji statystycznych, które są niezbędne do realizacji zadań Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC). Artykuł 5 ust. 2 Statutu ESBC stanowi, że KBC wykonują, w miarę możliwości, zadania określone w art. 5 ust. 1.

(3) Eurosystem zbiera informacje dotyczące płatności na mocy wytycznych EBC/2007/9 ⁽²⁾. W celu poprawy jakości i wiarygodności statystyki płatności oraz zagwarantowania przekazywania danych przez pełną populację

(4) Metodologia zbierania informacji dotyczących płatności powinna uwzględniać ewolucję przepisów dotyczących płatności w Unii Europejskiej, w szczególności dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, dyrektywy 2009/110/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ oraz art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 ⁽⁵⁾.

(5) Zbieranie przez KBC od rzeczywistej populacji sprawozdawczej informacji statystycznych niezbędnych do wypełnienia wymogów statystycznych EBC może być częścią szerszych ram sprawozdawczości statystycznej ustanowionych przez KBC samodzielnie na podstawie prawa wspólnotowego, prawa krajowego lub utrwalonych praktyk, służących również innym celom statystycznym, pod warunkiem że nie jest zagrożone wypełnienie wymogów statystycznych EBC. Może to również prowadzić do zmniejszenia obciążeń sprawozdawczych. Dla zachowania przejrzystości w tych przypadkach zasadne jest informowanie podmiotów sprawozdających o tym, że dane zbierane są również dla innych celów statystycznych. W określonych przypadkach EBC może uznać informacje zebrane dla innych celów statystycznych za wystarczające do realizacji swoich wymogów.

(6) Pomimo tego, że rozporządzenia przyjmowane przez EBC na mocy art. 34 ust. 1 Statutu ESBC nie przyznają praw i nie nakładają obowiązków na państwa członkowskie, których walutą nie jest euro (zwane dalej „państwami członkowskimi spoza strefy euro”), art. 5 Statutu ESBC stosuje się zarówno do państw członkowskich, których walutą jest euro (zwanych dalej „państwami członkowskimi strefy euro”), jak i państw członkowskich spoza strefy euro. Motyw 17 rozporządzenia (WE) nr 2533/98 powołuje się na to, że art. 5 Statutu ESBC, łącznie z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, zobowiązuje państwa członkowskie spoza strefy euro do zaprojektowania i wdrożenia na poziomie krajowym wszelkich środków uznanych przez nie za właściwe

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

⁽²⁾ Wytyczne EBC/2007/9 z dnia 1 sierpnia 2007 r. w sprawie statystyki monetarnej oraz instytucji i rynków finansowych (Dz.U. L 341 z 27.12.2007, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2009/110/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

w celu zbierania informacji statystycznych niezbędnych do wypełniania wymogów EBC w zakresie sprawozdawczości statystycznej oraz zapewnienia terminowych przygotowań w dziedzinie statystyki do uzyskania statusu państw członkowskich strefy euro. W konsekwencji postanowienia niniejszego rozporządzenia mogą być uznane za obowiązujące KBC państw członkowskich spoza strefy euro poprzez współpracę takich KBC z Eurosystemem opartą na zaleceniach EBC.

- (7) Zastosowanie powinny mieć standardy ochrony i wykorzystywania poufnych informacji statystycznych, określone w art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98.
- (8) Niezbędne jest ustanowienie procedury wprowadzania w skuteczny sposób zmian technicznych do załączników do niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że zmiany takie nie zmieniają podstawowych ram pojęciowych ani obciążenia sprawozdawczego. W procedurze tej zostaną uwzględnione opinie Komitetu ds. Statystyki Europejskiego Systemu Banków Centralnych (STC). KBC i inne komitety ESBC mogą proponować takie zmiany techniczne do załączników za pośrednictwem STC,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia oznaczają:

- a) „podmiot sprawozdający” i „rezydent” – podmiot sprawozdający i rezydenta w rozumieniu art. 1 rozporządzenia (WE) nr 2533/98;
- b) „usługa płatnicza”, „dostawca usług płatniczych”, „instytucja płatnicza” i „system płatności” – usługę płatniczą, dostawcę usług płatniczych, instytucję płatniczą i system płatności w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE;
- c) „emitent pieniądza elektronicznego” i „instytucja pieniądza elektronicznego” – emitenta pieniądza elektronicznego i instytucję pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2009/110/WE;
- d) „operator systemu płatności” – podmiot prawny odpowiedzialny zgodnie z prawem za prowadzenie systemu płatności.

Artykuł 2

Rzeczywista populacja sprawozdawcza

- 1. Rzeczywista populacja sprawozdawcza obejmuje dostawców usług płatniczych (w tym emitentów pieniądza elektronicznego) lub operatorów systemów płatności.

- 2. Podmioty sprawozdające podlegają wymogom przekazywania pełnej sprawozdawczości statystycznej.

Artykuł 3

Wymogi sprawozdawczości statystycznej

- 1. Rzeczywista populacja sprawozdawcza przekazuje informacje statystyczne KBC państwa członkowskiego, którego rezydentem jest podmiot sprawozdający, zgodnie z załącznikiem III oraz z uwzględnieniem wyjaśnień i definicji określonych w załącznikach I i II.
- 2. KBC określają i wdrażają, zgodnie z uwarunkowaniami krajowymi, rozwiązania w zakresie sprawozdawczości obowiązujące rzeczywistą populację sprawozdawczą. KBC zagwarantują, aby rozwiązania te zapewniały informacje statystyczne wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia oraz umożliwiały dokonanie rzetelnej kontroli zgodności z wymogami minimum w zakresie przekazywania, dokładności, zgodności metodologicznej i wprowadzania korekt, określonymi w załączniku IV.

Artykuł 4

Wyłączenia

- 1. KBC mogą udzielać wyłączeń podmiotom sprawozdającym w odniesieniu do części lub wszystkich wymogów sprawozdawczych określonych w niniejszym rozporządzeniu:
 - a) w przypadku instytucji płatniczych – jeśli te spełniają warunki określone w art. 26 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/64/WE;
 - b) w przypadku instytucji pieniądza elektronicznego – jeśli te spełniają warunki określone w art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/110/WE;
 - c) w przypadku pozostałych dostawców usług płatniczych niewymienionych w lit. a) i b) – jeśli spełniają oni warunki określone w art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/110/WE lub w art. 26 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/64/WE.
- 2. KBC mogą udzielać wyłączeń podmiotom sprawozdającym na mocy ust. 1, tylko jeśli udział tych podmiotów sprawozdających na poziomie krajowym w transakcjach płatniczych dla każdego rodzaju usługi płatniczej nie jest istotny ze statystycznego punktu widzenia.
- 3. KBC mogą udzielać wyłączeń podmiotom sprawozdającym w odniesieniu do przekazywania transakcji z instytucjami innymi niż MIF, w przypadku gdy a) łączna wartość usług, określonych w tabeli 4 załącznika III, realizowanych przez podmioty sprawozdające korzystające z takich wyłączeń, nie przekracza na poziomie krajowym 5% dla każdej takiej usługi oraz b) obciążenie sprawozdawcze byłoby nieproporcjonalne ze uwagi na wielkość takich podmiotów sprawozdających.

4. Jeżeli KBC udziela wyłączeń zgodnie z ust. 1 lub 3, zawiadamia o tym EBC w tym samym czasie, kiedy przekazuje informacje zgodnie z art. 6 ust. 1.

5. EBC publikuje listę podmiotów, którym KBC udzieliły wyłączeń.

Artykuł 5

Lista dostawców usług płatniczych i operatorów systemów płatności dla celów statystycznych

1. Zarząd sporządza i prowadzi listę dostawców usług płatniczych, w tym emitentów pieniądza elektronicznego, oraz operatorów systemów płatności podlegających niniejszemu rozporządzeniu. Lista ta bazuje na istniejących listach nadzorowanych dostawców usług płatniczych i operatorów systemów płatności, sporządzonych przez organy krajowe, w przypadku gdy takie listy są dostępne.

2. KBC i EBC udostępniają zainteresowanym podmiotom sprawozdającym listę, o której mowa w ust. 1, oraz jej aktualizacje w odpowiedni sposób, w tym drogą elektroniczną, przez internet lub – na wniosek podmiotów sprawozdających – w formie papierowej.

3. Lista, o której mowa w ust. 1, ma charakter wyłącznie informacyjny. Jeżeli jednak ostatnia dostępna elektroniczna wersja listy, o której mowa w ust. 1, jest nieprawidłowa, EBC nie nakłada sankcji na podmioty, które nie wypełniły właściwie wymogów sprawozdawczych w zakresie, w jakim korzystały one z nieprawidłowej listy w dobrej wierze.

Artykuł 6

Termin przekazywania danych

1. KBC przekazują EBC informacje statystyczne określone w załączniku III z częstotliwością roczną, w terminie do końca ostatniego dnia roboczego maja po zakończeniu roku, którego dane dotyczą.

2. W celu dotrzymania terminów przekazywania sprawozdawczości do EBC KBC ustalają terminy i częstotliwość

przekazywania danych wymaganych od podmiotów sprawozdających i informują te podmioty o tych terminach.

Artykuł 7

Weryfikacja i obowiązkowe zbieranie danych

Uprawnienie do weryfikowania lub przymusowego zbierania danych, które podmioty sprawozdające przekazują zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jest wykonywane przez KBC, bez uszczerbku dla uprawnień EBC w tym zakresie. Uprawnienie to KBC wykonują w szczególności wówczas, gdy podmiot sprawozdający nie przestrzega określonych w załączniku IV wymogów minimum w zakresie przekazywania, dokładności, zgodności metodologicznej i wprowadzania korekt.

Artykuł 8

Pierwsze przekazanie danych

Na zasadzie odstępstwa od art. 6 pierwsze przekazanie danych zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia następuje w czerwcu 2015 r. i dotyczy informacji statystycznych za drugą połowę roku kalendarzowego 2014 (tj. danych za okres od lipca 2014 r.).

Artykuł 9

Uproszczona procedura wprowadzania zmian

Zarząd EBC uprawniony jest, po uwzględnieniu opinii STC, do wprowadzania zmian technicznych do załączników do niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że zmiany takie nie zmieniają podstawowych ram pojęciowych ani obciążenia sprawozdawczego. Zarząd EBC niezwłocznie zawiadamia Radę Prezesów o wszelkich takich zmianach.

Artykuł 10

Przepis końcowy

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20. dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 28 listopada 2013 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Mario DRAGHI

Prezes EBC

ZAŁĄCZNIK I

OGÓLNA STRUKTURA STATYSTYKI PŁATNOŚCI

CZĘŚĆ 1 PRZEGLĄD

Część 1.1 Przegląd tabel

1. Statystyka płatności sporządzana jest przez Europejski Bank Centralny (EBC) na podstawie zbierania zharmonizowanych danych, którym na poziomie krajowym zarządza każdy krajowy bank centralny (KBC). Struktura sporządzanych danych określona jest w formie siedmiu poniżej opisanych tabel zawierających dane krajowe każdego państwa członkowskiego, którego walutą jest euro (zwanego dalej „państwem członkowskich strefy euro”), które są następnie agregowane w tabelach porównawczych obejmujących wszystkie państwa członkowskie strefy euro.

Tabela	Opis najważniejszej zawartości
Tabela 1: Instytucje oferujące usługi płatnicze instytucjom innym niż monetarne instytucje finansowe (instytucjom innym niż MIF)	W podziale według liczby depozytów bieżących, liczby rachunków płatniczych, liczby rachunków pieniądza elektronicznego utrzymywanych przez instytucje kredytowe, instytucje pieniądza elektronicznego, instytucje płatnicze i pozostałych dostawców usług płatniczych (zwanych dalej „dostawcami”) oraz emitentów pieniądza elektronicznego oraz wartości środków na nośnikach pieniądza elektronicznego wydanych przez te instytucje.
Tabela 2: Funkcje kart płatniczych	Liczba kart wydanych przez dostawców będących rezydentami. Dane dotyczące kart sporządzane są w podziale według funkcji karty.
Tabela 3: Urządzenia akceptujące karty płatnicze	Liczba terminali udostępnianych przez dostawców będących rezydentami. Dane dotyczące terminali przekazywane są w podziale na bankomaty, terminale w punktach sprzedaży (POS) oraz terminale kart pieniądza elektronicznego.
Tabela 4: Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF	Liczba i wartość transakcji płatniczych wysłanych do i otrzymanych przez instytucje inne niż MIF za pośrednictwem dostawców będących rezydentami. Transakcje sporządzane są w podziale według usług płatniczych oraz w podziale geograficznym.
Tabela 5: Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF według rodzaju terminali	Liczba i wartość transakcji płatniczych wysłanych przez instytucje inne niż MIF za pośrednictwem dostawców. Transakcje sporządzane są w podziale według rodzaju terminali oraz w podziale geograficznym.
Tabela 6: Uczestnictwo w wybranych systemach płatności	Liczba uczestników w każdym systemie płatności zlokalizowanym w kraju, w podziale według uczestników bezpośrednich i pośrednich oraz liczba uczestników bezpośrednich w podziale według rodzaju instytucji.
Tabela 7: Płatności przetwarzane przez wybrane systemy płatności	Liczba i wartość transakcji płatniczych przetwarzanych przez każdy system płatności zlokalizowany w kraju w podziale według usług płatniczych oraz w podziale geograficznym.

Część 1.2 Rodzaj informacji

1. Dane o stanach zawarte w tabelach 1, 2, 3 i 6 dotyczą końca okresu, tj. pozycji na ostatni dzień roboczy danego roku kalendarzowego. Wskaźniki dotyczące wartości środków na wydanych nośnikach pieniądza elektronicznego sporządzane są w euro i dotyczą nośników płatniczych denominowanych we wszystkich walutach.

2. Dane o przepływach zawarte w tabelach 4, 5 i 7 dotyczą transakcji płatniczych zakumulowanych w okresie, tj. wartości ogółem w danym roku kalendarzowym. Wskaźniki dotyczące wartości transakcji sporządzane są w euro i dotyczą transakcji płatniczych denominowanych we wszystkich walutach.

Część 1.3 Konsolidacja w ramach tego samego terytorium krajowego

1. W każdym państwie członkowskim strefy euro populacja sprawozdawcza obejmuje dostawców usług płatniczych (zwanymi dalej „dostawcami”) lub operatorów systemów płatności.
2. Dostawcy to instytucje zarejestrowane i mające siedzibę na tym terytorium, w tym również jednostki zależne spółek dominujących mających siedzibę poza tym terytorium oraz oddziały instytucji, których centrale znajdują się poza tym terytorium.
 - a) Jednostki zależne stanowią oddzielne, posiadające osobowość prawną podmioty, w których inny podmiot posiada udział większościowy lub pełny.
 - b) Oddziałami są podmioty nieposiadające osobowości prawnej będące w całości własnością jednostki dominującej.
3. Dla celów statystycznych stosuje się następujące zasady konsolidacji dostawców w granicach krajowych:
 - a) jeżeli spółka dominująca i jej jednostki zależne są dostawcami zlokalizowanymi na tym samym terytorium krajowym, wówczas spółka dominująca może konsolidować sprawozdania statystyczne własne i tych jednostek zależnych. Dotyczy to wyłącznie przypadków, w których spółka dominująca i jej jednostki zależne zaliczane są do tego samego rodzaju dostawców;
 - b) jeżeli instytucja posiada oddziały na terytorium innych państw członkowskich strefy euro, wówczas zarejestrowana siedziba lub centrala zlokalizowana na terytorium określonego państwa członkowskiego strefy euro traktuje te oddziały jak rezydentów innych państw członkowskich strefy euro. Natomiast oddział zlokalizowany w określonym państwie członkowskim strefy euro traktuje zarejestrowaną siedzibę lub centralę albo inne oddziały tej samej instytucji zlokalizowane w innych państwach członkowskich strefy euro jak rezydentów innych państw członkowskich strefy euro;
 - c) jeżeli instytucja posiada oddziały poza terytorium państw członkowskich strefy euro, wówczas zarejestrowana siedziba lub centrala zlokalizowana na terytorium określonego państwa członkowskiego strefy euro traktuje te oddziały jak rezydentów zagranicy. Natomiast oddział zlokalizowany w określonym państwie członkowskim strefy euro traktuje zarejestrowaną siedzibę lub centralę albo inne oddziały tej samej instytucji zlokalizowane poza państwami członkowskimi strefy euro jak rezydentów zagranicy.
4. Dla celów statystycznych nie zezwala się na konsolidację dostawców wykraczającą poza granice krajowe.
5. Jeżeli operator systemu płatności jest odpowiedzialny za kilka systemów płatności zlokalizowanych na tym samym terytorium krajowym, przekazuje on statystykę odrębnie dla każdego z tych systemów.
6. Instytucje zlokalizowane w centrach finansowych znajdujących się w „rajach podatkowych” traktuje się ze statystycznego punktu widzenia jako rezydentów terytoriów, na których te centra się znajdują.

CZĘŚĆ 2 WYMOGI SZCZEGÓLNE W TABELACH 2-7

Część 2.1 Funkcje kart płatniczych (tabela 2)

1. Jeśli „karta z funkcją płatniczą (z wyjątkiem kart wyłącznie z funkcją pieniądza elektronicznego)” posiada kilka funkcji, jest liczona w każdej odpowiedniej podkategorii. Tym samym łączna liczba kart z funkcją płatniczą może być mniejsza niż suma podkategorii. W celu uniknięcia podwójnego naliczania, podkategorii nie należy sumować.
2. „Karta z funkcją pieniądza elektronicznego” może być „kartą z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego” lub „kartą z dostępem do pieniądza elektronicznego przechowywanego na rachunkach pieniądza elektronicznego”. Tym samym łączna liczba kart z funkcją pieniądza elektronicznego jest sumą tych dwóch podkategorii.
3. Łączna liczba kart wydanych przez dostawców będących rezydentami wykazywana jest odrębnie w pozycji „liczba kart ogółem (bez względu na liczbę funkcji kart)”. Liczba ta nie musi być sumą „kart z funkcją gotówkową”, „kart z funkcją płatniczą” i „kart z funkcją pieniądza elektronicznego”, ponieważ kategorie te nie muszą się wzajemnie wykluczać.
4. Kategoria „karta z połączoną funkcją debetową, gotówkową i pieniądza elektronicznego” odnosi się do karty wydanej przez dostawcę, która łączy w sobie funkcję gotówkową, debetową i pieniądza elektronicznego. Ponadto jest ona wykazywana w każdej z poniższych podkategorii:
 - a) „karta z funkcją gotówkową”;
 - b) „karta z funkcją debetową”;
 - c) „karta z funkcją pieniądza elektronicznego”.

5. Jeśli karta posiadająca kilka funkcji oferuje dodatkowe funkcje, wówczas jest również wykazywana we właściwej podkategorii.
6. Karty liczone są po stronie wydawcy, bez względu na siedzibę posiadacza karty czy lokalizację rachunku, z którym karta jest powiązana.
7. Każdy kraj wykazuje liczbę kart wydanych przez dostawców będących rezydentami tego kraju, bez względu na to, czy emisja nastąpiła pod własną czy wspólną marką.
8. Karty w obiegu są wykazywane bez względu na to, kiedy zostały wydane i czy były używane.
9. Karty wydane przez systemy kart, tj. systemy trój- lub czterostronne, są wykazywane.
10. Karty, których termin ważności wygasł lub które zostały wycofane, nie są wykazywane.
11. Karty wydane przez punkty usługowo-handlowe (*retailer cards*) nie są wykazywane, chyba że zostały wydane we współpracy z dostawcą, tj. wydane pod wspólną marką.

Część 2.2 Urządzenia akceptujące karty płatnicze (tabela 3)

1. Wykazywane są wszystkie terminale udostępnione przez dostawców będących rezydentami, w tym wszystkie terminale zlokalizowane w kraju sprawozdającym oraz terminale zlokalizowane poza krajem sprawozdającym.
2. Podmiot udostępniający terminale jest agentem rozliczeniowym, bez względu na to, czyją własnością są terminale. Tym samym wykazywane są tylko terminale udostępnione przez agenta rozliczeniowego.
3. Terminale udostępnione przez oddziały lub jednostki zależne dostawcy zlokalizowane za granicą nie są wykazywane przez dostawcę będącego spółką dominującą, ale przez same oddziały lub jednostki zależne.
4. Każdy terminal liczony jest osobno, nawet jeśli w jednym punkcie usługowo-handlowym znajduje się kilka terminali tego samego rodzaju.
5. Jeśli bankomat oferuje więcej niż jedną funkcję, jest zaliczany do każdej odpowiedniej podkategorii. Tym samym łączna liczba bankomatów może być mniejsza niż suma podkategorii. W celu uniknięcia podwójnego naliczania podkategorii nie należy sumować.
6. Terminale POS dzielą się na dwie podkategorie: „terminale EFTPOS” i „terminale kart pieniądza elektronicznego”. Nie należy sumować tych podkategorii, ponieważ są one pozycjami „w tym” i nie sumują się do pozycji ogółem.
7. Jeśli terminal kart pieniądza elektronicznego oferuje więcej niż jedną funkcję, jest zaliczany do każdej odpowiedniej podkategorii. Tym samym łączna liczba terminali kart pieniądza elektronicznego może być mniejsza niż suma podkategorii. W celu uniknięcia podwójnego naliczania podkategorii nie należy sumować.

Część 2.3 Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF (tabela 4)

1. Transakcje płatnicze inicjowane są przez instytucje inne niż MIF (z dowolnym partnerem) lub przez dostawców (jeśli partnerem jest instytucja inna niż MIF). Transakcje takie obejmują:
 - a) transakcje płatnicze pomiędzy dwoma rachunkami utrzymywanymi przez różnych dostawców, realizowane poprzez pośrednika, tj. w przypadku gdy płatności wysyłane są do innego dostawcy lub do systemu płatności; oraz
 - b) transakcje płatnicze pomiędzy dwoma rachunkami utrzymywanymi przez tego samego dostawcę, np. transakcja na nasze konto, rozliczana albo na rachunkach samego dostawcy, albo poprzez pośrednika, tj. innego dostawcę lub system płatności.
2. Transakcje płatnicze inicjowane przez dostawcę będącego rezydentem i realizowane z określonym poleceniem, tj. z wykorzystaniem instrumentu płatniczego, wykazywane są jako „transakcje według rodzaju usługi płatniczej”.
3. Transfer środków pomiędzy rachunkami tego samego posiadacza oraz pomiędzy różnymi rodzajami rachunków jest wykazywany zgodnie z wykorzystaną usługą płatniczą. Transfery pomiędzy różnymi rodzajami rachunków obejmują, na przykład, transfery z depozytu rozliczeniowego na rachunek zawierający depozyt nierozliczeniowy.

4. W przypadku masowych transakcji płatniczych liczy się każdą indywidualną transakcję płatniczą.
5. Zaliczane są tu transakcje płatnicze denominowane w walucie obcej. Dane przeliczane są na euro po referencyjnym kursie walutowym EBC lub kursach stosowanych dla tych transakcji.
6. Transakcje płatnicze inicjowane przez dostawcę będącego rezydentem i realizowane bez określonego polecenia, tj. bez wykorzystania usługi płatniczej, a poprzez zwykły zapis księgowy na rachunku instytucji innej niż MIF, nie są wykazywane. Jeśli nie można osobno wydzielić takich transakcji, wówczas są one wykazywane jako „transakcje według rodzaju usługi płatniczej”.

Transakcje płatnicze ogółem

7. „Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF ogółem” są sumą sześciu rozłącznych podkategorii: „polecenia przelewu”, „płatności kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami (z wyjątkiem kart wyłączających z funkcją pieniądza elektronicznego)”, „transakcje płatnicze z użyciem pieniądza elektronicznego”, „czeki” oraz „pozostałe usługi płatnicze”.

Polecenia przelewu

8. Każda transakcja przypisywana jest tylko do jednej podkategorii, tj. „inicjowane w formie papierowej” lub „inicjowane w formie elektronicznej”. Ponieważ podkategorie te są wzajemnie rozłączne, liczba poleceń przelewu ogółem jest sumą podkategorii. Ta sama zasada stosuje się do wartości poleceń przelewu ogółem.
9. Polecenia przelewu wykazywane w pozycji „inicjowane w formie elektronicznej” dzielą się następnie na „inicjowane w paczce” i „inicjowane jako płatności indywidualne”. Ponieważ podkategorie te są wzajemnie rozłączne, liczba poleceń przelewu inicjowanych w formie elektronicznej ogółem jest sumą ich podkategorii. Ta sama zasada stosuje się do wartości poleceń przelewu inicjowanych w formie elektronicznej ogółem.
10. Kategoria ta obejmuje polecenia przelewu realizowane przez bankomaty z funkcją polecenia przelewu.
11. Transakcje z wykorzystaniem gotówki po jednej lub obu stronach transakcji płatniczej oraz z wykorzystaniem usługi płatniczej polecenia przelewu są również zaliczane do kategorii „polecenia przelewu”.
12. Zalicza się tu również polecenia przelewu wykorzystywane do rozliczania sald transakcji z wykorzystaniem kart z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku.
13. Polecenia przelewu obejmują wszystkie polecenia przelewu Jednolitego Obszaru Płatności w Euro (SEPA) oraz transakcje niezgodne z SEPA. Transakcje niezgodne z SEPA są również wykazywane w podkategorii „niezgodne z SEPA”.
14. Podkategorie „inicjowane w paczce” i „inicjowane jako płatności indywidualne” obejmują wszystkie transakcje SEPA i niezgodne z SEPA.
15. „Transakcje krajowe wysłane”, „transakcje transgraniczne wysłane” oraz „transakcje transgraniczne otrzymane” zawierają zarówno transakcje SEPA, jak i niezgodne z SEPA.
16. Płatności gotówkowe na rachunek bankowy z wykorzystaniem blankietu bankowego nie są zaliczane do poleceń przelewu.

Polecenia zapłaty

17. Zalicza się tu zarówno jednorazowe, jak i stałe polecenia zapłaty. W przypadku stałych poleceń zapłaty każda indywidualna płatność jest liczona jako jedna transakcja.
18. Zalicza się tu również polecenia zapłaty wykorzystywane do rozliczania sald transakcji z wykorzystaniem kart z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku, gdyż są to odrębne płatności dokonywane przez posiadacza karty na rzecz wydawcy karty.
19. Polecenia zapłaty dzielą się na „inicjowane w paczce” i „inicjowane jako płatności indywidualne”. Ponieważ podkategorie te są wzajemnie rozłączne, liczba poleceń zapłaty ogółem jest sumą ich podkategorii. Ta sama zasada stosuje się do wartości poleceń zapłaty ogółem.
20. Polecenia zapłaty obejmują wszystkie polecenia zapłaty SEPA oraz transakcje niezgodne z SEPA. Transakcje niezgodne z SEPA są również wykazywane w podkategorii „niezgodne z SEPA”.

21. Podkategorie „inicjowane w paczce” i „inicjowane jako płatności indywidualne” obejmują wszystkie transakcje SEPA i niezgodne z SEPA.

22. „Transakcje krajowe wysłane”, „transakcje transgraniczne wysłane” oraz „transakcje transgraniczne otrzymane” obejmują zarówno transakcje SEPA, jak i niezgodne z SEPA.

23. Płatności gotówkowe z rachunku z wykorzystaniem blankietu bankowego nie są zaliczane do poleceń zapłaty.

Płatności kartami

24. Transakcje płatnicze kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami wykazywane są bez względu na lokalizację marki, pod którą zrealizowana została transakcja płatnicza.

25. Transakcje wykazywane w podziale według usługi płatniczej obejmują dane dotyczące transakcji kartami w wirtualnych punktach sprzedaży, np. transakcji przez internet czy telefon.

26. Transakcje płatnicze realizowane są z wykorzystaniem kart z funkcją debetową, kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku, w terminalu albo innymi kanałami. Transakcje płatnicze kartami należy wykazywać w następującym podziale:

- a) „płatności kartami z funkcją debetową”;
- b) „płatności kartami z funkcją odroczonego obciążenia rachunku”;
- c) „płatności kartami z funkcją kredytową”;
- d) „płatności kartami z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku”;
- e) „płatności kartami z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku”.

27. Podkategorie „płatności kartami z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku” i „płatności kartami z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku” wykazywane są tylko w przypadku, gdy niemożliwa jest identyfikacja określonej funkcji karty.

28. Każda transakcja przypisywana jest tylko do jednej podkategorii. Ponieważ podkategorie te są wzajemnie rozłączne, liczba płatności kartami ogółem jest sumą podkategorii. Ta sama zasada stosuje się do wartości płatności kartami ogółem.

29. Transakcje płatnicze kartami dzielą się również na „inicjowane w terminalach EFTPOS” oraz „inicjowane na odległość”. Ponieważ podkategorie te są wzajemnie rozłączne, liczba płatności kartami ogółem jest sumą podkategorii. Ta sama zasada stosuje się do wartości płatności kartami ogółem.

30. Płatności kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami, które posiadają wyłącznie funkcję pieniądza elektronicznego, nie są zaliczane do tej kategorii.

Transakcje płatnicze z użyciem pieniądza elektronicznego

31. Każda transakcja przypisywana jest tylko do jednej podkategorii, tj. „z wykorzystaniem karty z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego” lub „z wykorzystaniem rachunków pieniądza elektronicznego”. Ponieważ podkategorie te są wzajemnie rozłączne, liczba transakcji płatniczych z użyciem pieniądza elektronicznego ogółem jest sumą podkategorii. Ta sama zasada stosuje się do wartości transakcji płatniczych z użyciem pieniądza elektronicznego ogółem.

32. W ramach kategorii „z wykorzystaniem rachunków pieniądza elektronicznego” osobno wykazuje się pozycję „z dostępem za pomocą kart”.

Czeki

33. Do kategorii tej zalicza się wypłaty gotówki za pomocą czeku.

34. Wypłaty gotówkowe z wykorzystaniem blankietu bankowego nie są zaliczane do tej kategorii.

35. Do kategorii tej nie zalicza się czeków wystawionych, ale nieprzedstawionych do rozliczenia.

Transakcje transgraniczne

36. W przypadku transakcji wysłanych, w celu uniknięcia podwójnego naliczania, transakcje transgraniczne liczone są w kraju, w którym transakcja została zapoczątkowana.
37. W przypadku transakcji otrzymanych, w celu uniknięcia podwójnego naliczania, transakcje transgraniczne liczone są w kraju, w którym transakcja została odebrana.
38. Różnica pomiędzy „transakcjami transgranicznymi wysłanymi” i „transakcjami transgranicznymi otrzymanymi” stanowi wpływ lub wypływ netto transakcji do lub z kraju sprawozdającego.

Przepływ środków

39. Kierunek przepływu środków zależy od usługi płatniczej i kanału inicjacji:
 - a) w przypadku poleceń przelewu, płatności z użyciem pieniądza elektronicznego i podobnych transakcji inicjowanych przez płatnika uczestnik wysyłający jest również wysyłającym środki, a uczestnik otrzymujący jest odbiorcą środków;
 - b) w przypadku poleceń zapłaty, czeków, płatności z użyciem pieniądza elektronicznego i podobnych transakcji inicjowanych przez odbiorcę uczestnik wysyłający jest odbiorcą środków a uczestnik otrzymujący jest wysyłającym środki;
 - c) płatności kartami są w niniejszym rozporządzeniu traktowane tak, jakby były transakcjami inicjowanymi przez płatnika, mimo iż transakcję inicjuje odbiorca.

Część 2.4 Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF według rodzaju terminali (tabela 5)

1. Wszystkie kategorie w tej tabeli dotyczą gotówkowych lub bezgotówkowych transakcji płatniczych zrealizowanych w fizycznych (nie wirtualnych) terminalach.
2. Dostawcy będący rezydentami przekazują informacje o wszystkich transakcjach płatniczych w terminalach udostępnianych (tj. nabytych) przez dostawców.
3. Dostawcy będący rezydentami przekazują informacje o wszystkich transakcjach płatniczych kartami wydanymi przez dostawców w terminalach udostępnianych przez dostawców niebędących rezydentami.
4. Transakcje płatnicze w terminalach udostępnianych przez zagraniczne oddziały lub jednostki zależne dostawców nie są wykazywane przez spółkę dominującą dostawcy.
5. Transakcje według rodzaju terminali dzielą się na trzy różne kategorie w zależności od siedziby dostawcy. Kategorie z poniższych lit. a) i b) liczone są po stronie otrzymującej, a kategoria z lit. c) – po stronie wydającej:
 - a) transakcje płatnicze w terminalach udostępnianych przez dostawców będących rezydentami, kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami;
 - b) transakcje płatnicze w terminalach udostępnianych przez dostawców będących rezydentami, kartami wydanymi przez dostawców niebędących rezydentami;
 - c) transakcje płatnicze w terminalach udostępnianych przez dostawców niebędących rezydentami, kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami.
6. Nie należy sumować podkategorii w ramach każdej z kategorii a), b) i c), o których mowa w pkt 5.
7. W niniejszej tabeli struktura geograficzna dotyczy lokalizacji terminali.

Część 2.5 Uczestnictwo w wybranych systemach płatności (tabela 6)

1. Tabela ta dotyczy liczby, rodzaju i sektora instytucjonalnego uczestników systemu płatności (bez względu na ich lokalizację).
2. Kategoria „liczba uczestników” jest sumą dwóch wzajemnie rozłącznych podkategorii „uczestnicy bezpośredni” i „uczestnicy pośredni”.

3. Kategoria „uczestnicy bezpośredni” jest sumą trzech rozłącznych podkategorii „instytucje kredytowe”, „bank centralny” i „pozostali uczestnicy bezpośredni”.
4. Kategoria „pozostali uczestnicy bezpośredni” jest sumą czterech rozłącznych podkategorii „administracja publiczna”, „podmioty świadczące usługi rozliczeniowe i rozrachunkowe”, „inne instytucje finansowe” i „pozostali”.

Część 2.6 Płatności przetwarzane przez wybrane systemy płatności (tabela 7)

1. Tabela ta dotyczy transakcji płatniczych przetwarzanych przez system płatności.
 2. Transakcje płatnicze dostawców na ich własny rachunek wykazywane są w odpowiednich pozycjach niniejszej tabeli.
 3. W przypadku systemu płatności, w którym pozycje rozliczane są przez inny system płatności, np. zewnętrzny system płatności, stosuje się następujące zasady:
 - a) system rozrachunkowy wykazuje faktyczną liczbę operacji rozrachunku i faktyczną kwotę będącą przedmiotem rozrachunku;
 - b) w przypadku gdy transakcje płatnicze rozliczane są poza systemem płatności a poprzez system płatności dokonuje się jedynie rozrachunku pozycji netto, liczone są wyłącznie transakcje rozrachunku pozycji netto; transakcje te klasyfikuje się w zależności od rodzaju usługi płatniczej wykorzystanej w transakcji rozrachunku.
 4. Każda transakcja płatnicza jest liczona tylko raz po stronie uczestnika wysyłającego, tj. obciążenie rachunku płatnika i uznanie rachunku odbiorcy nie są liczone odrębnie. Zob. część 2.3 dotyczącą przepływu środków.
 5. W przypadku zbiorowych poleceń przelewu, tj. płatności masowych, liczona jest każda indywidualna płatność.
 6. W przypadku systemów saldowania wykazywana jest liczba i wartość transakcji płatniczych brutto, a nie wynik saldowania.
 7. Systemy płatności rozróżniają i wykazują transakcje krajowe i transgraniczne, zgodnie z siedzibą uczestników wysyłających i otrzymujących. Klasyfikacja „transakcje krajowe” lub „transakcje transgraniczne” odzwierciedla lokalizację stron uczestniczących w transakcji.
 8. W celu uniknięcia podwójnego naliczania transakcje transgraniczne liczone są w kraju, w którym transakcja została zainicjowana.
 9. Kategoria „płatności kartami” obejmuje transakcje w bankomatach, w przypadku gdy nie mogą one być osobno wydzielone; w przeciwnym razie transakcje w bankomatach wykazywane są w odrębnej pozycji „transakcje w bankomatach”.
 10. Kategoria „płatności kartami” obejmuje wszystkie transakcje płatnicze przetwarzane przez system płatności bez względu na to, gdzie karta została wydana i użyta.
 11. Anulowane transakcje płatnicze nie są uwzględniane. Transakcje, które zostały następnie odrzucone, są uwzględniane.
-

ZAŁĄCZNIK II

DEFINICJE DANYCH

Termin	Definicja
Acquiring (<i>Acquiring</i>)	Oznacza usługi umożliwiające odbiorcy płatności przyjęcie instrument płatniczego lub transakcji płatniczej poprzez uwierzytelnianie, autoryzację oraz rozrachunek, które prowadzą do przekazania środków odbiorcy płatności.
Administracja publiczna (<i>Public administration</i>)	Jednostki instytucjonalne będące producentami nierynkowymi, których produkcja globalna przeznaczona jest na spożycie indywidualne i ogólnospołeczne, finansowane z obowiązkowych płatności dokonywanych przez jednostki należące do pozostałych sektorów, a także jednostki instytucjonalne, których podstawową działalnością jest redystrybucja dochodu i bogactwa narodowego, zgodnie z definicją sektora instytucji rządowych i samorządowych.
Agent (<i>Agent</i>)	Agent w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Agent rozliczeniowy (<i>Acquirer</i>)	Termin ten stosowany jest w następujących przypadkach: a) podmiot prowadzący rachunek depozytowy dla akceptantów kart, tj. punktów handlowo-usługowych, na który to rachunek akceptanci kart przesyłają dane dotyczące transakcji. Agent rozliczeniowy jest odpowiedzialny za gromadzenie informacji o transakcjach i rozliczenie z akceptantami; b) w odniesieniu do transakcji w punktach sprzedaży (POS), jest to podmiot, któremu akceptant, zazwyczaj punkt handlowo-usługowy, przekazuje informacje niezbędne do przetwarzania płatności kartami. Agentem rozliczeniowym jest podmiot zarządzający rachunkiem punktu handlowo-usługowego; c) w odniesieniu do transakcji w bankomatach, jest to podmiot udostępniający banknoty posiadaczowi karty, bezpośrednio lub poprzez strony trzecie; d) podmiot udostępniający terminale, bez względu na własność tych terminali.
Bank centralny (<i>Central bank</i>)	Instytucja finansowa i jednostka typu przedsiębiorstwo, której podstawową funkcją jest emisja pieniądza, ochrona wewnętrznej i zewnętrznej wartości waluty oraz utrzymywanie całości lub części rezerw walutowych kraju.
Bankomat (<i>ATM (automated teller machine)</i>)	Urządzenie elektromechaniczne umożliwiające upoważnionym użytkownikom, z reguły za pomocą możliwej do maszynowego odczytania karty, wypłacanie gotówki z własnego rachunku lub dostęp do innych usług, jak na przykład sprawdzanie salda rachunku, przekazywanie środków czy wpłacanie pieniędzy. Urządzenie umożliwiające jedynie sprawdzenie salda rachunku nie jest uznawane za bankomat. Bankomat może być dostępny w trybie online, umożliwiając składanie zleceń do autoryzacji w czasie rzeczywistym, lub offline.
Bankomat z funkcją wypłaty gotówki (<i>ATM with a cash withdrawal function</i>)	Bankomat umożliwiający upoważnionym użytkownikom wypłacanie gotówki z ich rachunków przy użyciu karty z funkcją gotówkową.
Bankomat z funkcją polecenia przelewu (<i>ATM with a credit transfer function</i>)	Bankomat umożliwiający upoważnionym użytkownikom dokonanie polecenia przelewu przy użyciu karty płatniczej.
Czek (<i>Cheque</i>)	Pisemne zlecenie jednej strony, tj. wystawcy, na rzecz drugiej strony, tj. akceptanta, którym jest zazwyczaj instytucja kredytowa, na mocy którego akceptant ma na żądanie zapłacić wystawcy lub stronie trzeciej kwotę wskazaną przez wystawcę.

Termin	Definicja
Wpłaty gotówki w bankomacie (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego) (ATM cash deposit (except e-money transactions))	Wpłaty gotówki dokonywane w bankomacie z użyciem karty z funkcją gotówkową. Kategoria ta obejmuje wszystkie transakcje, w których gotówka jest wpłacana w terminalu bez interwencji manualnej, a płatnik jest identyfikowany na podstawie karty płatniczej.
Depozyty rozliczeniowe (Transferable deposits)	Depozyty należące do kategorii „depozyty bieżące”, które są bezpośrednio wykorzystywane na żądanie do regulowania płatności na rzecz innych podmiotów gospodarczych za pomocą powszechnie stosowanych środków płatniczych, bez znaczącej zwłoki, ograniczeń lub kar.
Dostawcy usług płatniczych (Payment service providers)	Dostawcy usług płatniczych w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2007/64/WE (zwani dalej „dostawcami”).
Emitent pieniądza elektronicznego (Electronic money issuer)	Emitent pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2009/110/WE.
Gotówka (Cash)	Banknoty i monety w skarbcach monetarnych instytucji finansowych (MIF). Do kategorii tej nie zalicza się monet kolekcjonerskich, które nie są powszechnie używane do realizacji transakcji płatniczych.
Inne instytucje finansowe (Other financial institutions)	Wszystkie instytucje finansowe będące uczestnikami systemu płatności, nadzorowane przez właściwe organy, tj. bank centralny lub nadzorcę ostrożnościowego, ale niespełniające kryteriów definicji instytucji kredytowej.
Instrument płatniczy (Payment instrument)	Instrument płatniczy w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Instytucja inna niż MIF (Non-MFI)	Każda osoba fizyczna lub prawna niezaliczana do sektora MIF. Dla potrzeb statystyki płatności do sektora „instytucje inne niż MIF” nie zalicza się dostawców.
Instytucja kredytowa (Credit institution)	Instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾ .
Instytucja pieniądza elektronicznego (Electronic money institution)	Instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2009/110/WE.
Instytucja płatnicza (Payment institution)	Instytucja płatnicza w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Instytucje oferujące usługi płatnicze instytucjom innym niż MIF (Institutions offering payment services to non-MFIs)	Obejmują wszystkich dostawców, przy czym w tabeli 1 wykazywane są wybrane dane dotyczące instytucji kredytowych, instytucji płatniczych i emitentów pieniądza elektronicznego.
Karta (Card)	Urządzenie, które może być wykorzystane przez posiadacza do przeprowadzenia transakcji albo wypłaty pieniędzy. Zgodnie z umową zawartą z wydawcą, karty oferują posiadaczowi jedną lub kilka następujących funkcji: gotówkową, debetową, odroczonego obciążenia rachunku, kredytową i pieniądza elektronicznego. Karty powiązane z rachunkiem pieniądza elektronicznego zaliczane są do kategorii „karty z funkcją pieniądza elektronicznego” oraz do innych kategorii zgodnie z oferowanymi przez nie funkcjami. Karty liczone są po stronie uczestnika wysyłającego (tj. stronie wydania karty).
Karta z dostępem do pieniądza elektronicznego na rachunkach pieniądza elektronicznego (Cards which give access to e-money stored on e-money accounts)	Zob. definicję „rachunków pieniądza elektronicznego”.

Termin	Definicja
Karta z funkcją debetową (<i>Card with a debit function</i>)	Karta umożliwiająca posiadaczowi bezpośrednie i natychmiastowe obciążenie kwotą zakupów jego rachunków, prowadzonych przez wydawcę karty lub inne podmioty. Karta z funkcją debetową może być powiązana z rachunkiem umożliwiającym dodatkowo przekroczenie salda rachunku. Liczba kart z funkcją debetową dotyczy liczby kart w obiegu ogółem, a nie liczby rachunków, z którymi karty te są powiązane. Cechą wyróżniającą karty z funkcją debetową jest, w odróżnieniu od karty z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku, postanowienie umowne umożliwiające bezpośrednie obciążanie kwotą zakupów środków znajdujących się na rachunku bieżącym posiadacza karty.
Karta z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku (<i>Card with a debit or delayed debit function</i>)	Karta posiadająca funkcję debetową lub odroczonego obciążenia rachunku. Kategoria ta wykazywana jest jedynie wówczas, gdy nie można wyróżnić odrębnych kategorii „karty z funkcją debetową” i „karty z funkcją odroczonego obciążenia rachunku”.
Karta z funkcją gotówkową (<i>Card with a cash function</i>)	Karta umożliwiająca posiadaczowi wypłatę gotówki z bankomatu lub wpłatę gotówki w bankomacie.
Karta z funkcją kredytową (<i>Card with a credit function</i>)	Karta umożliwiająca posiadaczowi dokonywanie zakupów i, w niektórych przypadkach, wypłacanie gotówki do wysokości uprzednio ustalonego limitu. Przyznany kredyt może zostać rozliczony w całości na koniec ustalonego okresu lub w części, a pozostałe saldo traktowane jest zwykle jak kredyt oprocentowany. Cechą wyróżniającą karty z funkcją kredytową jest, w odróżnieniu od karty z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku, umowne postanowienie przyznające posiadaczowi karty linię kredytową umożliwiającą zaciągnięcie kredytu oprocentowanego.
Karta z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku (<i>Card with a credit or delayed debit function</i>)	Karta posiadająca funkcję kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku. Kategoria ta wykazywana jest jedynie wówczas, gdy nie można wyróżnić odrębnych kategorii „karty z funkcją kredytową” i „karty z funkcją odroczonego obciążenia rachunku”.
Karta z funkcją odroczonego obciążenia rachunku (<i>Card with a delayed debit function</i>)	Karta umożliwiająca posiadaczowi obciążenie kwotą zakupów, do wysokości uprzednio ustalonego limitu, rachunku prowadzonego przez wydawcę karty. Saldo na tym rachunku jest następnie rozliczane w całości na koniec uprzednio ustalonego okresu. Posiadaczowi jest zazwyczaj naliczana opłata roczna. Cechą wyróżniającą karty z funkcją odroczonego obciążenia rachunku jest, w odróżnieniu od karty z funkcją kredytową lub debetową, umowne postanowienie o przyznaniu linii kredytowej, ale zobowiązujące do rozliczenia zadłużenia na koniec uprzednio ustalonego okresu. Ten rodzaj karty nazywa się powszechnie „kartą obciążeniową”.
Karta z funkcją pieniądza elektronicznego (<i>Card with an e-money function</i>)	Karta umożliwiająca dokonywanie transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego. Kategoria ta obejmuje karty z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego oraz karty z dostępem do pieniądza elektronicznego przechowywanego na rachunkach pieniądza elektronicznego.
Karta z funkcją pieniądza elektronicznego, która została załadowana co najmniej raz (<i>Card with an e-money function which has been loaded at least once</i>)	Karta z funkcją pieniądza elektronicznego, która została załadowana co najmniej raz i tym samym można ją uznać za aktywowaną. Ładowanie można interpretować jako intencję użycia funkcji pieniądza elektronicznego.
Karta z funkcją płatniczą (z wyjątkiem kart wyłącznie z funkcją pieniądza elektronicznego) (<i>Card with a payment function (except cards with an e-money function only)</i>)	Karta z co najmniej jedną z następujących funkcji: debetową, odroczonego obciążenia rachunku lub kredytową. Karta może mieć również inne funkcje, takie jak funkcja pieniądza elektronicznego, ale karty wyłącznie z funkcją pieniądza elektronicznego nie są zaliczane do tej kategorii.

Termin	Definicja
Karta z połączoną funkcją debetową, gotówkową i pieniądza elektronicznego (<i>Card with a combined debit, cash and e-money function</i>)	Karta wydana przez dostawcę, łącząca w sobie funkcję gotówkową, debetową i pieniądza elektronicznego.
Karty z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego (<i>Cards on which e-money can be stored directly</i>)	Pieniądz elektroniczny przechowywany na karcie należącej do posiadacza pieniądza elektronicznego. Zob. również definicję „pieniądza elektronicznego”.
Krajowa transakcja płatnicza (<i>Domestic payment transaction</i>)	Krajowa transakcja płatnicza rozumiana zgodnie z definicją „płatności krajowej”, zawartą w art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 ⁽²⁾ .
Liczba depozytów bieżących (<i>Number of overnight deposits</i>)	Liczba rachunków, na których zgromadzone są depozyty, które mogą być na żądanie zamienione na gotówkę lub wykorzystane do regulowania płatności za pomocą czeku, polecenia przelewu, polecenia zapłaty lub w podobny sposób, bez znaczącej zwłoki, ograniczeń czy kar.
Liczba depozytów bieżących rozliczeniowych (<i>Number of transferable overnight deposits</i>)	Liczba rachunków depozytowych bieżących, na których zgromadzone są depozyty, które są bezpośrednio wykorzystywane na żądanie do regulowania płatności na rzecz innych podmiotów gospodarczych za pomocą powszechnie stosowanych środków płatniczych, bez znaczącej zwłoki, ograniczeń lub kar.
Liczba depozytów bieżących rozliczeniowych w tym: liczba depozytów bieżących rozliczeniowych z dostępem przez internet/PC banking (<i>Number of transferable overnight deposits of which: number of internet/PC linked overnight transferable deposits</i>)	Liczba rachunków depozytowych bieżących rozliczeniowych w posiadaniu instytucji innych niż MIF, do których posiadacz ma dostęp elektroniczny przez internet lub aplikację PC banking za pomocą dedykowanego oprogramowania i dedykowanych linii telekomunikacyjnych.
Liczba depozytów bieżących w tym: liczba depozytów bieżących z dostępem przez internet/PC banking (<i>Number of overnight deposits of which: number of internet/PC linked overnight deposits</i>)	Liczba rachunków depozytowych bieżących w posiadaniu instytucji innych niż MIF, do których posiadacz ma dostęp elektroniczny przez internet lub aplikację PC banking za pomocą dedykowanego oprogramowania i dedykowanych linii telekomunikacyjnych.
Liczba kart ogółem (bez względu na liczbę funkcji karty) (<i>Total number of cards (irrespective of the number of functions on the card)</i>)	Liczba kart w obiegu ogółem. Karty mogą mieć jedną lub kilka następujących funkcji: gotówkową, debetową, odroczonego obciążenia rachunku lub pieniądza elektronicznego.
Ładowanie i rozładowywanie kart pieniądza elektronicznego (<i>E-money card-loading and unloading</i>)	Transakcje umożliwiające przekazanie wartości pieniądza elektronicznego od emitenta pieniądza elektronicznego na kartę z funkcją pieniądza elektronicznego i odwrotnie. Kategoria ta obejmuje zarówno transakcje ładowania, jak i rozładowywania kart.
Marka (<i>Brand</i>)	Określony produkt płatniczy, w szczególności karta, posiadający licencję jego właściciela na wykorzystanie na określonym terytorium.
Monetarne instytucje finansowe (MIF) (<i>Monetary financial institutions (MFIs)</i>)	MIF obejmują jednostki instytucjonalne zaliczane do podsektora „bank centralny” (S.121), „instytucje przyjmujące depozyty z wyjątkiem banku centralnego” (S.122) i „fundusze rynku pieniężnego (FRP)” (S.123), zgodnie ze znowelizowanym europejskim systemem rachunków określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej ⁽³⁾ .

Termin	Definicja
Odbiorca (<i>Payee</i>)	Odbiorca w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Oddział (<i>Branch</i>)	Miejsce prowadzenia działalności, inne niż centrala, znajdujące się w kraju sprawozdającym i utworzone przez dostawcę zarejestrowanego zgodnie z prawem w innym kraju. Oddział nie posiada osobowości prawnej i bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje charakterystyczne dla działalności dostawcy. Wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w kraju sprawozdającym przez tę samą instytucję zarejestrowaną zgodnie z prawem w innym kraju stanowią jeden oddział. Każde z tych miejsc prowadzenia działalności liczone jest jako odrębna placówka.
Pieniądz elektroniczny (<i>Electronic money</i>)	Wartość pieniężna stanowiąca należność od emitenta, która jest przechowywana na nośniku elektronicznym, w tym magnetycznym, emitowana w zamian za otrzymane środki w celu dokonywania transakcji płatniczych określonych w art. 4 ust. 5 dyrektywy 2007/64/WE, akceptowana przez osobę fizyczną lub prawną niebędącą emitentem pieniądza elektronicznego.
Płatnik (<i>Payer</i>)	Płatnik w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Płatności kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami (z wyjątkiem kart wyłącznie z funkcją pieniądza elektronicznego) (<i>Card payments with cards issued by resident PSPs (except cards with an e-money function only)</i>)	Transakcje płatnicze zrealizowane przy użyciu kart z funkcją debetową, kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku, w terminalu lub innymi kanałami. Zalicza się tu wszystkie transakcje płatnicze inicjowane kartą, tj.: a) wszystkie transakcje, w których agent rozliczeniowy i wydawca karty są różnymi podmiotami; oraz b) wszystkie transakcje, w których agent rozliczeniowy i wydawca karty są tym samym podmiotem. Kategoria ta obejmuje obciążenia rachunku dostawcy wynikające z rozrachunku transakcji kartą, w której agent rozliczeniowy i wydawca karty są tym samym podmiotem. Zalicza się tu transakcje płatnicze kartą przez telefon lub internet. Nie zalicza się tu transakcji płatniczych z użyciem pieniądza elektronicznego. Wyплаты i wpłaty gotówkowe w bankomatach nie są zaliczane do tej kategorii. Są one wykazywane w pozycjach „wypłata gotówki w bankomacie” i „wpłata gotówki w bankomacie”. Nie zalicza się tu poleceń przelewu w bankomatach, które są wykazywane w kategorii „polecenia przelewu”. Nie zalicza się tu zaliczek gotówkowych w terminalach POS.
Płatności kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami inicjowane na odległość (<i>Card payments with cards issued by resident PSPs initiated remotely</i>)	Inicjowane w formie elektronicznej transakcje płatnicze kartami, które nie są inicjowane w fizycznym terminalu POS. Pozycja ta obejmuje zazwyczaj zapłatę kartami za towary i usługi zakupione przez telefon lub internet.
Płatności kartami z funkcją debetową (<i>Payments with cards with a debit function</i>)	Transakcje płatnicze z użyciem kart z funkcją debetową zrealizowane w fizycznym terminalu lub innymi kanałami.
Płatności kartami z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku (<i>Payments with cards with a debit and/or delayed debit function</i>)	Transakcje płatnicze z użyciem kart z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku zrealizowane w fizycznym terminalu lub innymi kanałami. Niniejsza podkategoria wykazywana jest jedynie wówczas, gdy nie można wyróżnić odrębnych kategorii „płatności kartami z funkcją debetową” i „płatności kartami z funkcją odroczonego obciążenia rachunku”.

Termin	Definicja
Płatności kartami z funkcją kredytową (<i>Payments with cards with a credit function</i>)	Transakcje płatnicze z użyciem kart z funkcją kredytową zrealizowane w fizycznym terminalu lub innymi kanałami.
Płatności kartami z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku (<i>Payments with cards with a credit and/or delayed debit function</i>)	Transakcje płatnicze z użyciem kart z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku zrealizowane w fizycznym terminalu lub innymi kanałami. Niniejsza podkategoria wykazywana jest jedynie wówczas, gdy nie można wyróżnić odrębnych kategorii „płatności kartami z funkcją kredytową” i „płatności kartami z funkcją odroczonego obciążenia rachunku”.
Płatności kartami z funkcją odroczonego obciążenia rachunku (<i>Payments with cards with a delayed debit function</i>)	Transakcje płatnicze z użyciem kart z funkcją odroczonego obciążenia rachunku zrealizowane w fizycznym terminalu lub innymi kanałami.
Płatność kartą (<i>Card payment</i>)	Transakcja płatnicza przeprowadzona z użyciem karty z funkcją debetową, kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku w terminalu lub innymi kanałami.
Płatność kartą inicjowana w fizycznym terminalu EFTPOS (<i>Card payment initiated at a physical EFTPOS</i>)	Inicjowana w formie elektronicznej transakcja płatnicza kartą w fizycznym terminalu POS umożliwiającą elektroniczny transfer środków. Pozycja ta obejmuje zazwyczaj płatności kartami w terminalu do elektronicznego przelewu środków w punktach sprzedaży (EFTPOS) w siedzibie punktu usługowo-handlowego. Nie obejmuje ona transakcji płatniczych z użyciem pieniądza elektronicznego.
Płatność z użyciem pieniądza elektronicznego (<i>E-money payment</i>)	Transakcja, w której posiadacz pieniądza elektronicznego przekazuje wartość pieniądza elektronicznego z własnego salda na saldo beneficjenta, z wykorzystaniem karty z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego, albo z wykorzystaniem innych rachunków pieniądza elektronicznego.
Płatność z użyciem pieniądza elektronicznego z wykorzystaniem kart z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego (<i>E-money payment with cards on which e-money can be stored directly</i>)	Transakcja, w której posiadacz karty z funkcją pieniądza elektronicznego przekazuje wartość pieniądza elektronicznego ze swojego salda na karcie na saldo beneficjenta.
Płatność z użyciem pieniądza elektronicznego z wykorzystaniem rachunków pieniądza elektronicznego (<i>E-money payment with e-money accounts</i>)	Transakcja, w której środki przekazywane są z rachunku pieniądza elektronicznego płatnika na rachunek odbiorcy. Zob. definicję „rachunków pieniądza elektronicznego”.
Płatność z użyciem pieniądza elektronicznego z wykorzystaniem rachunków pieniądza elektronicznego, w tym: z dostępem za pomocą kart (<i>E-money payment with e-money accounts of which: accessed through a card</i>)	Transakcja, w której w celu uzyskania dostępu do rachunku pieniądza elektronicznego wykorzystywana jest karta, a następnie środki przekazywane są z rachunku pieniądza elektronicznego płatnika na rachunek odbiorcy. Zob. definicję „rachunków pieniądza elektronicznego”.
Wyplata gotówki w bankomacie (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego) (<i>ATM cash withdrawal (except e-money transactions)</i>)	Wyplata gotówki w bankomacie z użyciem karty z funkcją gotówkową. Zaliczki gotówkowe w terminalach POS wypłacone z użyciem karty z funkcją debetową, kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku zaliczane są do tej kategorii tylko wówczas, gdy nie są związane z transakcją płatniczą. Pozycja ta nie obejmuje wypłaty gotówki z jednoczesną transakcją płatniczą, zaliczanej do kategorii „transakcje w terminalach POS”.
Podmiot świadczący usługi rozliczeniowe i rozrachunkowe (<i>Clearing and settlement organisation</i>)	Podmiot świadczący usługi rozliczeniowe i rozrachunkowe będący bezpośrednim uczestnikiem systemu płatności.

Termin	Definicja
Polecenia przelewu inicjowane jako płatności indywidualne (<i>Credit transfers initiated on a single payment basis</i>)	Polecenie przelewu inicjowane w formie elektronicznej niezależnie od innych poleceń przelewu, tj. niebędące częścią wspólnie inicjowanej grupy poleceń przelewu.
Polecenia przelewu inicjowane w formie elektronicznej (<i>Credit transfers initiated electronically</i>)	Każde polecenie przelewu składane przez płatnika bez wykorzystania formy papierowej, tj. składane w formie elektronicznej. Kategoria ta obejmuje polecenia złożone telefaksem lub w inny sposób, jak np. poprzez automatyczną bankowość telefoniczną, jeżeli są one przekształcane w płatności elektroniczne bez interwencji manualnej. Kategoria ta obejmuje zlecenia stałe składane pierwotnie w formie papierowej, ale realizowane w formie elektronicznej. Kategoria ta obejmuje polecenia przelewu realizowane przez dostawcę jako usługę finansową, jeżeli ta usługa finansowa inicjowana jest w formie elektronicznej albo jeżeli forma zlecenia usługi nie jest znana i dostawca zrealizował polecenie w formie elektronicznej. Zalicza się tu polecenia przelewu inicjowane w bankomacie z funkcją polecenia przelewu.
Polecenia przelewu inicjowane w formie papierowej (<i>Credit transfers initiated in paper-based form</i>)	Polecenie przelewu złożone przez płatnika w formie papierowej.
Polecenia przelewu inicjowane w paczce (<i>Credit transfers initiated in a file/batch</i>)	Inicjowane w formie elektronicznej polecenie przelewu, które jest częścią grupy poleceń przelewu inicjowanych wspólnie przez płatnika poprzez dedykowaną linię. Wykazując liczbę transakcji, każde polecenie przelewu zawarte w paczce należy policzyć jako odrębne polecenie przelewu.
Polecenia przelewu w tym: niezgodne z SEPA (<i>Credit transfers of which: non-SEPA</i>)	Polecenia przelewu niespełniające wymogów poleceń przelewu Jednolitego Obszaru Płatności w Euro (SEPA), określonych w rozporządzeniu (UE) nr 260/2012.
Polecenia zapłaty w tym: niezgodne z SEPA (<i>Direct debits of which: non-SEPA</i>)	Polecenia zapłaty niespełniające wymogów poleceń zapłaty SEPA określonych w rozporządzeniu (UE) nr 260/2012.
Polecenie przelewu (<i>Credit transfer</i>)	Usługa płatnicza umożliwiająca płatnikowi wydanie dyspozycji instytucji prowadzącej jego rachunek do przekazania środków beneficjentowi. Jest to zlecenie płatnicze lub seria zleceń płatniczych złożonych w celu postawienia środków do dyspozycji beneficjenta. Zarówno zlecenie płatnicze, jak i środki w nim określone zostają przeniesione od dostawcy płatnika do dostawcy odbiorcy, tj. beneficjenta, czasami za pośrednictwem kilku innych pośredniczących instytucji kredytowych albo jednego lub kilku systemów płatności i rozrachunku. Transakcje z użyciem gotówki po jednej lub obu stronach transakcji płatniczej oraz z wykorzystaniem usługi płatniczej polecenia przelewu klasyfikowane są jako polecenia przelewu. Kategoria ta obejmuje również polecenia przelewu inicjowane w bankomacie z funkcją polecenia przelewu.
Polecenie zapłaty (<i>Direct debit</i>)	Usługa płatnicza umożliwiająca obciążenie rachunku płatniczego płatnika, również powtarzające się, w której transakcja płatnicza inicjowana jest przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika odbiorcy, dostawcy odbiorcy lub własnemu dostawcy płatnika.
Polecenie zapłaty inicjowane jako płatność indywidualna (<i>Direct debit initiated on a single payment basis</i>)	Polecenie zapłaty inicjowane w formie elektronicznej niezależnie od innych poleceń zapłaty, tj. niebędące częścią wspólnie inicjowanej grupy poleceń zapłaty.
Polecenie zapłaty inicjowane w paczce (<i>Direct debit initiated in a file/batch</i>)	Inicjowane w formie elektronicznej polecenie zapłaty, które jest częścią grupy poleceń zapłaty inicjowanych wspólnie przez płatnika. Wykazując liczbę transakcji, każde polecenie zapłaty zawarte w paczce należy policzyć jako odrębne polecenie zapłaty.

Termin	Definicja
Pozostali emitenci pieniądza elektronicznego (<i>Other e-money issuer</i>)	Emitenci pieniądza elektronicznego inni niż „instytucje pieniądza elektronicznego” i „instytucje kredytowe”. Zob. definicję „emitentów pieniądza elektronicznego”.
Pozostali uczestnicy bezpośredni (<i>Other direct participants</i>)	Każdy bezpośredni uczestnik systemu płatności, z wyjątkiem instytucji kredytowych i banków centralnych.
Pozostałe usługi płatnicze (<i>Other payment services</i>)	Kategoria ta obejmuje czynności związane z działalnością w zakresie dokonywania płatności niezaliczone do żadnej z usług płatniczych określonych w art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Punkt usługowo-handlowy (<i>Merchant</i>)	Podmiot upoważniony do otrzymania środków w zamian za dostawę towarów lub usług, który zawarł umowę z dostawcą o akceptowaniu tych środków.
Rachunek płatniczy (<i>Payment account</i>)	Rachunek płatniczy w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Rachunki pieniądza elektronicznego (<i>E-money accounts</i>)	Rachunki, na których przechowywany jest pieniądz elektroniczny. Posiadacz rachunku może wykorzystać saldo na rachunku do dokonania płatności i transferu środków pomiędzy rachunkami. Do kategorii tej nie są zaliczane karty z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego.
Rachunki pieniądza elektronicznego z dostępem za pomocą karty (<i>E-money accounts accessed through a card</i>)	Zob. definicje „rachunków pieniądza elektronicznego” i „karty z funkcją pieniądza elektronicznego”.
System kartowy (<i>Card scheme</i>)	Infrastruktura techniczna i handlowa utworzona w celu obsługi kart jednej lub kilku marek oraz zapewniająca ramy organizacyjne, prawne i operacyjne niezbędne do funkcjonowania usług oznaczonych tymi markami. Trójstronny system kartowy jest systemem, w którym uczestniczą następujące strony: a) sam system kartowy działający jako wydawca i agent rozliczeniowy; b) posiadacz karty; c) strona akceptująca. Czterostronny system kartowy jest systemem, w którym uczestniczą następujące strony: a) wydawca; b) agent rozliczeniowy; c) posiadacz karty; d) akceptant karty. W przypadku transakcji w bankomatach usługi bankomatowe są zazwyczaj oferowane przez agenta rozliczeniowego.
System pieniądza elektronicznego (<i>E-money scheme</i>)	Zbiór technicznych pojęć, zasad, protokołów, algorytmów, funkcji, postanowień prawnych i umownych, umów handlowych oraz procedur administracyjnych, stanowiących podstawę udostępniania określonego produktu pieniądza elektronicznego. Kategoria ta może również obejmować świadczenie członkom systemu usług marketingowych, przetwarzania i innych usług.
System płatności (<i>Payment system</i>)	System płatności w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Środki (<i>Funds</i>)	Banknoty i monety, pieniądz skryptyralny oraz pieniądz elektroniczny.
Terminal akceptujący karty pieniądza elektronicznego (<i>E-money card-accepting terminal</i>)	Terminal umożliwiający posiadaczom pieniądza elektronicznego na karcie z funkcją pieniądza elektronicznego przekazanie wartości pieniądza elektronicznego z ich salda na saldo punktu usługowo-handlowego lub innego beneficjenta.

Termin	Definicja
Terminal do ładowania i rozładowywania kart pieniądza elektronicznego (<i>E-money card-loading and unloading terminal</i>)	Terminal umożliwiający przekazanie wartości elektronicznej od emitenta pieniądza elektronicznego do posiadacza karty z funkcją pieniądza elektronicznego i odwrotnie, tj. ładowanie i rozładowywanie karty.
Terminal kart pieniądza elektronicznego (<i>E-money card terminal</i>)	Terminal umożliwiający przekazanie wartości elektronicznej od emitenta pieniądza elektronicznego na kartę z funkcją pieniądza elektronicznego i odwrotnie lub z salda karty na saldo beneficjenta.
Terminal POS (<i>POS terminal</i>)	Urządzenie umożliwiające użycie kart płatniczych w fizycznym, a nie wirtualnym, punkcie sprzedaży. Informacje o płatnościach są rejestrowane albo ręcznie, na papierze, albo w formie elektronicznej przez terminale EFTPOS. Terminal POS przeznaczony jest do przekazywania informacji w trybie online, z żądaniem autoryzacji w czasie rzeczywistym, lub offline.
Terminale EFTPOS (<i>EFTPOS terminals</i>)	Terminale do elektronicznego transferu środków w punkcie sprzedaży (EFTPOS), które przyjmują informacje o płatności w formie elektronicznej i przeznaczone są w niektórych przypadkach do przekazywania takich informacji w trybie online, z żądaniem autoryzacji w czasie rzeczywistym, lub offline. Kategoria ta obejmuje terminale bezobsługowe.
Transakcja otrzymana (<i>Transaction received</i>)	Transakcja z udziałem instytucji innej niż MIF otrzymana od dostawcy. Informacje przekazywane są w kraju sprawozdającym przez dostawcę będącego rezydentem. W odniesieniu do różnych usług płatniczych stosuje się następujące zasady: a) polecenia przelewu liczy się po stronie odbiorcy; b) polecenia zapłaty liczy się po stronie płatnika; c) czeki liczy się po stronie płatnika; d) transakcje kartami liczy się po stronie odbiorcy, tj. po stronie rozliczającej; e) transakcje płatnicze z użyciem pieniądza elektronicznego liczone są po stronie płatnika albo odbiorcy w zależności od kanału inicjacji transakcji. Jeśli w kategorii „transakcje otrzymane” transakcja liczona jest po stronie płatnika (odbiorcy), to w kategorii „transakcje wysłane” powinna być liczona po stronie odbiorcy (płatnika).
Transakcja płatnicza (<i>Payment transaction</i>)	Transakcja płatnicza w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Transakcja transgraniczna (<i>Cross-border transaction</i>)	Transakcja płatnicza inicjowana przez płatnika lub odbiorcę, w której dostawca płatnika i dostawca odbiorcy znajdują się w różnych krajach. W szczególności w odniesieniu do systemów płatności: transakcja płatnicza pomiędzy uczestnikami mającymi siedzibę w różnych krajach.
Transakcja wysłana (<i>Transaction sent</i>)	Transakcja z udziałem instytucji innej niż MIF wysłana do dostawcy. Informacje przekazywane są w kraju sprawozdającym przez dostawcę będącego rezydentem. W odniesieniu do różnych usług płatniczych stosuje się następujące zasady: a) polecenia przelewu liczy się po stronie płatnika; b) polecenia zapłaty liczy się po stronie odbiorcy; c) czeki liczy się po stronie odbiorcy; d) transakcje kartami liczy się po stronie płatnika, tj. po stronie wydającej; e) transakcje płatnicze z użyciem pieniądza elektronicznego liczone są po stronie płatnika albo odbiorcy w zależności od kanału inicjacji transakcji. Jeśli w kategorii „transakcje wysłane” transakcja liczona jest po stronie płatnika (odbiorcy), to w kategorii „transakcje otrzymane” powinna być liczona po stronie odbiorcy (płatnika). W odniesieniu do systemów płatności jest to transakcja wysłana przez uczestnika do przetwarzania przez system płatności.

Termin	Definicja
Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF ogółem (<i>Total payment transactions involving non-MFIs</i>)	Liczba transakcji z udziałem instytucji innych niż MIF z wykorzystaniem instrumentów płatniczych, ogółem. Wartość transakcji z udziałem instytucji innych niż MIF z wykorzystaniem instrumentów płatniczych, ogółem.
Transakcje POS (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego) (<i>POS transactions (except e-money transactions)</i>)	Transakcje zrealizowane w terminalach POS z użyciem karty z funkcją debetową, kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku. Do kategorii tej nie zalicza się transakcji z użyciem karty z funkcją pieniądza elektronicznego.
Transakcje w bankomacie (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego) (<i>ATM transactions (except e-money transactions)</i>)	Wypłacanie lub wpłacanie gotówki w bankomacie z użyciem karty z funkcją gotówkową, obejmujące wszystkie właściwe transakcje zainicjowane z użyciem karty, tj.: a) wszystkie transakcje, w których agent rozliczeniowy i wydawca karty są różnymi podmiotami; oraz b) wszystkie transakcje, w których agent rozliczeniowy i wydawca karty są tym samym podmiotem. Pozycja ta nie obejmuje transakcji płatniczych z użyciem pieniądza elektronicznego.
Transakcje w terminalach udostępnianych przez dostawców będących rezydentami kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami (<i>Transactions at terminals provided by resident PSPs with cards issued by resident PSPs</i>)	Transakcje płatnicze przeprowadzone we wszystkich terminalach dostawców będących rezydentami (tj. bez względu na to, czy terminale zlokalizowane są w kraju siedziby dostawcy czy poza nim), z użyciem kart wydanych przez dostawców będących rezydentami. Struktura geograficzna, określona w załączniku III, odnosi się do kraju lokalizacji terminali.
Transakcje w terminalach udostępnianych przez dostawców będących rezydentami kartami wydanymi przez dostawców niebędących rezydentami (<i>Transactions at terminals provided by resident PSPs with cards issued by non-resident PSPs</i>)	Transakcje płatnicze przeprowadzone we wszystkich terminalach dostawców będących rezydentami (tj. bez względu na to czy terminale zlokalizowane są w kraju siedziby dostawcy, czy poza nim), z użyciem kart wydanych przez dostawców niebędących rezydentami. Struktura geograficzna, określona w załączniku III, odnosi się do kraju lokalizacji terminali.
Transakcje w terminalach udostępnianych przez dostawców niebędących rezydentami kartami wydanymi przez dostawców będących rezydentami (<i>Transactions at terminals provided by non-resident PSPs with cards issued by resident PSPs</i>)	Transakcje płatnicze przeprowadzone we wszystkich terminalach dostawców niebędących rezydentami, z użyciem kart wydanych przez dostawców będących rezydentami. Struktura geograficzna, określona w załączniku III, odnosi się do kraju lokalizacji terminali.
Transakcje wysłane ogółem (<i>Total transactions sent</i>)	Liczba transakcji dostarczonych do i przetworzonych przez dany system płatności, ogółem. Wartość transakcji dostarczonych do i przetworzonych przez dany system płatności, ogółem.
Uczestnik bezpośredni (<i>Direct participant</i>)	Podmiot identyfikowany lub uznawany przez system płatności, upoważniony do wysyłania i przyjmowania zleceń płatniczych bezpośrednio do i od systemu bez pośrednika lub bezpośrednio związany regulaminem systemu płatności. W niektórych systemach uczestnicy bezpośredni wymieniają również zlecenia w imieniu uczestników pośrednich. Każdy uczestnik posiadający indywidualny dostęp do systemu liczony jest odrębnie.

Termin	Definicja
Uczestnik pośredni (<i>Indirect participant</i>)	Uczestnik systemu płatności, który podpisał umowę o współpracę (<i>tiering arrangement</i>) i wykorzystuje uczestnika bezpośredniego jako pośrednika w realizacji niektórych czynności, jakie system umożliwia, w szczególności rozrachunku. Wszystkie transakcje uczestnika pośredniego rozliczane są na rachunku uczestnika bezpośredniego, który wyraził zgodę na reprezentowanie tego uczestnika pośredniego. Każdy uczestnik, do którego można się w systemie zwrócić indywidualnie, jest liczony odrębnie, bez względu na to, czy istnieje powiązanie prawne pomiędzy dwoma lub większą liczbą takich uczestników.
Usługa inicjacji płatności (<i>Payment initiation service</i>)	Usługi inicjacji płatności inicjują transakcje płatnicze poprzez rachunek płatniczy z dostępem przez internet. Usługi te świadczone są przez strony trzecie, które same nie otwierają użytego rachunku płatniczego.
Usługi płatnicze (<i>Payment services</i>)	Usługi płatnicze w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2007/64/WE.
Stan środków na nośnikach pieniądza elektronicznego wyemitowanych przez emitentów pieniądza elektronicznego (<i>Outstanding value on e-money storages issued by electronic money issuers</i>)	Wartość pieniądza elektronicznego wyemitowanego przez emitentów pieniądza elektronicznego w posiadaniu podmiotów innych niż emitent, w tym emitentów pieniądza elektronicznego innych niż emitent, na koniec okresu sprawozdawczego.
Współczynnik koncentracji (<i>Concentration ratio</i>)	Współczynnik koncentracji w znaczeniu ilościowym: stosunek liczby transakcji wysłanych przez pięciu największych uczestników systemu płatności do liczby transakcji ogółem wysłanych przez system płatności. Współczynnik koncentracji w znaczeniu wartościowym: stosunek wartości transakcji wysłanych przez pięciu największych uczestników systemu płatności do wartości transakcji ogółem wysłanych przez system płatności.
Wydawca karty (<i>Card issuer</i>)	Instytucja finansowa udostępniająca karty płatnicze posiadaczom kart, autoryzująca transakcje w terminalach POS lub bankomatach oraz gwarantująca zapłatę agentowi rozliczeniowemu transakcji zgodnie z regulaminem właściwego systemu. W przypadku systemów trójstronnych wydawcą karty jest sam system kartowy. W przypadku systemów czterostronnych wydawcami karty mogą być następujące podmioty: a) instytucja kredytowa; b) przedsiębiorstwo będące członkiem systemu kartowego i związane umową z posiadaczem karty, na mocy której karta tego systemu zostaje udostępniona i jest wykorzystywana.
Zaliczka gotówkowa w terminalach POS (<i>Cash advance at POS terminals</i>)	Transakcje, w których posiadacz karty otrzymuje gotówkę w terminalu w połączeniu z transakcją płatniczą za towary lub usługi. Jeżeli niemożliwe jest odrębne wykazanie danych dotyczących zaliczek gotówkowych w terminalach POS, są one wykazywane w pozycji „Transakcje POS”.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

(³) Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1.

ZAŁĄCZNIK III

FORMULARZE SPRAWOZDAWCZE

Tabela 1

Instytucje oferujące usługi płatnicze instytucjom innym niż MIF

(Dane na koniec okresu)

	Liczba	Wartość
Instytucje kredytowe		
Liczba depozytów bieżących (w tysiącach)	Geo 0	
w tym:		
Liczba depozytów bieżących z dostępem przez internet/PC banking (w tysiącach)	Geo 0	
Liczba depozytów bieżących rozliczeniowych (w tysiącach)	Geo 0	
w tym:		
Liczba depozytów bieżących rozliczeniowych z dostępem przez internet/PC banking (w tysiącach)	Geo 0	
Liczba rachunków płatniczych	Geo 0	
Liczba rachunków pieniądza elektronicznego	Geo 0	
Wartość środków na nośnikach pieniądza elektronicznego ⁽¹⁾ (w tysiącach EUR)		Geo 0
Instytucje pieniądza elektronicznego		
Liczba rachunków płatniczych	Geo 0	
Liczba rachunków pieniądza elektronicznego	Geo 0	
Wartość środków na nośnikach pieniądza elektronicznego ⁽¹⁾ (w tysiącach EUR)		Geo 0
Instytucje płatnicze		
Liczba rachunków płatniczych	Geo 0	
Pozostali dostawcy usług płatniczych i emitenci pieniądza elektronicznego		
Liczba rachunków płatniczych	Geo 0	
Liczba rachunków pieniądza elektronicznego	Geo 0	
Stan środków na nośnikach pieniądza elektronicznego ⁽¹⁾ (w tysiącach EUR)		Geo 0

⁽¹⁾ Wartość środków na nośnikach pieniądza elektronicznego wyemitowanych przez emitentów pieniądza elektronicznego.

Tabela 2

Funkcje kart płatniczych

(Dane na koniec okresu, w jednostkach oryginalnych)

	Liczba
Karty wydane przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami	
Karty z funkcją gotówkową	Geo 0

	Liczba
Karty z funkcją płatniczą (z wyjątkiem kart wyłącznie z funkcją pieniądza elektronicznego)	Geo 0
w tym:	
Karty z funkcją debetową	Geo 0
Karty z funkcją odroczonego obciążenia rachunku	Geo 0
Karty z funkcją kredytową	Geo 0
Karty z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku	Geo 0
Karty z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku	Geo 0
Karty z funkcją pieniądza elektronicznego	Geo 0
Karty z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego	Geo 0
Karty z dostępem do pieniądza elektronicznego przechowywanego na rachunkach pieniądza elektronicznego	Geo 0
w tym:	
Karty z funkcją pieniądza elektronicznego, które zostały załadowane co najmniej raz	Geo 0
Liczba kart ogółem (bez względu na liczbę funkcji karty)	Geo 0
w tym:	
Karty z połączoną funkcją debetową, gotówkową i pieniądza elektronicznego	Geo 0

Tabela 3

Urządzenia akceptujące karty płatnicze

(Dane na koniec okresu, w jednostkach oryginalnych)

	Liczba
Terminale udostępniane przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami	
Bankomaty	Geo 3
w tym:	
Bankomaty z funkcją wypłaty gotówki	Geo 3
Bankomaty z funkcją polecenia przelewu	Geo 3
Terminale POS	Geo 3
w tym:	
Terminale EFTPOS	Geo 3
Terminale kart pieniądza elektronicznego	Geo 3
Terminale kart pieniądza elektronicznego	Geo 3
w tym:	
Terminale do ładowania i rozładowywania kart pieniądza elektronicznego	Geo 3
Terminale akceptujące karty pieniądza elektronicznego	Geo 3

Tabela 4

Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF

(Ogółem w okresie; liczba transakcji w milionach; wartość transakcji w milionach EUR)

	Wysłane		Otrzymane	
	Liczba transakcji	Wartość transakcji	Liczba transakcji	Wartość transakcji
Transakcje według rodzaju usług płatniczych				
Polecenia przelewu	Geo 3	Geo 3	Geo 2	Geo 2
Inicjowane w formie papierowej	Geo 1	Geo 1		
Inicjowane w formie elektronicznej	Geo 1	Geo 1		
Inicjowane w paczce	Geo 1	Geo 1		
Inicjowane jako płatności indywidualne	Geo 1	Geo 1		
w tym:				
Niezgodne z SEPA	Geo 1	Geo 1		
Polecenia zapłaty	Geo 3	Geo 3	Geo 2	Geo 2
Inicjowane w paczce	Geo 1	Geo 1		
Inicjowane jako płatności indywidualne	Geo 1	Geo 1		
w tym:				
Niezgodne z SEPA	Geo 1	Geo 1		
Płatności kartami wydanymi przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami (z wyjątkiem kart wyłącznie z funkcją pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3		
Płatności kartami z funkcją debetową	Geo 1	Geo 1		
Płatności kartami z funkcją odroczonego obciążenia rachunku	Geo 1	Geo 1		
Płatności kartami z funkcją kredytową	Geo 1	Geo 1		
Płatności kartami z funkcją debetową lub odroczonego obciążenia rachunku	Geo 1	Geo 1		
Płatności kartami z funkcją kredytową lub odroczonego obciążenia rachunku	Geo 1	Geo 1		
Inicjowane w terminalach EFTPOS	Geo 1	Geo 1		
Inicjowane na odległość	Geo 1	Geo 1		
Płatności z użyciem pieniądza elektronicznego wyemitowanego przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami	Geo 3	Geo 3	Geo 2	Geo 2
Z wykorzystaniem kart z możliwością bezpośredniego przechowywania pieniądza elektronicznego	Geo 1	Geo 1		
Z wykorzystaniem rachunków pieniądza elektronicznego	Geo 1	Geo 1		
w tym:				
Z dostępem za pomocą kart	Geo 1	Geo 1		
Czeki	Geo 3	Geo 3	Geo 2	Geo 2
Pozostałe usługi płatnicze	Geo 3	Geo 3	Geo 2	Geo 2
Transakcje płatnicze z udziałem instytucji innych niż MIF ogółem	Geo 3	Geo 3	Geo 2	Geo 2

Tabela 5

Transakcje płatnicze z instytucjami innymi niż MIF według rodzaju terminali
(Ogółem w okresie; liczba transakcji w milionach; wartość transakcji w milionach EUR)

	Liczba transakcji	Wartość transakcji
Transakcje według rodzaju terminali ⁽¹⁾		
a) Transakcje w terminalach udostępnianych przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami kartami wydanymi przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami	Geo 3	Geo 3
w tym:		
Wpłaty gotówki w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Wpłaty gotówki w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Transakcje w terminalach POS (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Ładowanie i rozładowywanie kart pieniądza elektronicznego	Geo 3	Geo 3
Płatności kartami z funkcją pieniądza elektronicznego	Geo 3	Geo 3
b) Transakcje w terminalach udostępnianych przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami kartami wydanymi przez dostawców usług płatniczych niebędących rezydentami	Geo 3	Geo 3
w tym:		
Wpłaty gotówki w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Wpłaty gotówki w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Transakcje w terminalach POS (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Ładowanie i rozładowywanie kart pieniądza elektronicznego	Geo 3	Geo 3
Płatności kartami z funkcją pieniądza elektronicznego	Geo 3	Geo 3
c) Transakcje w terminalach udostępnianych przez dostawców usług płatniczych niebędących rezydentami kartami wydanymi przez dostawców usług płatniczych będących rezydentami	Geo 3	Geo 3
w tym:		
Wpłaty gotówki w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Wpłaty gotówki w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Transakcje w terminalach POS (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 3	Geo 3
Ładowanie i rozładowywanie kart pieniądza elektronicznego	Geo 3	Geo 3
Płatności kartami z funkcją pieniądza elektronicznego	Geo 3	Geo 3

⁽¹⁾ Struktura geograficzna (Geo) dotyczy lokalizacji terminali.

Tabela 6

Uczestnictwo w wybranych systemach płatności
(Dane na koniec okresu; w jednostkach oryginalnych)

	Liczba
System płatności (inny niż TARGET2)	
Liczba uczestników	Geo 1
Uczestnicy bezpośredni	Geo 1
Instytucje kredytowe	Geo 1

	Liczba
Bank centralny	Geo 1
Pozostali uczestnicy bezpośredni	Geo 1
Administracja publiczna	Geo 1
Podmioty świadczące usługi rozliczeniowe i rozrachunkowe	Geo 1
Inne instytucje finansowe	Geo 1
Pozostali uczestnicy	Geo 1
Uczestnicy pośredni	Geo 1

Tabela 7

Płatności przetwarzane przez wybrane systemy płatności

(Ogółem w okresie; liczba transakcji w milionach; wartość transakcji w milionach EUR)

	Wysłane	
	Liczba transakcji	Wartość transakcji
System płatności (inny niż TARGET2)		
Transakcje ogółem	Geo 4	Geo 4
Polecenia przelewu	Geo 4	Geo 4
Inicjowane w formie papierowej	Geo 1	Geo 1
Inicjowane w formie elektronicznej	Geo 1	Geo 1
Polecenia zapłaty	Geo 4	Geo 4
Płatności kartami	Geo 4	Geo 4
Transakcje w bankomatach (z wyjątkiem transakcji z użyciem pieniądza elektronicznego)	Geo 4	Geo 4
Płatności z użyciem pieniądza elektronicznego	Geo 4	Geo 4
Czeki	Geo 4	Geo 4
Pozostałe usługi płatnicze	Geo 4	Geo 4
Współczynnik koncentracji	Geo 1	Geo 1

Struktura geograficzna

Geo 0	Geo 1	Geo 2	Geo 3	Geo 4
Krajowe	Krajowe i transgraniczne razem	Transgraniczne	Krajowe Podział na poszczególne kraje Unii Zagranica	Krajowe Transgraniczne

ZAŁĄCZNIK IV

WYMOGI MINIMUM OBOWIĄZUJĄCE RZECZYWISTĄ POPULACJĘ SPRAWOZDAWCZĄ

W celu realizacji wymogów sprawozdawczości statystycznej Europejskiego Banku Centralnego (EBC) podmioty sprawozdające zobowiązane są do przestrzegania następujących wymogów minimum.

1. Wymogi minimum w zakresie przekazywania danych:

- a) sprawozdania powinny być przekazywane w terminach wyznaczonych przez właściwy KBC;
- b) postać i format sprawozdań statystycznych powinny być zgodne z wymaganiami technicznymi w zakresie sprawozdawczości ustalonymi przez właściwy KBC;
- c) podmiot sprawozdający przekazuje odpowiedniemu KBC dane osoby (osób) do kontaktu;
- d) należy przestrzegać specyfikacji technicznych w zakresie sposobu przekazywania danych odpowiedniemu KBC.

2. Wymogi minimum w zakresie dokładności:

- a) informacje statystyczne muszą być poprawne: wszystkie warunki liniowe muszą być spełnione (np. składowe muszą się sumować do kwot ogółem), a dane o różnej częstotliwości muszą być spójne;
- b) podmioty sprawozdające muszą być w stanie dostarczyć informacji na temat zmiany sytuacji wynikającej z dostarczonych danych;
- c) informacje statystyczne muszą być pełne i nie mogą zawierać luk ciągłych i strukturalnych; istniejące luki powinny być odnotowane, wyjaśnione właściwemu KBC oraz, tam gdzie to stosowane, możliwie szybko uzupełnione;
- d) przy technicznym przesyłaniu danych podmioty sprawozdające muszą stosować zasady zaokrąglania określone przez właściwy KBC.

3. Wymogi minimum w zakresie zgodności metodologicznej:

- a) informacje statystyczne muszą być zgodne z definicjami i klasyfikacjami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu;
- b) w przypadku rozbieżności w stosunku do tych definicji i klasyfikacji podmioty sprawozdające regularnie monitorują i mierzą różnice pomiędzy miarami stosowanymi a miarami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu;
- c) podmioty sprawozdające muszą być w stanie wyjaśnić różnice pomiędzy przekazanymi danymi a danymi za poprzednie okresy.

4. Wymogi minimum w zakresie wprowadzania korekt:

Należy przestrzegać zasad i procedur w zakresie trybu wprowadzania korekt określonych przez EBC i właściwy KBC. Do korekt innych niż korekty standardowe należy dołączyć noty wyjaśniające.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1410/2013**z dnia 23 grudnia 2013 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	153,9
	MA	71,1
	TN	110,9
	TR	117,6
	ZZ	113,4
0707 00 05	AL	99,8
	JO	158,2
	MA	158,2
	TR	148,8
	ZZ	141,3
0709 93 10	MA	80,0
	TR	168,2
	ZZ	124,1
0805 10 20	MA	61,8
	TR	45,3
	ZA	51,6
	ZZ	52,9
0805 20 10	MA	70,5
	ZZ	70,5
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	35,9
	IL	102,5
	JM	133,9
	MA	69,9
	TR	73,4
	ZZ	83,1
0805 50 10	AR	102,8
	TR	63,2
	ZZ	83,0
0808 10 80	CN	81,7
	MK	33,9
	US	92,0
	ZZ	69,2
0808 30 90	TR	124,7
	US	150,9
	ZZ	137,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1411/2013**z dnia 23 grudnia 2013 r.****ustalające należności celne przywózowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywózowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należności celne przywózowe na produkty objęte kodami CN 1001 19 00, 1001 11 00, ex 1001 91 20 (pszenica zwyczajna, do siewu), ex 1001 99 00 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu), 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 et 1007 90 00, są równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do takich produktów przy przywozie, powiększonej o 55 % i zmniejszonej o cenę przywózową CIF stosowaną wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć stawki określonej we wspólnej taryfie celnej.
- (2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywózowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywózowe CIF ustanawiane są regularnie dla przedmiotowych produktów.

(3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, ceną do obliczania należności celnych przywózowych produktów objętych kodami CN 1001 19 00, 1001 11 00, ex 1001 91 20 (pszenica zwyczajna, do siewu), ex 1001 99 00 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu), 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 i 1007 90 00 jest dzienna reprezentatywna cena przywózowa CIF ustalona w sposób określony w art. 5 wymienionego rozporządzenia.

(4) Należy ustalić należności celne przywózowe na okres od dnia 1 stycznia 2014 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń.

(5) Ze względu na konieczność zapewnienia możliwie jak najszybszego stosowania tego środka niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 1 stycznia 2014 r. w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, na podstawie elementów znajdujących się w załączniku II, ustala się należności celne przywózowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.

Kod CN	Wyszczególnienie	Należność celna przywozowa ⁽¹⁾ (EUR/t)
1001 19 00 1001 11 00	PSZENICA durum wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
ex 1001 91 20	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 99 00	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 10 00 1002 90 00	ŻYTO	0,00
1005 10 90	KUKURYDZA do siewu, inna niż hybrydy	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	0,00
1007 10 90 1007 90 00	Ziarno SORGO, inne niż hybrydy do siewu	0,00

⁽¹⁾ Importer może skorzystać, w zastosowaniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, ze zmniejszenia należności celnej o:

- 3 EUR/t, jeżeli port wyładunku jest portem Morza Śródziemnego (poza cieśniną Gibraltaru) lub Morza Czarnego, a towar przybywa do Unii przez Ocean Atlantycki lub Kanał Sueski,

- 2 EUR/t, jeśli port wyładunku znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego, a towar przybywa do Unii przez Ocean Atlantycki.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczeniu należności ustalonych w załączniku I

13.12.2013-20.12.2013

1. Średnie z okresu referencyjnego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

(EUR/t)

	Pszenica zwykła ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenica durum, wysokiej jakości	Pszenica durum, średniej jakości ⁽²⁾	Pszenica durum, niskiej jakości ⁽³⁾
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—
Notowanie	188,44	122,64	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	216,96	206,96	186,96
Premia za Zatokę	—	24,04	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	50,52	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

2. Średnie z okresu referencyjnego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska – Rotterdam: 19,68 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora – Rotterdam: 52,63 EUR/t

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

z dnia 16 grudnia 2013 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi

(2013/797/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 291 ust. 2,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 15 października 2013 r. Rada przyjęła rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi.
- (2) Planowaniem i wykonywaniem zadań powierzonych EBC powinien zająć się całkowicie organ wewnętrzny, w którego skład wchodzi jego przewodniczący i wiceprzewodniczący oraz czterej przedstawiciele EBC i po jednym przedstawicielu właściwego organu krajowego z każdego uczestniczącego państwa członkowskiego („Rada ds. Nadzoru”).
- (3) Rada ds. Nadzoru powinna być podstawowym organem w zakresie wykonywania zadań nadzorczych przez EBC, zadań, które dotychczas zawsze znajdowały się w gestii właściwych organów krajowych. Z tego względu należy powierzyć Radzie uprawnienie do przyjęcia decyzji

wykonawczej w celu mianowania m.in. przewodniczącego Rady ds. Nadzoru.

- (4) Zgodnie z art. 26 ust. 3 wspomnianego wyżej rozporządzenia oraz po wysłuchaniu opinii Rady ds. Nadzoru, w dniu 22 listopada EBC przedłożył Parlamentowi Europejskiemu do zatwierdzenia wniosek dotyczący mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru. Parlament Europejski zatwierdził ten wniosek w dniu 11 grudnia.
- (5) Następnie, w dniu 11 grudnia 2013 r., EBC przedłożył Radzie wniosek dotyczący mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Danièle NOUY zostaje mianowana przewodniczącą Rady ds. Nadzoru Europejskiego Banku Centralnego.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2013 r.

W imieniu Rady
V. JUKNA
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

DECYZJA RADY 2013/798/WPZiB

z dnia 23 grudnia 2013 r.

w sprawie środków ograniczających wobec Republiki Środkowoafrykańskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 16 grudnia 2013 r. Rada wyraziła swoje głębokie zaniepokojenie sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej.
- (2) Dnia 5 grudnia 2013 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję nr 2127 (2013) nakładającą na Republikę Środkowoafrykańską embargo na handel bronią.
- (3) Unia powinna podjąć dalsze działania, aby wprowadzić w życie niektóre środki,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Sprzedaż, dostawa, transfer lub eksport uzbrojenia i wszelkich materiałów z nim związanych, łącznie z bronią i amunicją, pojazdami wojskowymi, sprzętem wojskowym i paramilitarnym oraz częściami zapasowymi do wyżej wymienionych, do Republiki Środkowoafrykańskiej przez obywateli państw członkowskich lub z terytoriów państw członkowskich lub przy użyciu statków pływających pod ich banderą lub ich statków powietrznych, są zakazane bez względu na to, czy pochodzą one z ich terytoriów.

2. Zakazuje się:

- a) zapewniania pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług – w tym zapewniania uzbrojonego najemnego personelu wojskowego – związanych z działaniami wojskowymi oraz z dostarczaniem, produkcją, konserwacją i stosowaniem uzbrojenia i wszelkich materiałów z nim związanych, łącznie z bronią i amunicją, pojazdami wojskowymi, sprzętem wojskowym i paramilitarnym oraz częściami zapasowymi do wyżej wymienionych, bezpośrednio lub pośrednio, jakiegokolwiek osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi w Republice Środkowoafrykańskiej lub do użytku na jej terytorium;
- b) zapewniania finansowania lub pomocy finansowej związanej z działaniami wojskowymi, w tym w szczególności dotacji,

pożyczek i ubezpieczenia kredytów eksportowych, jak również ubezpieczeń i reasekuracji, na potrzeby sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu uzbrojenia i materiałów z nim związanych lub na potrzeby zapewniania związanej z powyższymi działaniami pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług, bezpośrednio lub pośrednio, jakiegokolwiek osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi w Republice Środkowoafrykańskiej lub do użytku na jej terytorium;

- c) świadomego i umyślnego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest obejście zakazów, o których mowa w lit. a) lub b).

Artykuł 2

1. Art. 1 nie ma zastosowania do:

- a) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu uzbrojenia i materiałów z nim związanych, przeznaczonych wyłącznie do celów wsparcia lub wykorzystania przez misję na rzecz konsolidacji pokoju w Afryce Centralnej (MICOPAX), międzynarodową misję wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej pod dowództwem sił afrykańskich (MISCA), biuro Narodów Zjednoczonych ds. zintegrowanego budowania pokoju w Republice Środkowoafrykańskiej (BINUCA) i jego straż, regionalną grupę zadaniową Unii Afrykańskiej (AU-RTF) oraz siły francuskie rozmieszczone w Republice Środkowoafrykańskiej;
- b) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu odzieży ochronnej, w tym kamizelek kuloodpornych i hełmów wojskowych, czasowo wywożonych do Republiki Środkowoafrykańskiej przez personel Organizacji Narodów Zjednoczonych, personel Unii lub jej państw członkowskich, przedstawicieli środków masowego przekazu, pracowników organizacji humanitarnych i rozwojowych oraz personel pomocniczy, wyłącznie do osobistego użytku;

- c) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu broni strzeleckiej i lekkiej oraz materiałów z nią związanych, przeznaczonych wyłącznie do użytku międzynarodowych patroli zapewniających bezpieczeństwo w obszarze chronionym nad rzeką Sangha obejmującym terytoria wchodzące w skład trzech państw w celu obrony przed kłusownictwem, przemytem kości słoniowej i uzbrojenia oraz innymi działaniami sprzecznymi z prawem krajowym Republiki Środkowoafrykańskiej lub międzynarodowymi zobowiązaniami prawnymi tego państwa.

2. Art. 1 nie ma zastosowania do:

- a) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu nieśmiercionośnego sprzętu wojskowego, przeznaczonego wyłącznie do użytku w celach humanitarnych lub ochronnych oraz zapewniania związanej z powyższymi działaniami pomocy technicznej;

b) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu uzbrojenia i innego związanego z nim sprzętu śmiertelnośnego przeznaczanego dla sił bezpieczeństwa Republiki Środkowoafrykańskiej wyłącznie do celów wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej procesu reformy sektora bezpieczeństwa lub do wykorzystania w tym procesie;

c) sprzedaży, dostawy, transferu lub eksportu uzbrojenia i materiałów z nim związanych oraz zapewniania związanej z powyższymi działaniami pomocy technicznej lub finansowej, w tym personelu;

zgodnie z wcześniejszym zatwierdzeniem przez komitet ustanowiony na mocy pkt 57 rezolucji RB ONZ nr 2127 (2013).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 grudnia 2013 r.

W imieniu Rady
L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 17 grudnia 2013 r.

w sprawie przekazania przez Królestwo Hiszpanii przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych

*(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 9089)***(Jedynie tekst w języku hiszpańskim jest autentyczny)**

(2013/799/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 32 ust. 5 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 32 ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy 2010/75/UE Królestwo Hiszpanii przedłożyło Komisji przejściowy plan krajowy (PPK) drogą elektroniczną w dniu 21 grudnia 2012 r. ⁽²⁾ i oficjalnym pismem z dnia 28 grudnia 2012 r., które wpłynęło do Komisji w dniu 2 stycznia 2013 r. ⁽³⁾.
- (2) Przejściowy plan krajowy został oceniony zgodnie z art. 32 ust. 1, 3 i 4 dyrektywy 2010/75/UE oraz decyzją wykonawczą Komisji 2012/115/UE ⁽⁴⁾.
- (3) W ramach oceny kompletności PPK przekazanego przez Królestwo Hiszpanii Komisja stwierdziła, że wiele obiektów wymienionych w PPK nie zgadza się z obiektami ujętymi w wykazie emisji za 2009 r. przekazanym przez Królestwo Hiszpanii zgodnie z dyrektywą 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾.

Komisja stwierdziła również, że w przypadku obiektu nr 5 udział w pułapie PPK w odniesieniu do SO₂ na lata 2001–2007 został obliczony na podstawie minimalnego stopnia odsiarczania, a w latach 2008–2010 udział ten został określony metodą dopuszczalnej wielkości emisji, chociaż warunki stosowania tego podejścia nie zostały spełnione.

- (4) Ponieważ rozbieżności między danymi w PPK i w wykazie emisji na mocy dyrektywy 2001/80/WE utrudniły ocenę PPK, w piśmie z dnia 11 czerwca 2013 r. ⁽⁶⁾ Komisja poprosiła Królestwo Hiszpanii o wyjaśnienie wykrytych rozbieżności. Komisja zwróciła się również do Królestwa Hiszpanii o ponowne obliczenie udziału obiektu nr 5 w pułapie PPK w odniesieniu do SO₂.
- (5) Królestwo Hiszpanii przedłożyło Komisji informacje uzupełniające pismem z dnia 28 czerwca 2013 r. ⁽⁷⁾, które zawierało wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy informacjami zawartymi w PPK i w wykazie emisji na 2009 r. na mocy dyrektywy 2001/80/WE. Królestwo Hiszpanii stwierdziło również we wspomnianym piśmie, że nie zaistniała konieczność skorygowania udziału obiektu nr 5 w pułapie PPK w odniesieniu do SO₂.
- (6) Po dalszej ocenie PPK i przedstawieniu przez Królestwo Hiszpanii dodatkowych informacji Komisja w dniu 19 września 2013 r. przesłała do Królestwa Hiszpanii drugie pismo ⁽⁸⁾, w którym potwierdziła swoje stanowisko w kwestii stosowania metody minimalnego stopnia odsiarczania do obliczania udziału obiektu nr 5 w pułapie PPK w odniesieniu do SO₂. Komisja zauważyła ponadto, że w przypadku obiektu nr 2 do obliczenia jego udziału w pułapie PPK na 2016 r. Królestwo Hiszpanii zastosowało dopuszczalną wielkość emisji w odniesieniu do SO₂ w wysokości 800 mg/Nm³ na podstawie przepisów art. 5 ust. 2 dyrektywy 2001/80/WE, które Komisja uznała za niemające zastosowania do tego celu. Komisja zwróciła również uwagę na fakt, że w przypadku dziewięciu obiektów dopuszczalną wielkość emisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

⁽²⁾ Ares(2012)1551138.

⁽³⁾ Ares(2013)146.

⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2012/115/UE z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiająca przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Dz.U. L 52 z 24.2.2012, s. 12).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1).

⁽⁶⁾ Ares(2013)1984918.

⁽⁷⁾ Ares(2013)2535734.

⁽⁸⁾ Ares(2013)3085135.

NO_x w wysokości 1 200 mg/Nm³ zastosowano do obliczenia ich udziału w pułapie PPK na 2016 r. na podstawie dodatku C tabela C.1 uwaga 2 załącznika do decyzji wykonawczej 2012/115/UE, nie przedstawiono jednak żadnych informacji na temat zawartości substancji lotnych paliw stałych wykorzystywanych w tych obiektach, które uzasadniałyby stosowanie tej uwagi. Komisja zwróciła się również do Królestwa Hiszpanii o dodatkowe informacje na temat środków przewidzianych w odniesieniu do każdego obiektu objętego PPK w celu terminowego zapewnienia zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji, które będą miały zastosowanie od dnia 1 lipca 2020 r. Wreszcie Komisja zwróciła się do Królestwa Hiszpanii o dostarczenie dodatkowych danych w odniesieniu do obiektów spalania wielopaliwowego lub składających się z obiektów różnego rodzaju na temat ilości wykorzystywanych paliw, dopuszczalnych wielkości emisji, średniego natężenia przepływu gazów odlotowych i współczynników konwersji osobno dla każdego wykorzystywanego paliwa lub każdego rodzaju obiektu.

- (7) W piśmie z dnia 30 września 2013 r.⁽¹⁾, uzupełnionym pismem z dnia 10 października 2013 r.⁽²⁾, Królestwo Hiszpanii odpowiedziało na pytania postawione przez Komisję i przedstawiło dodatkowe dane. W przypadku obiektu nr 2 Królestwo Hiszpanii podtrzymało swoją opinię, że nie ma potrzeby zmiany zastosowanej dopuszczalnej wielkości emisji SO₂, gdyż uznaje, że art. 5 ust. 2 dyrektywy 2001/80/WE ma zastosowanie w tym zakresie. W przypadku obiektu nr 5 Królestwo Hiszpanii utrzymywało, że było uprawnione do zastosowania metody minimalnego stopnia odsiarczania łącznie z metodą dopuszczalnej wielkości emisji. Królestwo Hiszpanii przedstawiło informacje na temat zawartości substancji lotnych paliw stałych wykorzystywanych w okresie 2001–2010 przez dziewięć obiektów, dla których do obliczenia pułapu na 2016 r. zastosowano dopuszczalną wielkość emisji NO_x w wysokości 1 200 mg/Nm³, z których to informacji wynika, że tylko w przypadku obiektów nr 3, 4 i 19 średnia roczna zawartość substancji lotnych wykorzystywanych paliw stałych wynosiła poniżej 10 % w każdym roku w okresie 2001–2010, natomiast w przypadku obiektów nr 13, 15, 17, 18, 24 i 25 średni roczny poziom w jednym roku lub przez kilka lat przekraczał 10 %. Królestwo Hiszpanii twierdziło, że w odniesieniu do wszystkich dziewięciu obiektów średnia zawartość substancji lotnych w całym okresie odniesienia (2001–2010) była niższa niż wartość, o której mowa w dodatku C tabela C.1 uwaga 2 załącznika do decyzji wykonawczej 2012/115/UE.
- (8) Na podstawie informacji otrzymanych od władz hiszpańskich w dniu 30 września 2013 r. i 10 października 2013 r. Komisja zauważyła, że w przypadku obiektów wielopaliwowych, dla których przedstawiono

dopuszczalne wielkości emisji dla wszystkich spalanych rodzajów paliw, oraz w przypadku jednego obiektu, dla którego przedstawiono średnie dopuszczalne wielkości emisji dla wszystkich spalanych rodzajów paliw, konieczne jest wyjaśnienie, w jaki sposób obliczono udziały tych obiektów w łącznych pułapach, wraz z określeniem dopuszczalnych wielkości emisji i średniego natężenia przepływu gazów odlotowych zastosowanych dla każdego rodzaju paliwa spalane w tych obiektach.

- (9) Po ostatecznej ocenie PPK przekazanego przez Królestwo Hiszpanii, zmienionego zgodnie z dodatkowymi informacjami i obejmującego duże obiekty energetycznego spalania wymienione w załączniku I do niniejszej decyzji, Komisja zidentyfikowała trzy główne elementy niezgodne z obowiązującymi przepisami, a mianowicie:

— w przypadku obiektu nr 2: Komisja uznaje za nieodpowiednie zastosowanie dopuszczalnej wielkości emisji w wysokości 800 mg/Nm³ w odniesieniu do SO₂ do obliczenia jego udziału w pułapie PPK na 2016 r. na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy 2001/80/WE, ponieważ ta dopuszczalna wielkość emisji nie jest wymieniona w art. 32 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2010/75/UE,

— w przypadku obiektu nr 5: Komisja uznaje za nieodpowiednią metodę obliczenia udziału w pułapie PPK w odniesieniu do SO₂, polegającą na połączeniu metody minimalnego stopnia odsiarczania i metody dopuszczalnej wielkości emisji,

— w przypadku obiektów nr 13, 15, 17, 18, 24 i 25: Komisja uznaje za nieodpowiednie zastosowanie dopuszczalnej wielkości emisji w wysokości 1 200 mg/Nm³ w odniesieniu do NO_x do obliczenia ich udziału w pułapie PPK na 2016 r., ponieważ nie są spełnione warunki zastosowania tej dopuszczalnej wielkości emisji, określone w dodatku C tabela C.1 uwaga 2 załącznika do decyzji wykonawczej 2012/115/UE.

- (10) Komisja zidentyfikowała ponadto kilka obiektów w PPK, w przypadku których informacje są nadal niespójne lub należy uzupełnić brakujące dane. Pełny wykaz brakujących danych i wniosków o wyjaśnienie znajduje się w załączniku II do niniejszej decyzji.

- (11) Dlatego też PPK przekazany przez Królestwo Hiszpanii nie powinien zostać przyjęty,

⁽¹⁾ Ares(2013)3145031.

⁽²⁾ Ares(2013)3217081.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Przejściowy plan krajowy, który Królestwo Hiszpanii przekazało Komisji na podstawie art. 32 ust. 5 dyrektywy 2010/75/UE w dniu 14 grudnia 2012 r., obejmujący duże obiekty energetycznego spalania wymienione w załączniku I do niniejszej decyzji, nie jest zgodny z wymogami określonymi w art. 32 ust. 1, 3 i 4 dyrektywy 2010/75/UE oraz w decyzji wykonawczej 2012/115/UE, nie powinien zatem zostać przyjęty.

2. Jeżeli Królestwo Hiszpanii zamierza wdrożyć przejściowy plan krajowy na podstawie art. 32 ust. 5, musi podjąć wszelkie niezbędne środki w celu uwzględnienia w poprawionej wersji planu następujących elementów:

- a) w przypadku obiektu nr 2: korekta dopuszczalnej wielkości emisji zastosowanej do obliczenia udziału w pułapie SO_2 na 2016 r.; obiekt nie kwalifikuje się do zastosowania dopuszczalnej wielkości emisji w wysokości 800 mg/Nm^3 w odniesieniu do SO_2 do obliczenia jego udziału w pułapie PPK na 2016 r. na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy 2001/80/WE, ponieważ ta dopuszczalna wielkość emisji nie jest wymieniona w art. 32 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2010/75/UE;
- b) w przypadku obiektu nr 5: korekta metody zastosowanej do obliczenia udziału w pułapie PPK na 2016 r. w odniesieniu do SO_2 ; udział ten musi być obliczony dla całego okresu 2001–2010 albo na podstawie minimalnego stopnia odsiarczania, albo na podstawie dopuszczalnych wielkości emisji;

- c) w przypadku obiektów nr 13, 15, 17, 18, 24 i 25: korekta dopuszczalnych wielkości emisji zastosowanych do obliczenia ich udziału w pułapie NO_x PPK na 2016 r.; aby obiekty te kwalifikowały się do zastosowania dopuszczalnej wielkości emisji w wysokości $1\,200 \text{ mg/Nm}^3$, Królestwo Hiszpanii musi wykazać, że średnia zawartość substancji lotnych paliw stałych wykorzystywanych w tych obiektach wynosiła poniżej 10 % w latach referencyjnych uwzględnionych do celów PPK;
- d) poprawne uaktualnienie łącznych pułapów emisji dla wszystkich lat, obliczonych zgodnie ze skorygowanymi wartościami wymienionymi w poprzednich punktach;
- e) wyjaśnienie wszelkich kwestii i uzupełnienie danych wymienionych w załączniku II do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ OBIEKTÓW WYMENIONYCH W PRZEJŚCIOWYM PLANIE KRAJOWYM (PPK)

Numer	Nazwa obiektu w PPK	Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie na dzień 31.12.2010 r. (w MW)
1	C.T. Litoral I	1 222
2	C.T. Litoral II	1 268
3	C.T. Compostilla I (G2 i 3)	1 332
4	C.T. Compostilla I (G4 i 5)	1 960
5	C.T. As Pontes	3 800
6	C.T. Teruel (Andora)	3 000
7	C.T. Besós 3 (CTCC)	722
8	C.T. San Roque (G2) (CTCC)	711
9	C.T. Foix	1 315
10	C.T. Los Barrios	1 645
11	C.T. Puente nuevo	976
12	C.T. Tarragona I (CTCC)	676
13	C.T. Anllares	953
14	C.T. La Robla I	691
15	C.T. La Robla II	951
16	C.T. Meirama	1 437
17	C.T. Narcea I	193
18	C.T. Narcea II	459
19	C.T. Narcea III	993
20	C.T. Aboño I	919
21	C.T. Aboño II	1 364
22	C.T. Soto III	830
23	C.T. de Lada 4	986
24	C.T. de Velilla 1	430
25	C.T. de Velilla 2	1 010

Numer	Nazwa obiektu w PPK	Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie na dzień 31.12.2010 r. (w MW)
26	Central GICC Puertollano	670
27	San Ciprián I	147
28	San Ciprián II	147
29	San Ciprián III	147
30	Cogecan	93
31	Sniace Co-generation I	126
32	Sniace Co-generation II	126
33	Solal	146
34	Solvay I	376

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ DANYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1 UST. 2 LIT. E)

1. W odniesieniu do obiektu nr 6, który w 2016 r. stosuje stopień odsiarczania w wysokości 92 %: należy przedstawić wyjaśnienie, czy spełnione są warunki stosowania tej wartości, określone w dodatku C tabela C.3 załącznika do decyzji wykonawczej 2012/115/UE (zawarto umowę na montaż sprzętu odsiarczania gazu spalinowego lub nawapniania, a prace związane z jego instalacją rozpoczęto przed dniem 1 stycznia 2001 r.).
2. W odniesieniu do obiektów nr 1, 2, 3, 4, 6, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 30 oraz 34: należy przedstawić wyjaśnienie, w jaki sposób obliczono udziały tych obiektów w łącznych pułapach w PPK.
3. W odniesieniu do obiektu nr 34: dane dotyczące natężenia przepływu gazów odlotowych należy przedstawić osobno dla każdego paliwa spalane w tym obiekcie.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 18 grudnia 2013 r.

w sprawie wkładu finansowego Unii na 2013 r. przeznaczonego na pokrycie wydatków poniesionych przez Francję, Niemcy, Portugalie i Hiszpanię w celu zwalczania organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych

(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 8999)

(Jedynie teksty w języku francuskim, hiszpańskim, niderlandzkim, niemieckim i portugalskim są autentyczne)

(2013/800/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 ust. 5 i 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie art. 22 dyrektywy 2000/29/WE państwa członkowskie mogą otrzymać wkład finansowy od Unii związany z „kontrolą fitosanitarną” na pokrycie wydatków bezpośrednio związanych z niezbędnymi środkami, które zostały wprowadzone lub mają być wprowadzone w celu zwalczania organizmów szkodliwych wprowadzonych z państw trzecich lub z innych obszarów Unii, aby wyćwiczyć te organizmy lub, jeżeli nie jest to możliwe, powstrzymać ich rozprzestrzenianie się.
- (2) Niemcy złożyły trzy wnioski o wkład finansowy. Pierwszy z nich został złożony w dniu 30 kwietnia 2013 r. i dotyczy środków wprowadzonych w 2012 r. w celu wyćwiczenia lub powstrzymania rozprzestrzeniania się organizmu *Diabrotica virgifera* w Nadrenii-Palatynie. Ognisko tego szkodliwego organizmu wykryto tam w sierpniu i wrześniu 2012 r.
- (3) Drugi z nich został złożony w dniu 30 kwietnia 2013 r. i dotyczy środków wprowadzonych w okresie od sierpnia 2011 r. do sierpnia 2012 r. w celu kontroli organizmu *Anoplophora glabripennis* w Nadrenii Północnej-Westfalii. Ognisko tego szkodliwego organizmu wykryto tam w 2009 r.
- (4) Trzeci z przedstawionych przez Niemcy wniosków został złożony w dniu 24 kwietnia 2013 r. i dotyczy środków wprowadzonych w 2012 r. w celu wyćwiczenia lub powstrzymania rozprzestrzeniania się organizmu *Diabrotica virgifera* w Badenii-Wirtembergii. Ogniska tego szkodliwego organizmu zostały wykryte w różnych powiatach wiejskich i miejskich tego kraju związkowego (Alb-Donaukreis, Biberach, Breisgau-Hochschwarzwald, Emmendingen, Karlsruhe, Konstanz, Lörrach, Rastatt i Ravensburg) w różnych latach, tj. w 2009, 2010, 2011 i 2012 r. Środki wprowadzone w tych latach były także objęte współfinansowaniem w 2009, 2010, 2011 i 2012 r.

- (5) W dniu 17 kwietnia 2013 r. Hiszpania złożyła cztery wnioski o wkład finansowy. Pierwszy z nich dotyczy środków polegających na wzmożeniu inspekcji, wprowadzonych w 2012 r. w czterech graniczących z Portugalią wspólnotach autonomicznych i mających na celu kontrolę organizmu *Bursaphelenchus xylophilus*.
- (6) Drugi ze złożonych przez Hiszpanię wniosków dotyczy środków wprowadzonych w 2013 r. lub planowanych na ten rok w Galicji w celu kontroli organizmu *Bursaphelenchus xylophilus*. Ognisko tego szkodliwego organizmu wykryto w 2010 r. w obszarze As Neves.
- (7) Trzeci z wniosków dotyczy środków wprowadzonych w 2013 r. lub planowanych na ten rok w Katalonii w celu kontroli organizmu *Pomacea insularum*. Ognisko tego szkodliwego organizmu wykryto w 2010 r.
- (8) Czwarty ze złożonych przez Hiszpanię wniosków dotyczy środków wprowadzonych w 2013 r. lub planowanych na ten rok w Estremadurze w celu kontroli organizmu *Bursaphelenchus xylophilus*. Ognisko tego szkodliwego organizmu wykryto w 2012 r. w obszarze Valverde del Fresno.
- (9) W dniu 30 kwietnia 2013 r. Francja złożyła dwa wnioski o wkład finansowy. Pierwszy z nich dotyczy środków wprowadzonych w okresie od lipca 2012 r. do listopada 2013 r. lub planowanych na ten okres w celu kontroli organizmu *Anoplophora glabripennis* w Alzacji. Środki we Francji wprowadzono w wyniku wykrycia tego szkodliwego organizmu w lipcu 2011 r. na obszarze przygranicznym Niemiec.
- (10) Drugi z nich dotyczy środków wprowadzonych w okresie od października 2012 r. do września 2013 r. lub planowanych na ten okres w celu kontroli organizmu *Rhyncophorus ferrugineus* w regionie Prowansja-Alpy-Lazurowe Wybrzeże (PACA). Pierwsze ogniska tego szkodliwego organizmu wykryto w 2009 r. Środki wprowadzone w okresie od września 2009 r. do września 2012 r. były także objęte współfinansowaniem w 2010 i 2012 r.
- (11) W dniu 30 kwietnia 2013 r. Niemcy złożyły jeden wniosek o wkład finansowy. Wniosek ten dotyczy środków wprowadzonych w okresie od lipca do października 2012 r. w obszarze Winterswijk w celu kontroli organizmu *Anoplophora glabripennis*. Obecność tego szkodliwego organizmu wykryto w dniu 10 lipca 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1.

(3) Decyzja wykonawcza Komisji 2012/789/UE z dnia 14 grudnia 2012 r. w sprawie wkładu finansowego Unii na podstawie dyrektywy Rady 2000/29/WE na 2012 r. przeznaczanego na pokrycie wydatków poniesionych przez Niemcy, Hiszpanię, Francję, Włochy, Cypr, Niderlandy i Portugalię w celu zwalczania organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych (Dz.U. L 348 z 18.12.2012, s. 22)

- (23) Natomiast wkład finansowy Unii w wysokości do 40 % wydatków kwalifikowalnych powinien mieć zastosowanie do czwartego roku następujących wniosków: Niemcy, Badenia-Wirtembergia, *Diabrotica virgifera*, powiaty wiejskie Emmendingen, Konstanz i Lörrach (2012 r.); Hiszpania, Katalonia, *Pomacea insularum* (2013 r.); Hiszpania, Galicja, *Bursaphelenchus xylophilus* (2013 r.); Francja, *Rhynchophorus ferrugineus* (październik 2012 r. – wrzesień 2013 r.); Portugalia, *Bursaphelenchus xylophilus*, obszar Setubal (2013 r.) ponieważ przedmiotowe środki były już przez pierwsze trzy lata ich realizacji objęte wkładem finansowym Unii na mocy decyzji Komisji 2010/772/UE⁽¹⁾ (Niemcy, Hiszpania, *Pomacea insularum*, Francja i Portugalia) i decyzji wykonawczych 2011/868/UE (Niemcy, Hiszpania i Portugalia) i/lub 2012/789/UE (Niemcy, Hiszpania, Francja i Portugalia).
- (24) Zgodnie z art. 23 ust. 6 akapity pierwszy i drugi dyrektywy 2000/29/WE dopuszczone jest realizowanie dalszych działań w reakcji na rozwój sytuacji w Unii, zaś przyznanie wkładu finansowego Unii na takie dalsze działania jest przedmiotem decyzji. Działania takie muszą być poddane określonym wymogom lub dodatkowym warunkom, jeśli takowe są konieczne do osiągnięcia wytyczonych celów. Ponadto w art. 23 ust. 6 akapit trzeci przewiduje się, że – jeśli głównym celem takich dalszych działań jest ochrona terytoriów Unii innych niż terytorium danego państwa członkowskiego – może zostać podjęta decyzja, że przyznany wkład finansowy Unii obejmie więcej niż 50 % wydatków.
- (25) Maksymalny okres wynoszący cztery lata, jak określono w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1040/2002, dobiegł końca w przypadku współfinansowania zwalczania *Bursaphelenchus xylophilus* w Portugalii w 2012 r. Niemniej jednak – mając na uwadze duże znaczenie, jakie *Bursaphelenchus xylophilus* ma dla roślin iglastych i drewna, szybkość, z jaką choroba ta się rozprzestrzenia, fakt, że obszary Portugalii wyznaczone pod kątem występowania tego szkodliwego organizmu leżą blisko Hiszpanii, oraz możliwe skutki dla leśnictwa Unii oraz dla międzynarodowego handlu drewnem – dalsze działania są konieczne do osiągnięcia celu ochrony fitosanitarnej terytorium Unii zarówno w Portugalii, jak i w państwach członkowskich innych niż Portugalia. Działania te powinny dotyczyć środków wprowadzanych przez Portugalię w strefie buforowej graniczącej z Hiszpanią. Z tego powodu współfinansowanie tych dalszych działań powinno mieć zastosowanie w odniesieniu do wniosku złożonego przez Portugalię, dotyczącego lat 2013 i 2014, odnoszącego się do środków mających na celu kontrolę *Bursaphelenchus xylophilus* w strefie buforowej graniczącej z Hiszpanią. Ponadto działania będące przedmiotem tego wniosku należy objąć wyższą stopą wkładu finansowego Unii, a mianowicie stopą wynoszącą 75 %, ponieważ uznaje się, że głównym celem tych działań jest ochrona terytoriów Unii innych niż terytorium Portugalii.
- (26) Hiszpania przeprowadziła intensywne kontrole występowania *Bursaphelenchus xylophilus* na obszarach graniczących z Portugalią, we wspólnotach autonomicznych Andaluzja, Kastylia-León, Estremadura i Galicja, przy czym kontrole te obejmowały obszary niewyznaczone pod kątem tego szkodliwego organizmu. Celem tych kontroli był intensywny nadzór skierowany na wczesne wykrywanie i wyłączenie szkodliwego organizmu na określonych obszarach w celu ochrony pozostałej części terytorium Unii. Hiszpania przeznaczyła już znaczne środki na kontrolę dwóch izolowanych przypadków wystąpienia organizmu *Bursaphelenchus xylophilus* w Estremadurze i Galicji. Mając na uwadze duży wpływ, jaki *Bursaphelenchus xylophilus* ma na rośliny iglaste i drewno, szybkość, z jaką choroba ta się rozprzestrzenia oraz możliwe skutki dla leśnictwa Unii oraz dla międzynarodowego handlu drewnem, uznaje się, że głównym celem tych działań jest ochrona terytorium Hiszpanii oraz terytoriów Unii innych niż terytorium Hiszpanii. Działania będące przedmiotem tego wniosku należy zatem objąć wyższą stawką wkładu finansowego Unii, a mianowicie stawką 75 %.
- (27) Kontrola przeprowadzona przez komisyjne Biuro ds. Żywności i Weterynarii (zwane dalej „FVO”), która miała miejsce w kwietniu 2013 r., wykazała szereg niedociągnięć w zakresie stosowania unijnych środków nadzwyczajnych skierowanych przeciw *Bursaphelenchus xylophilus*, przyjętych na podstawie decyzji wykonawczej Komisji 2012/535/UE⁽²⁾. Niedociągnięcia te dotyczą środków wprowadzanych przez Portugalię w strefie buforowej graniczącej z Hiszpanią. W szczególności nie dokonano, w terminach ustanowionych decyzją wykonawczą 2012/535/UE, wycięcia, usunięcia i unieszkodliwienia drzew, które są żywicielami węgorka sosnowca, a które są martwe, w słabej kondycji zdrowotnej lub które znajdują się na obszarach dotkniętych przez pożary lub klęski żywiołowe. Zważywszy, że Komisja – z tych samych powodów – zadecydowała decyzjami wykonawczymi 2011/868/UE i 2012/789/UE o zastosowaniu zmniejszonych poziomów współfinansowania w odniesieniu do podobnych wniosków w 2011 i 2012 r., wydaje się, iż należy zastosować kolejne zmniejszenie współfinansowania tych działań. Zmniejszenie to powinno być proporcjonalne do okresu, co do którego FVO w ramach swojej kontroli było w stanie ustalić, że realizacja środków unijnych była nieprawidłowa, czyli do pierwszych trzech miesięcy 2013 r.
- (28) Zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005⁽³⁾ działania z zakresu ochrony fitosanitarnej są finansowane z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji. Do celów kontroli finansowej tych działań należy stosować art. 9, 36 i 37 wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2010/772/UE z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wkładu finansowego Unii na 2010 r. przeznaczonego na pokrycie wydatków poniesionych przez Niemcy, Hiszpanię, Francję, Włochy, Cypr i Portugalię w celu zwalczania organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych (Dz.U. L 330 z 15.12.2010, s. 9).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2012/535/UE z dnia 26 września 2012 r. w sprawie środków nadzwyczajnych zapobiegających rozprzestrzenianiu się w Unii organizmu *Bursaphelenchus xylophilus* (Steiner et Buhrer) Nickle et al. (węgorek sosnowiec) (Dz.U. L 266 z 2.10.2012, s. 42).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1).

- (29) Zgodnie z art. 84 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾ i art. 94 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012⁽²⁾ zaciąganie zobowiązań na wydatki z budżetu Unii powinno być poprzedzone decyzją w sprawie finansowania przyjętą przez instytucję, której przekazano uprawnienia, i określającą istotne składniki działania powodującego wydatki.
- (30) Niniejsza decyzja stanowi decyzję w sprawie finansowania dotyczącą wydatków wymienionych we wnioskach o współfinansowanie złożonych przez państwa członkowskie.
- (31) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Zdrowia Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Na podstawie wniosków złożonych przez państwa członkowskie i przeanalizowanych przez Komisję niniejszym zatwierdza się przyznanie wkładu finansowego Unii na rok 2013 przeznaczanego na pokrycie poniesionych przez Niemcy, Hiszpanię, Francję, Niemcy, Niemcy i Portugalię wydatków związanych z niezbędnymi środkami określonymi w art. 23 ust. 2 lit. a), b) i c) dyrektywy 2000/29/WE, wprowadzonymi w celu zwalczania organizmów objętych wnioskami ujętymi w załączniku I.

2. Na podstawie wniosków złożonych przez Hiszpanię i Portugalię i przeanalizowanych przez Komisję niniejszym zatwierdza się przyznanie wkładu finansowego Unii na rok 2013 przeznaczanego na pokrycie wydatków poniesionych przez te państwa członkowskie, a związanych z dalszymi działaniami, jak określono w art. 23 ust. 6, w celu kontroli *Bursaphelenchus xylophilus* w ramach wniosków ujętych w załączniku II.

Artykuł 2

Całkowita kwota wkładu finansowego Unii, o którym mowa w art. 1 ust. 1 i 2, wynosi 7 713 355,31 EUR. Maksymalne

kwoty wkładu finansowego Unii na rzecz poszczególnych wniosków są wskazane odpowiednio w załączniku I lub II.

Artykuł 3

Wypłaty kwoty wkładu finansowego Unii określonej w załącznikach I i II dokonuje się pod następującymi warunkami:

- a) zainteresowane państwo członkowskie dostarczyło dowody na wprowadzenie środków zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1040/2002;
- b) zainteresowane państwo członkowskie przedłożyło Komisji wniosek o płatność zgodnie z przepisami art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1040/2002.

Wpłata wkładu finansowego pozostaje bez uszczerbku dla weryfikacji przeprowadzanych przez Komisję na podstawie art. 23 ust. 8 akapit drugi, art. 23 ust. 10 oraz art. 24 dyrektywy 2000/29/WE.

W przypadku przedłożenia wniosku o płatność, o którym mowa w lit. b), po dniu 31 października 2014 r. nie zostaną dokonane żadne płatności w ramach wkładu finansowego Unii. Na zasadzie odstępstwa, w przypadku środków wprowadzonych przez Portugalię na późniejszym etapie w 2014 r. w strefie buforowej na granicy z Hiszpanią, terminem złożenia takiego wniosku jest dzień 31 października 2015 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Królestwa Niderlandów i Republiki Portugalskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji

Tonio BORG

Członek Komisji

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

WNIOSKI NA PODSTAWIE ART. 23 UST. 5 DYREKTYWY 2000/29/WE, OBJĘTE WKŁADEM FINANSOWYM UNII

Sekcja I

Wnioski, w przypadku których wkład finansowy Unii odpowiada 50 % wydatków kwalifikowalnych

Państwo członkowskie	Zwalczane organizmy szkodliwe	Dotknięte rośliny	Rok	a	Wydatki kwalifikowalne, włącznie z kosztami pośrednimi (EUR)	Maksymalny wkład Unii (EUR)
Niemcy, Nadrenia-Palatynat	<i>Diabrotica virgifera</i>	<i>Zea mays</i>	2012	1	37 925,05	18 962,52
Niemcy, Badenia-Wirtembergia, powiat wiejski Alb-Donaukreis, Biberach, Karlsruhe i Ravensburg (1. rok realizacji środków), Rastatt (2. rok realizacji środków)	<i>Diabrotica virgifera</i>	<i>Zea mays</i>	2012	1 lub 2	76 335,15	38 167,58
Hiszpania, Estremadura (ognisko z 2012 r.)	<i>Bursaphelenchus xylophilus</i>	Drzewa iglaste	2013	2	873 501,52	436 750,76
Francja, Alzacja	<i>Anoplophora glabripennis</i>	Różne gatunki drzew	listopad 2012 – październik 2013	2	157 334,94	78 667,47
Niderlandy, Winterswijk	<i>Anoplophora glabripennis</i>	Różne gatunki drzew	lipiec – październik 2012	1	389 548,48	194 774,24

Sekcja II

Wnioski, w przypadku których stawki wkładu finansowego Unii różnią się w wyniku zastosowania zasady regresywności

Państwo członkowskie	Zwalczane organizmy szkodliwe	Dotknięte rośliny lub produkty roślinne	Rok	a	Wydatki kwalifikowalne, włącznie z kosztami pośrednimi (EUR)	Stawka (%)	Maksymalny wkład Unii (EUR)
Niemcy, Badenia-Wirtembergia, powiat wiejski Breisgau-Hochschwarzwald i miasto Freiburg	<i>Diabrotica virgifera</i>	<i>Zea mays</i>	2012	3	17 716,79	45	7 972,56
Niemcy, Badenia-Wirtembergia, powiat wiejski Emmendingen, Lörrach, Konstanz	<i>Diabrotica virgifera</i>	<i>Zea mays</i>	2012	4	48 067,72	40	19 227,09
Niemcy, Nadrenia Północna-Westfalia	<i>Anoplophora glabripennis</i>	Różne gatunki drzew	8.2011–8.2012	3	156 536,72	45	70 441,52

Państwo członkowskie	Zwalczane organizmy szkodliwe	Dotknięte rośliny lub produkty roślinne	Rok	a	Wydatki kwalifikowalne, włącznie z kosztami pośrednimi (EUR)	Stawka (%)	Maksymalny wkład Unii (EUR)
Hiszpania, Katalonia	<i>Pomacea insularum</i>	<i>Oryza sativa</i>	2013	4	1 685 969,84	40	674 387,93
Hiszpania, Galicja	<i>Bursaphelenc hus xylophilus</i>	Drzewa iglaste	2013	4	1 632 820	40	653 128
Francja, region PACA	<i>Rhynchophorus ferrugineus</i>	<i>Palmaceae</i>	październik 2012 – wrzesień 2013	4	476 231,32	40	190 492,52
Portugalia, obszar Setubal, obróbka termiczna	<i>Bursaphelenc hus xylophilus</i>	Drewno i drewniane materiały opakowaniowe	2013	4	35 845	40	14 338

Legenda: a = rok realizacji środków objętych wnioskiem.

ZAŁĄCZNIK II

WNIOSKI NA PODSTAWIE ART. 23 UST. 6 DYREKTYWY 2000/29/WE, OBJĘTE WKŁADEM FINANSOWYM UNII

Państwo członkowskie	Zwalczane organizmy szkodliwe	Dotknięte rośliny lub produkty roślinne	Rok	a	Wydatki kwalifikowalne, włącznie z kosztami pośrednimi (EUR)	Stawka (%)	Maksymalny wkład Unii (EUR)
Hiszpania Intensywny program kontroli na granicy z Portugalią	<i>Bursaphelench xylophilus</i>	Drzewa iglaste	2012	1	533 935,71	75	400 451,75
Portugalia, część kontynentalna, strefa buforowa przy granicy z Hiszpanią	<i>Bursaphelench xylophilus</i>	Drzewa iglaste	2013 i 2014	1 i 2	6 554 124,50 EUR (= 7 490 428 EUR × 87,5 %, tj. zmniejszone o 12,5 %, co odpowiada liniowo jednemu trymestrowi w 2013 r. z ośmiu za przedmiotowe dwa lata)	75	4 915 593,37

Legenda: a = rok realizacji środków objętych wnioskiem.

Całkowity wkład Unii (EUR)	7 713 355,31
-----------------------------------	---------------------

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 23 grudnia 2013 r.****w sprawie ustanowienia Agencji Wykonawczej ds. Innowacyjności i Sieci oraz uchYLENIA decyzji 2007/60/WE zmienionej decyzją 2008/593/WE**

(2013/801/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

i powierzyła jej zarządzanie działaniami wspólnotowymi w dziedzinie transeuropejskiej sieci transportowej.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 58/2003 upoważniono Komisję do przekazania agencjom wykonawczym uprawnień do realizacji, w całości lub w części, danego programu lub projektu unijnego w imieniu Komisji i na jej odpowiedzialność.
- (2) Celem powierzenia agencjom wykonawczym zadań związanych z realizacją programów jest umożliwienie Komisji skupienia się na jej podstawowych działaniach i funkcjach, których wykonanie nie może być zlecone na zewnątrz, bez zrzekania się kontroli nad działaniami, którymi zarządzają te agencje, ani ostatecznej odpowiedzialności za te działania.
- (3) Przekazanie agencji wykonawczej zadań związanych z realizacją programu wymaga wyraźnego oddzielenia fazy formułowania programu, które przeprowadza Komisja, korzystając z szerokiego zakresu uznania przy dokonywaniu wyborów w oparciu o względy polityczne, od realizacji programu, którą powinno się powierzyć agencji wykonawczej.
- (4) Decyzją 2007/60/WE ⁽²⁾ Komisja utworzyła Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej

- (5) Następnie decyzją 2008/593/WE ⁽³⁾ Komisja przedłużyła okres funkcjonowania Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej i na nowo określiła jej cele i zadania, czyniąc ją odpowiedzialną również za zarządzanie pomocą finansową z budżetu transeuropejskiej sieci transportowej przewidzianego w wieloletnich ramach finansowych na lata 2007–2013.
- (6) Agencja Wykonawcza ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej okazała się dobrze zorganizowaną agencją, która wykonuje zlecone jej zadania w skuteczny i efektywny sposób, zgodnie z ramami prawnymi regulującymi jej działalność. Okresowa ocena agencji dowiodła, że wykazuje się ona dobrymi wskaźnikami wydajności, a zainteresowane strony są zadowolone ze sposobu, w jaki agencja sprawuje powierzone jej zarządzanie techniczne i finansowe. Agencja z powodzeniem przyczyniła się do realizacji programu transeuropejskiej sieci transportowej i umożliwiła Komisji skupienie się na zarządzaniu – i usprawnianiu zarządzania – własnymi zadaniami politycznymi i instytucjonalnymi. Ocena okresowa wykazała również, że agencja stanowi bardziej opłacalny wariant zarządzania programem transeuropejskiej sieci transportowej w porównaniu z opcją polegającą na zarządzaniu wewnętrznym przez Komisję. Oszczędności wynikające z przekazania zadań agencji szacuje się na około 8,66 mln EUR w okresie obejmującym lata 2008–2015.
- (7) W swym komunikacie z dnia 29 czerwca 2011 r. „Budżet z perspektywy »Europy 2020« ” ⁽⁴⁾ Komisja zaproponowała, aby w szerszym zakresie wykorzystywać istniejące agencje wykonawcze do realizacji programów unijnych w okresie objętym wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2014–2020.
- (8) Analiza kosztów i korzyści przeprowadzona zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 58/2003 wykazała, że przekazanie Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej zarządzania częściami

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1.⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/60/WE z dnia 26 października 2006 r. ustanawiająca Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 58/2003 (Dz.U. L 32 z 6.2.2007, s. 88).⁽³⁾ Decyzja Komisji 2008/593/WE z dnia 11 lipca 2008 r. zmieniająca decyzję 2007/60/WE w zakresie modyfikacji zadań i okresu funkcjonowania Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (Dz.U. L 190 z 18.7.2008, s. 35).⁽⁴⁾ COM(2011) 500 final.

programu dotyczącego instrumentu „Łącząc Europę” w dziedzinie transportu, energii i telekomunikacji⁽¹⁾, jak również częściami badań w dziedzinie transportu i energii w ramach programu „Horyzont 2020”⁽²⁾, umożliwiłoby sprawną realizację tych programów po niższych kosztach niż w przypadku ich realizacji przez Komisję. Szacuje się, że takie przekazanie agencji zarządzania programami pozwoliłoby uzyskać przyrost wydajności przekładający się na kwotę rzędu 54 mln EUR w okresie objętym wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2014–2020. Analiza wykazała również, że połączenie zarządzania infrastrukturą i projektami badawczymi w dziedzinie transportu i energii w jednej agencji przyniosłoby znaczne korzyści skali i synergii między tymi działaniami. Przedłużenie mandatu agencji pozwoliłoby Komisji i zainteresowanym stronom na czerpanie korzyści z wiedzy fachowej, jaką dysponuje agencja, oraz z wysokiej jakości zarządzania i świadczonych usług. Zapewniłoby także ciągłość działania beneficjentom programu transeuropejskiej sieci transportowej oraz wyraźne wyeksponowanie Unii jako inicjatora programów zarządzanych przez agencję. Co więcej, analiza wykazała także, że w przypadku programu transeuropejskiej sieci transportowej⁽³⁾ i programu Marco Polo⁽⁴⁾ powrót do zarządzania wewnętrznego spowodowałby zakłócenia w realizacji i spadek wydajności.

- (9) W celu nadania agencjom wykonawczym spójnej tożsamości Komisja w miarę możliwości grupowała prace według obszarów tematycznych polityki przy określaniu nowych mandatów agencji.
- (10) Nowa agencja powinna otrzymać przedłużony mandat obejmujący zarządzanie częściami następujących programów:

— nowego programu dotyczącego instrumentu „Łącząc Europę”; zarządzanie tym programem obejmuje realizację projektów technicznych, które nie pociągają za sobą decyzji politycznych i wymagają wysokiego poziomu technicznej i finansowej wiedzy fachowej w trakcie całego cyklu projektowego,

— części wchodzących w skład części III (Wyzwania społeczne) programu szczegółowego wdrażającego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę” (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104) oraz decyzja Rady 2013/743/UE z dnia 3 grudnia 2013 r. ustanawiająca program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 965).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 680/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych (Dz.U. L 162 z 22.6.2007, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1692/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiające drugi program „Marco Polo” dla udzielania wspólnotowej pomocy finansowej w celu poprawy działania systemu transportu towarowego na śródo-wisko („Marco Polo II”) (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 1).

program „Horyzont 2020”; zarządzanie tym programem obejmuje realizację projektów technicznych, które nie pociągają za sobą decyzji politycznych i wymagają wysokiego poziomu technicznej i finansowej wiedzy fachowej w trakcie całego cyklu projektowego,

— spuścizny po programie transeuropejskiej sieci transportowej, zarządzanie którym zostało już przekazane Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej zgodnie z wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2000–2006 (od 2007 r.) i wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2007–2013; zarządzanie tym programem obejmuje realizację projektów technicznych, które nie pociągają za sobą decyzji politycznych i wymagają wysokiego poziomu technicznej i finansowej wiedzy fachowej w trakcie całego cyklu projektowego,

— spuścizny po programie „Marco Polo”, którym zgodnie z wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2007–2013 zarządza Agencja Wykonawcza ds. Konkurencyjności i Innowacyjności; zarządzanie tym programem obejmuje realizację projektów technicznych, które nie pociągają za sobą decyzji politycznych i wymagają wysokiego poziomu technicznej i finansowej wiedzy fachowej w trakcie całego cyklu projektowego.

(11) W celu zapewnienia jednolitego pod względem czasowym wykonania niniejszej decyzji i realizacji programów, których ona dotyczy, niezbędne jest zapewnienie wykonywania przez Agencję jej zadań związanych z realizacją tych programów pod warunkiem wejścia w życie tychże programów oraz począwszy od daty ich wejścia w życie.

(12) Należy ustanowić Agencję Wykonawczą ds. Innowacyjności i Sieci. Powinna ona zastąpić Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej ustanowioną decyzją 2007/60/WE zmienioną decyzją 2008/593/WE i zostać jej następcą prawnym. Nowa agencja powinna działać zgodnie ze statutem ogólnym określonym w rozporządzeniu (WE) nr 58/2003.

(13) Należy zatem uchylić decyzję 2007/60/WE i decyzję 2008/593/WE oraz ustanowić przepisy przejściowe.

(14) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Agencji Wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ustanowienie

Niniejszym ustanawia się Agencję Wykonawczą ds. Innowacyjności i Sieci (zwaną dalej „Agencją”) na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Statut Agencji jest określony w rozporządzeniu (WE) nr 58/2003.

Agencja zastępuje agencję wykonawczą powołaną decyzją 2007/60/WE zmienioną decyzją 2008/593/WE i jest jej następcą prawnym.

Artykuł 2

Siedziba

Siedzibą Agencji jest Bruksela.

Artykuł 3

Cele i zadania

1. Niniejszym powierza się Agencji realizację części wchodzących w skład następujących programów unijnych:

- a) instrumentu „Łącząc Europę”;
- b) części III (Wyzwania społeczne) programu szczegółowego wdrażającego program „Horyzont 2020”.

Niniejszy ustęp stosuje się pod warunkiem wejścia w życie każdego z tych programów oraz poczynwszy od daty ich wejścia w życie.

2. Niniejszym powierza się Agencji realizację spuścizny po następujących programach:

- a) programie transeuropejskiej sieci transportowej;
- b) programie „Marco Polo”.

3. Agencja odpowiada za następujące zadania związane z realizacją części wchodzących w skład programów unijnych, o których mowa w ust. 1 i 2:

- a) zarządzanie niektórymi etapami realizacji programów i niektórymi fazami w trakcie określonych projektów na podstawie odpowiednich programów prac przyjętych przez Komisję, jeżeli Komisja upoważniła do tego Agencję w akcie przekazania uprawnień;
- b) przyjmowanie wykonawczych aktów budżetowych w odniesieniu do dochodów i wydatków oraz wykonywanie wszelkich operacji niezbędnych do zarządzania programem, jeżeli Komisja upoważniła do tego Agencję w akcie przekazania uprawnień;
- c) wspieranie realizacji programu, jeżeli Komisja upoważniła do tego Agencję w akcie przekazania uprawnień.

Artykuł 4

Okresy mianowania

1. Członków Komitetu Sterującego mianuje się na okres 2 lat.

2. Dyrektora mianuje się na okres 5 lat.

Artykuł 5

Wymagania w zakresie nadzoru i sprawozdawczości

Agencja podlega nadzorowi ze strony Komisji i regularnie składa sprawozdania na temat postępów w realizacji programów unijnych lub części tych programów, za które odpowiada, zgodnie z uzgodnieniami i z częstotliwością określoną w akcie przekazania uprawnień.

Artykuł 6

Wykonywanie budżetu operacyjnego

Agencja wykonuje swój budżet operacyjny zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1653/2004 ⁽¹⁾.

Artykuł 7

Uchylenie i przepisy przejściowe

1. Decyzja 2007/60/WE zmieniona decyzją 2008/593/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. Odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się jako odesłania do niniejszej decyzji.

2. Agencję uznaje się za następcę prawnego agencji wykonawczej ustanowionej decyzją 2007/60/WE zmienioną decyzją 2008/593/WE.

3. Nie naruszając przepisów art. 28 ust. 2, art. 29 ust. 2, art. 30 i art. 31 ust. 2 decyzji C(2013) 9235, niniejsza decyzja nie wpływa na prawa i obowiązki pracowników zatrudnionych przez Agencję, w tym jej dyrektora.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1653/2004 z dnia 21 września 2004 r. w sprawie typowego rozporządzenia finansowego dla agencji wykonawczych, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 określającego status agencji wykonawczych, odpowiedzialnych za niektóre czynności dotyczące obsługi programów wspólnotowych (Dz.U. L 297 z 22.9.2004, s. 6).

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2013 RADY WSPÓŁPRACY UE-IRAK

z dnia 8 października 2013 r.

w sprawie przyjęcia regulaminów wewnętrznych Rady Współpracy i Komitetu Współpracy

(2013/802/UE)

RADA WSPÓŁPRACY UE-IRAK,

uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Iraku, z drugiej strony (zwaną dalej „Umową”), w szczególności jej art. 111,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 117 Umowy niektóre jej postanowienia stosuje się tymczasowo od dnia 1 sierpnia 2012 r.
- (2) Aby przyczynić się do skutecznego wdrożenia Umowy, należy jak najszybciej ustanowić jej ramy instytucjonalne. Rada Współpracy musi przyjąć w tym celu niezbędne środki.
- (3) Zgodnie z art. 111 ust. 3 Umowy Rada Współpracy przyjmuje swój regulamin wewnętrzny. Aby Komitet Współpracy mógł jak najszybciej rozpocząć działalność, Rada Współpracy przyjmuje też regulamin wewnętrzny Komitetu Współpracy.

(4) Zgodnie z art. 10 swojego regulaminu wewnętrznego Rada Współpracy może podejmować decyzje w drodze procedury pisemnej.

(5) Niniejszą decyzję należy przyjąć w drodze procedury pisemnej.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym przyjmuje się regulamin wewnętrzny Rady Współpracy i regulamin wewnętrzny Komitetu Współpracy, określone odpowiednio w załącznikach I i II.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 października 2013 r.

W imieniu Rady Współpracy UE-Irak
C. ASHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

REGULAMIN WEWNĘTRZNY RADY WSPÓŁPRACY UE-IRAK*Artykuł 1***Przewodnictwo**

Radzie Współpracy przewodniczą na przemian przez kolejne okresy 12 miesięcy przewodniczący Rady do Spraw Zagranicznych Unii Europejskiej w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich oraz minister spraw zagranicznych Iraku. Pierwszy okres rozpoczyna się w dniu pierwszego posiedzenia Rady Współpracy, a kończy się w dniu 31 grudnia tego samego roku.

*Artykuł 2***Posiedzenia**

Rada Współpracy zbiera się raz w roku na szczepku ministerialnym. Za porozumieniem Stron sesje nadzwyczajne Rady Współpracy mogą odbywać się na wniosek jednej ze Stron. O ile Strony nie uzgodnią inaczej, każda sesja Rady Współpracy odbywa się w zwykłym miejscu posiedzeń Rady Unii Europejskiej w dniu uzgodnionym przez obie Strony. Posiedzenia Rady Współpracy zwoływane są wspólnie przez sekretarzy Rady Współpracy w porozumieniu z przewodniczącym.

*Artykuł 3***Pełnomocnictwa**

Członków Rady Współpracy, którzy nie są w stanie uczestniczyć w posiedzeniu, mogą reprezentować pełnomocnicy. Jeżeli członek Rady chce być reprezentowany przez pełnomocnika, musi przekazać przewodniczącemu jego imię i nazwisko przed posiedzeniem, na którym ma być reprezentowany. Pełnomocnik członka Rady Współpracy wykonuje wszystkie jego uprawnienia.

*Artykuł 4***Delegacje**

Członkom Rady Współpracy mogą towarzyszyć urzędnicy. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze Stron.

Przedstawiciel Europejskiego Banku Inwestycyjnego uczestniczy w posiedzeniach Rady Współpracy jako obserwator, jeżeli w porządku obrad znajdują się sprawy dotyczące tego banku.

W stosownych przypadkach i za obopólną zgodą, na posiedzenia Rady Współpracy mogą zostać zaproszeni eksperci oraz przedstawiciele innych organów, jako obserwatorzy albo w celu udzielenia informacji na określony temat.

*Artykuł 5***Sekretariat**

Przedstawiciel Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej oraz przedstawiciel misji Iraku przy Unii Europejskiej wspólnie sprawują funkcję sekretarzy Rady Współpracy.

*Artykuł 6***Korespondencja**

Korespondencję zaadresowaną do Rady Współpracy należy przysyłać do przewodniczącego Rady Współpracy na adres Rady Unii Europejskiej.

Obydwaj sekretarze zapewniają przekazanie korespondencji przewodniczącemu Rady Współpracy oraz, w stosownych przypadkach, przekazanie jej innym członkom Rady Współpracy. Przekazywana korespondencja jest wysyłana do Sekretariatu Generalnego Komisji, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, stałych przedstawicielstw państw członkowskich, Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej oraz misji Iraku przy Unii Europejskiej.

Komunikaty przewodniczącego Rady Współpracy przesyłane są adresatom przez dwóch sekretarzy i, w stosownych przypadkach, przekazywane innym członkom Rady Współpracy na adresy wskazane w akapicie drugim.

Artykuł 7**Jawność**

O ile nie postanowiono inaczej, posiedzenia Rady Współpracy odbywają się przy drzwiach zamkniętych.

Artykuł 8**Porządek obrad posiedzeń**

1. Przewodniczący sporządza wstępny porządek obrad każdego posiedzenia. Sekretarze Rady Współpracy przekazują go adresatom, o których mowa w art. 6, najpóźniej 15 dni przed terminem rozpoczęcia posiedzenia. Wstępny porządek obrad zawiera punkty, w odniesieniu do których przewodniczący otrzymał wniosek o włączenie ich do porządku obrad nie później niż 21 dni przed terminem rozpoczęcia posiedzenia; jednakże punktów tych nie wpisuje się do wstępnego porządku obrad, jeżeli towarzysząca dokumentacja została przekazana sekretarzom później niż w dniu rozsyłania wstępnego porządku obrad. Rada Współpracy przyjmuje porządek obrad na początku każdego posiedzenia. Punkt nieobjęty wstępnym porządkiem obrad może zostać w nim umieszczony za zgodą obu Stron.

2. W porozumieniu ze Stronami przewodniczący może skrócić terminy określone w ust. 1, jeżeli wymaga tego szczególny przypadek.

Artykuł 9**Protokół z obrad**

Projekt protokołu z każdego posiedzenia jest sporządzany wspólnie przez obu sekretarzy. Protokół, co do zasady, wskazuje w odniesieniu do każdego punktu porządku obrad:

- dokumentację przedłożoną Radzie Współpracy,
- oświadczenia, których zaprotokołowania zażądał członek Rady Współpracy,
- przyjęte zalecenia, ustalone oświadczenia oraz zatwierdzone wnioski.

Projekt protokołu przedkłada się do zatwierdzenia Radzie Współpracy. Po zatwierdzeniu protokół jest podpisywany przez przewodniczącego oraz obu sekretarzy. Protokół jest składany w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, który pełni funkcję depozytariusza dokumentów Umowy. Uwierzytelniony odpis jest przekazywany każdemu z adresatów, o których mowa w art. 6 niniejszego regulaminu wewnętrznego.

Artykuł 10**Decyzje i zalecenia**

1. Rada Współpracy podejmuje decyzje i formułuje zalecenia za porozumieniem Stron. Przypadki, w których Rada Współpracy może podejmować decyzje, określono w Umowie.

Za porozumieniem Stron Rada Współpracy może podejmować decyzje i formułować zalecenia w drodze procedury pisemnej. Jeżeli Rada Współpracy podejmie decyzję o skorzystaniu z procedury pisemnej, za obopólną zgodą Stron można określić termin, w jakim przewodniczący Rady Współpracy może oświadczyć, na podstawie sprawozdania od dwóch sekretarzy, czy porozumienie Stron zostało osiągnięte.

2. Decyzje i zalecenia Rady Współpracy w rozumieniu art. 111 Umowy są zatytułowane odpowiednio „decyzja” i „zalecenie”; po tytule następuje numer porządkowy, data ich przyjęcia oraz streszczenie ich przedmiotu. Decyzje i zalecenia Rady Współpracy podpisuje przewodniczący, a poświadczają je obydwaj sekretarze. Decyzje i zalecenia są przekazywane wszystkim adresatom, o których mowa w art. 6 niniejszego regulaminu wewnętrznego. Każda ze Stron może podjąć decyzję o publikacji decyzji i zaleceń Rady Współpracy we własnych odpowiednich wydawnictwach urzędowych.

Artykuł 11**Języki**

Językami urzędowymi Rady Współpracy są języki urzędowe obu Stron. O ile nie postanowiono inaczej, podstawę dla decyzji i obrad Rady Współpracy stanowi dokumentacja sporządzona w tych językach.

*Artykuł 12***Koszty**

Unia Europejska i Irak oddzielnie pokrywają wydatki, które ponoszą ze względu na uczestnictwo w posiedzeniach Rady Współpracy, w odniesieniu zarówno do pracowników, wydatków na podróże i diety, jak i wydatków na usługi telekomunikacyjne i pocztowe. Wydatki związane z tłumaczeniem ustnym podczas posiedzeń, tłumaczeniem pisemnym oraz powielaniem dokumentów ponosi Unia Europejska, z wyjątkiem wydatków związanych z tłumaczeniem ustnym lub pisemnym na język urzędowy Iraku lub z tego języka, które to wydatki ponosi Irak. Inne wydatki związane z organizacją posiedzeń ponosi Strona, która pełni rolę gospodarza posiedzenia.

*Artykuł 13***Komitet Współpracy**

1. Zgodnie z art. 112 Umowy powołuje się Komitet Współpracy, którego zadaniem jest wspieranie Rady Współpracy w pełnieniu jej obowiązków. Komitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej z jednej strony oraz przedstawicieli rządu Iraku z drugiej strony, zwykle w randze wyższych urzędników służby cywilnej.

2. Komitet Współpracy przygotowuje posiedzenia i obrady Rady Współpracy, w miarę potrzeb wykonuje decyzje i zalecenia Rady Współpracy i w ogólnym zakresie zapewnia ciągłość partnerstwa oraz sprawne funkcjonowanie Umowy. Komitet bada każdą sprawę przekazaną mu przez Radę Współpracy, a także wszelkie inne sprawy, które mogą pojawić się w ramach bieżącego wdrażania Umowy. Przedkłada wszelkie wnioski lub projekty decyzji/zaleceń w celu ich przyjęcia przez Radę Współpracy.

Rada Współpracy może przekazać Komitetowi Współpracy każde ze swoich uprawnień.

3. W przypadku gdy Umowa odnosi się do obowiązku konsultacji lub możliwości konsultacji lub gdy Strony wspólnie podejmą decyzję o przeprowadzeniu wzajemnych konsultacji, konsultacje te mogą odbyć się w ramach Komitetu Współpracy. Za porozumieniem Stron konsultacje mogą być kontynuowane w Radzie Współpracy.

ZAŁĄCZNIK II

REGULAMIN WEWNĘTRZNY KOMITETU WSPÓŁPRACY*Artykuł 1***Przewodnictwo**

Komitetowi Współpracy przewodniczą na przemian przez kolejne okresy 12 miesięcy przedstawiciel Unii Europejskiej i przedstawiciel rządu Iraku.

Pierwszy okres rozpoczyna się w dniu pierwszego posiedzenia Rady Współpracy, a kończy się w dniu 31 grudnia tego samego roku.

*Artykuł 2***Posiedzenia**

Komitet Współpracy zbiera się za porozumieniem Stron, gdy wymagają tego okoliczności, co najmniej raz w roku. Każde posiedzenie Komitetu Współpracy odbywa się w terminie i w miejscu uzgodnionym przez Strony.

Posiedzenia Komitetu Współpracy są zwoływane przez przewodniczącego. Doroczne posiedzenia Komitetu Współpracy są zwoływane przed dorocznymi posiedzeniami Rady Współpracy. Powinny być zwoływane wystarczająco wcześnie, aby umożliwić Komitetowi Współpracy przygotowanie posiedzenia Rady Współpracy.

*Artykuł 3***Delegacje**

Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest powiadamiany o planowanym składzie delegacji każdej ze Stron.

*Artykuł 4***Sekretariat**

Przedstawiciel Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i przedstawiciel rządu Iraku wspólnie sprawują funkcję sekretarzy Komitetu Współpracy. Wszystkie komunikaty dostarczane przewodniczącemu Komitetu Współpracy oraz od niego wychodzące, przewidziane w niniejszej decyzji, przekazywane są sekretarzom Komitetu Współpracy, sekretarzom Rady Współpracy oraz przewodniczącemu Rady Współpracy.

*Artykuł 5***Jawność**

O ile nie postanowiono inaczej, posiedzenia Komitetu Współpracy odbywają się przy drzwiach zamkniętych.

*Artykuł 6***Porządek obrad posiedzeń**

1. Przewodniczący sporządza wstępny porządek obrad każdego posiedzenia. Sekretarze Komitetu Współpracy przekazują go adresatom, o których mowa w art. 4, najpóźniej 15 dni przed terminem rozpoczęciem posiedzenia.

Wstępny porządek obrad zawiera punkty, w odniesieniu do których przewodniczący otrzymał wniosek o włączenie ich do porządku obrad nie później niż 21 dni przed terminem rozpoczęciem posiedzenia; jednakże punktów tych nie wpisuje się do wstępnego porządku obrad, jeżeli towarzysząca dokumentacja została przekazana sekretarzom później niż w dniu rozsyłania wstępnego porządku obrad.

Komitet Współpracy może do udziału w posiedzeniach zaprosić ekspertów, aby uzyskać od nich informacje na określony temat.

Porządek obrad przyjmowany jest przez Komitet Współpracy na początku każdego posiedzenia. Punkt nieobjęty wstępnym porządkiem obrad może zostać w nim umieszczony za zgodą obu Stron.

2. W porozumieniu ze Stronami przewodniczący może skrócić terminy określone w ust. 1, jeżeli wymaga tego szczególnie przypadek.

*Artykuł 7***Protokół z obrad**

Z każdego posiedzenia sporządza się protokół oparty na podsumowaniu wniosków Komitetu Współpracy dokonanych przez przewodniczącego. Po zatwierdzeniu przez Komitet Współpracy protokół zostaje podpisany przez przewodniczącego i sekretarzy, a następnie włączony do akt przez każdą ze Stron. Odpis protokołu jest przekazywany każdemu z adresatów, o których mowa w art. 4.

*Artykuł 8***Decyzje i zalecenia**

W szczególnych przypadkach, w których Rada Współpracy upoważnia Komitet Współpracy do przyjęcia pewnych decyzji/zaleceń zgodnie z art. 13 ust. 2 regulaminu wewnętrznego Rady Współpracy, akty takie są zatytułowane odpowiednio „decyzja” i „zalecenie”; po tytule następuje numer porządkowy, data ich przyjęcia oraz streszczenie ich przedmiotu. Decyzje i zalecenia Komitetu Współpracy są podejmowane za porozumieniem Stron.

Za porozumieniem Stron Komitet Współpracy może podejmować decyzje i formułować zalecenia w drodze procedury pisemnej. Jeżeli Komitet Współpracy podejmie decyzję o skorzystaniu z procedury pisemnej, za obopólną zgodą Stron można określić termin, w jakim przewodniczący Komitetu Współpracy może oświadczyć, na podstawie sprawozdania od dwóch sekretarzy, czy porozumienie Stron zostało osiągnięte.

Decyzje i zalecenia Komitetu Współpracy podpisuje przewodniczący, a poświadczają je obydwaj sekretarze; następnie decyzje i zalecenia przekazywane są adresatom, o których mowa w art. 4 niniejszego regulaminu wewnętrznego. Każda ze stron może podjąć decyzję o publikacji decyzji i zaleceń Komitetu Współpracy we własnych odpowiednich wydawnictwach urzędowych.

*Artykuł 9***Koszty**

Unia Europejska i Irak oddzielnie pokrywają wydatki, które ponoszą ze względu na uczestnictwo w posiedzeniach Komitetu Współpracy, w odniesieniu zarówno do pracowników, wydatków na podróże i diety, jak i wydatków na usługi telekomunikacyjne i pocztowe. Wydatki związane z tłumaczeniem ustnym podczas posiedzeń, tłumaczeniem pisemnym oraz powielaniem dokumentów ponosi Unia Europejska, z wyjątkiem wydatków związanych z tłumaczeniem ustnym lub pisemnym na język urzędowy Iraku lub z tego języka, które to wydatki ponosi Irak. Inne wydatki związane z organizacją posiedzeń ponosi Strona, która pełni rolę gospodarza posiedzenia.

*Artykuł 10***Podkomitety i wyspecjalizowane grupy robocze**

Zgodnie z art. 13 regulaminu wewnętrznego Rady Współpracy Komitet Współpracy może podjąć decyzję o powołaniu podkomitetów lub wyspecjalizowanych grup roboczych podlegających Komitetowi Współpracy, któremu składają sprawozdanie po każdym ze swoich posiedzeń. Komitet Współpracy może podjąć decyzję o rozwiązaniu każdego istniejącego podkomitetu lub każdej istniejącej grupy roboczej, określeniu lub zmienieniu zakresu ich uprawnień lub powołaniu kolejnych podkomitetów lub grup roboczych wspierających go w wykonywaniu jego obowiązków. Powołane podkomitety i grupy robocze nie mają żadnych uprawnień decyzyjnych.

DECYZJA RADY WSPÓŁPRACY UE-IRAK NR 2/2013**z dnia 8 października 2013 r.****w sprawie powołania trzech wyspecjalizowanych podkomitetów i przyjęcia zakresów ich uprawnień**

(2013/803/UE)

RADA WSPÓŁPRACY UE-IRAK,

uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Iraku, z drugiej strony ⁽¹⁾ (zwaną dalej „Umową”), w szczególności jej art. 112,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 117 Umowy niektóre jej postanowienia stosuje się tymczasowo od dnia 1 sierpnia 2012 r.

(2) Aby przyczynić się do skutecznego wdrożenia Umowy, należy jak najszybciej ustanowić jej ramy instytucjonalne.

(3) Zgodnie z art. 112 Umowy Rada Współpracy jest wspierana w pełnieniu swoich obowiązków przez Komitet Współpracy i może podjąć decyzję o powołaniu jakichkolwiek innych wyspecjalizowanych podkomitetów lub organów, które będą pomagać jej w pełnieniu zadań; Rada Współpracy określa ich skład, zadania i zasady funkcjonowania.

(4) Aby umożliwić prowadzenie dyskusji na szczeblu eksperckim w kluczowych obszarach wchodzących w zakres tymczasowego stosowania Umowy, należy powołać trzy podkomitety. Za porozumieniem stron można wprowadzać zmiany zarówno do wykazu podkomitetów, jak i do zakresu uprawnień poszczególnych podkomitetów.

(5) Zgodnie z art. 10 swojego regulaminu wewnętrznego Rada Współpracy może podejmować decyzje w drodze procedury pisemnej.

(6) Aby podkomitety mogły rozpocząć działalność w odpowiednim czasie, należy przyjąć niniejszą decyzję w drodze procedury pisemnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powołuje się podkomitety wymienione w załączniku I.

Niniejszym przyjmuje się zakres uprawnień podkomitetów określony w załączniku II.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 października 2013 r.

W imieniu Rady Współpracy UE-Irak

C. ASHTON

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 20.

*ZAŁĄCZNIK I***RADA WSPÓŁPRACY UE-IRAK****Powołane podkomitety**

- 1) Podkomitet ds. praw człowieka i demokracji
 - 2) Podkomitet ds. handlu oraz związanych z nim kwestii
 - 3) Podkomitet ds. energii oraz związanych z nią kwestii
-

ZAŁĄCZNIK II

Zakres uprawnień podkomitetów powołanych w załączniku I, na mocy Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Iraku, z drugiej strony*Artykuł 1*

Podczas posiedzeń każdy z podkomitetów może zajmować się wdrażaniem Umowy o partnerstwie i współpracy w niektórych lub wszystkich obszarach objętych Umową.

Podkomitety mogą też prowadzić dyskusje o kwestiach lub konkretnych projektach związanych z odpowiednimi obszarami współpracy dwustronnej.

Na wniosek każdej ze Stron można podnosić również kwestie indywidualne.

Artykuł 2

Podkomitety wykonują swoje zadania pod nadzorem Komitetu Współpracy. Po każdym posiedzeniu składają sprawozdanie i przekazują swoje wnioski Komitetowi Współpracy.

Artykuł 3

W skład podkomitetów wchodzi przedstawiciele Stron.

W stosownych przypadkach i za zgodą Stron podkomitety mogą zapraszać na swoje posiedzenia ekspertów i zasięgać ich opinii na temat konkretnych punktów porządku obrad podkomitetu.

Artykuł 4

Podkomitetom przewodniczą obie Strony na przemian zgodnie z zasadami dotyczącymi naprzemiennego przewodnictwa w Komitecie Współpracy obejmowanego przez przedstawiciela Unii Europejskiej z jednej strony i przedstawiciela rządu Iraku z drugiej strony.

Artykuł 5

Przedstawiciel Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i przedstawiciel rządu Republiki Iraku wspólnie sprawują funkcję stałego sekretarza podkomitetów. Wszelkie komunikaty dotyczące określonego podkomitetu przekazywane są dwóm stałym sekretarzom.

Artykuł 6

Posiedzenia podkomitetów zwoływane są za porozumieniem Stron na pisemny wniosek jednej ze Stron, gdy wymagają tego okoliczności, co najmniej raz w roku. Posiedzenia odbywają się w terminie i w miejscu uzgodnionym przez Strony.

Po otrzymaniu wniosku jednej ze Stron o zwołanie posiedzenia podkomitetu, stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach posiedzenie podkomitetu może zostać zwołane w trybie przyspieszonym za zgodą obu Stron.

Przed każdym posiedzeniem przewodniczący informowany jest o planowanym składzie delegacji każdej ze Stron.

Posiedzenia podkomitetu zwołują wspólnie obaj stały sekretarze, działający w porozumieniu z sekretarzami Komitetu Współpracy.

Artykuł 7

Wniosek o wprowadzenie pozycji do porządku obrad składa się u stałych sekretarzy nie później niż 15 dni roboczych przed rozpoczęciem posiedzenia danego podkomitetu. Dokumentację towarzyszącą dostarcza się stałym sekretarzom nie później niż na 10 dni roboczych przed rozpoczęciem posiedzenia.

Na podstawie złożonych wniosków sporządza się wstępny porządek obrad, który przekazuje się wraz z dostępną dokumentacją towarzyszącą sekretarzom Komitetu Współpracy oraz stałym przedstawicielstwom państw członkowskich nie później niż na pięć dni roboczych przed rozpoczęciem posiedzenia podkomitetu. W wyjątkowych przypadkach i pod warunkiem pisemnej zgody obu stałych sekretarzy, pozycje mogą zostać włączone do porządku obrad w trybie przyspieszonym.

Artykuł 8

O ile nie postanowiono inaczej, posiedzenia podkomitetu odbywają się przy drzwiach zamkniętych.

Artykuł 9

Z każdego posiedzenia sporządza się protokół. Kopię protokołu oraz wnioski z posiedzenia podkomitetu przekazuje się sekretarzom Komitetu Współpracy oraz stałym przedstawicielstwom państw członkowskich.

ZALECENIE RADY STOWARZYSZENIA UE-MAROKO NR 1/2013**z dnia 16 grudnia 2013 r.****w sprawie realizacji planu działania UE-Maroko w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa
wdrażającego szczególnie status (2013-2017)**

RADA STOWARZYSZENIA UE-MAROKO,

mając na uwadze Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Maroka z drugiej strony, w szczególności jego art. 80,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art.80 układu eurośródziemnomorskiego upoważnia Radę Stowarzyszenia do formułowania odpowiednich zaleceń w celu zrealizowania celów układu.
- (2) Zgodnie z art. 90 układu eurośródziemnomorskiego Strony mają podejmować wszelkie środki ogólne lub szczególnie niezbędne do wypełnienia swoich zobowiązań z tytułu wymienionego układu i zapewniają, aby cele określone w wymienionym układzie zostały osiągnięte.
- (3) Strony układu eurośródziemnomorskiego zatwierdziły tekst planu działania UE-Maroko w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) wdrażającego szczególnie status (2013-2017).
- (4) Plan działania UE-Maroko w ramach EPS będzie wspierał realizację układu eurośródziemnomorskiego poprzez opracowanie i wprowadzenie wzajemnie uzgodnionych przez strony konkretnych środków zapewniających praktyczne wytyczne dla realizacji tego układu.

- (5) Plan działania UE-Maroko w ramach EPS ma dwójaki cel: przedstawiać konkretne środki służące wypełnieniu przez Strony zobowiązań ustalonych w układzie eurośródziemnomorskim oraz zapewniać szersze ramy dalszego umacniania stosunków między UE a Marokiem, aby osiągnąć wysoki stopień integracji gospodarczej i pogłębić współpracę polityczną, zgodnie z ogólnymi celami układu eurośródziemnomorskiego,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCE ZALECENIE:

Artykuł

Rada Stowarzyszenia zaleca, aby znajdujący się w załączniku plan działania UE-Maroko w ramach planu działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa wdrażający szczególnie status (2013–2017) ⁽¹⁾ Strony realizowały w zakresie, w jakim realizacja jest ukierunkowana na osiągnięcie celów Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Marokańskim z drugiej strony.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2013 r.

W imieniu Rady Stowarzyszenia
Przewodniczący
S. MEZOUAR

⁽¹⁾ Zob. dok. ST 17584/13 na [http:// register.consilium.europa.eu](http://register.consilium.europa.eu)

DECYZJA NR 1/2013 KOMITETU DS. TRANSPORTU LĄDOWEGO WSPÓLNOTA/SZWAJCARIA**z dnia 6 grudnia 2013 r.****zmieniająca załącznik 1 do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską
w sprawie kolejowego i drogowego transportu towarów i osób**

(2013/804/UE)

KOMITET,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie przewozu kolejowego i drogowego rzeczy i osób (zwaną dalej „Umową”), w szczególności jej art. 52 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 52 ust. 4 tiret pierwsze Umowy stanowi, iż wspólny komitet powinien przyjmować decyzje dotyczące zmian do załącznika 1.
- (2) Załącznik 1 został ostatnio zmieniony decyzją nr 1/2010 wspólnego komitetu z dnia 22 grudnia 2010 r.
- (3) W dziedzinach objętych Umową przyjęto nowe akty prawne Unii Europejskiej. Należy zatem zmienić załącznik 1 w celu uwzględnienia zmian w odpowiednich aktach prawodawstwa UE. Ze względu na jasność prawa oraz dla uproszczenia wskazane jest, aby zastąpić załącznik 1 do Umowy tekstem załącznika do niniejszej decyzji,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Załącznik 1 do Umowy zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Do celów dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ uznaje się na zasadzie wzajemności:

- a) certyfikaty bezpieczeństwa przyznane przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. a);
- b) krajowe organy ds. bezpieczeństwa ustanowione w Konfederacji Szwajcarskiej oraz w Unii Europejskiej zgodnie z art. 16.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) (Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44).

2. Zgodnie z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2004/49/WE, Konfederacja Szwajcarska i Unia Europejska informują się nawzajem o krajowych przepisach bezpieczeństwa oraz powiadamiają się regularnie o wszelkich ich zmianach, aby można je było udostępnić branży oraz przewoźnikom.

Artykuł 3

1. Do celów dyrektywy 2008/57/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ uznaje się na zasadzie wzajemności:

- a) deklaracje zgodności lub przydatności do stosowania przewidziane w art. 11 i określone w załączniku IV, które zostały wystawione przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela;
- b) certyfikaty weryfikacji przewidziane w pkt 2.3 załącznika VI, które zostały wydane przez jednostki notyfikowane, akredytowane lub uznane w Szwajcarii lub w państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- c) deklaracje weryfikacji przewidziane w art. 18 ust. 1 i określone w załączniku V, które zostały wystawione przez podmiot zamawiający lub przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela;
- d) zezwolenia na dopuszczenie do eksploatacji podsystemów lub pojazdów, w tym zezwolenia wydane przed dniem 19 lipca 2008 r., w szczególności na podstawie RIC oraz RIV, a także zezwolenia na dopuszczenie typów pojazdów do eksploatacji wydane przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa na podstawie rozdziału V;
- e) wykaz jednostek odpowiedzialnych za ocenę zgodności w Konfederacji Szwajcarskiej oraz w Unii Europejskiej, przewidzianych w art. 28.

2. Zgodnie z art. 9 ust. 2 i art. 17 ust. 3 dyrektywy 2008/57/WE, Konfederacja Szwajcarska i Unia Europejska informują się nawzajem o krajowych przepisach technicznych i eksploatacyjnych, które uzupełniają odpowiednie przepisy UE lub odbiegają od nich, oraz powiadamiają się nawzajem regularnie o wszelkich ich zmianach.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie (Dz.U. L 191 z 18.7.2008, s. 1).

3. Zgodnie z art. 28 ust. 1 dyrektywy 2008/57/WE, Konfederacja Szwajcarska zgłasza Komisji Europejskiej jednostki odpowiedzialne za ocenę zgodności, ustanowione w Konfederacji Szwajcarskiej. Komisja Europejska publikuje te informacje na swojej stronie internetowej, przedstawiając wykaz tych organów (system informacyjny NANDO).

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 grudnia 2013 r.

W imieniu Unii Europejskiej
Przewodniczący
Fotis KARAMITSOS

W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej
Szef Delegacji Szwajcarii
Peter FÜGLISTALER

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK 1

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE

Zgodnie z art. 52 ust. 6 niniejszej Umowy, Szwajcaria stosuje przepisy prawne równoważne z wymienionymi poniżej przepisami:

Odpowiednie przepisy prawa unijnego

SEKCJA 1 – DOSTĘP DO ZAWODU

- Dyrektywa Rady 96/26/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie tym przewoźnikom korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego (Dz.U. L 124 z 23.5.1996, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 98/76/WE z dnia 1 października 1998 r. (Dz.U. L 277 z 14.10.1998, s. 17).

SEKCJA 2 – NORMY SOCJALNE

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370 z 31.12.1985, s. 8), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1266/2009 z dnia 16 grudnia 2009 r. (Dz.U. L 339 z 22.12.2009, s. 3).
- Rozporządzenie (WE) nr 484/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 1 marca 2002 r. zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 881/92 i (EWG) nr 3118/93 w celu wprowadzenia zaświadczeń dla kierowców (Dz.U. L 76 z 19.3.2002, s. 1).

Do celów niniejszej Umowy:

- a) zastosowanie ma wyłącznie art. 1 rozporządzenia (WE) nr 484/2002;
 - b) Wspólnota Europejska i Konfederacja Szwajcarska zwalniają z obowiązku posiadania zaświadczenia dla kierowcy obywateli Konfederacji Szwajcarskiej, państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej i państw wchodzących w skład Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
 - c) Konfederacja Szwajcarska może zwolnić z obowiązku posiadania zaświadczenia dla kierowcy obywateli państw innych niż państwa wymienione w lit. b) jedynie po uprzedniej konsultacji ze Wspólnotą Europejską i po uzyskaniu jej zgody.
- Dyrektywa 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego (Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 35).
 - Dyrektywa 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób, zmieniająca rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 oraz dyrektywę Rady 91/439/EWG i uchylająca dyrektywę Rady 76/914/EWG (Dz.U. L 226 z 10.9.2003, s. 4).
 - Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 1).
 - Dyrektywa 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylająca dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 35), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2009/5/WE z dnia 30 stycznia 2009 r. (Dz.U. L 29 z 31.1.2009, s. 45).
 - Rozporządzenie Komisji (UE) nr 581/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie maksymalnych okresów na wczytanie odpowiednich danych z jednostek pojazdowych oraz kart kierowców (Dz.U. L 168 z 2.7.2010, s. 16).

SEKCJA 3 – NORMY TECHNICZNE

Pojazdy silnikowe

- Dyrektywa Rady 70/157/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do dopuszczalnego poziomu hałasu i układu wydechowego pojazdów silnikowych (Dz.U. L 42 z 23.2.1970, s. 16), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/34/WE z dnia 14 czerwca 2007 r. (Dz.U. L 155 z 15.6.2007, s. 49).

- Dyrektywa Rady 88/77/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają zostać podjęte przeciwko emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych przez silniki wysokoprężne stosowane w pojazdach oraz emisji zanieczyszczeń gazowych z silników z wymuszonym zapłonem napędzanych gazem ziemnym lub gazem płynnym stosowanych w pojazdach (Dz.U. L 36 z 9.2.1988, s. 33), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/27/WE z dnia 10 kwietnia 2001 r. (Dz.U. L 107 z 18.4.2001, s. 10).
- Dyrektywa Rady 91/671/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach poniżej 3,5 tony (Dz.U. L 373 z 31.12.1991, s. 26), zmieniona dyrektywą 2003/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 kwietnia 2003 r. (Dz.U. L 115 z 9.5.2003, s. 63).
- Dyrektywa Rady 92/6/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. w sprawie montowania i zastosowania urządzeń ograniczenia prędkości w niektórych kategoriach pojazdów silnikowych we Wspólnocie (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, s. 27), zmieniona dyrektywą 2002/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. (Dz.U. L 327 z 4.12.2002, s. 8).
- Dyrektywa Rady 92/24/EWG z dnia 31 marca 1992 r. odnosząca się do urządzeń ograniczenia prędkości lub podobnych wewnętrznych systemów ograniczenia prędkości niektórych kategorii pojazdów silnikowych (Dz.U. L 129 z 14.5.1992, s. 154), zmieniona dyrektywą 2004/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. (Dz.U. L 44 z 14.2.2004, s. 19).
- Dyrektywa Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiająca dla niektórych pojazdów kołowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz.U. L 235 z 17.9.1996, s. 59), zmieniona dyrektywą 2002/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 2002 r. (Dz.U. L 67 z 9.3.2002, s. 47).
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 2411/98 z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie uznawania w ruchu wewnątrzwspólnotowym znaków wyróżniających państwo członkowskie, w którym zarejestrowano pojazdy silnikowe i ich przyczepy (Dz.U. L 299 z 10.11.1998, s. 1).
- Dyrektywa 2000/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2000 r. w sprawie drogowej kontroli przydatności do ruchu pojazdów użytkowych poruszających się we Wspólnocie (Dz.U. L 203 z 10.8.2000, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2010/47/UE z dnia 5 lipca 2010 r. (Dz.U. L 173 z 8.7.2010, s. 33).
- Dyrektywa 2005/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2005 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, które należy podjąć przeciwko emisji zanieczyszczeń gazowych i cząstek stałych przez silniki wysokoprężne stosowane w pojazdach oraz emisji zanieczyszczeń gazowych z silników o zapłonie iskrowym zasilanych gazem ziemnym lub gazem płynnym stosowanych w pojazdach (Dz.U. L 275 z 20.10.2005, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2008/74/WE z dnia 18 lipca 2008 r. (Dz.U. L 192 z 19.7.2008, s. 51).
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zgodności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (przekształcenie) (Dz.U. L 141 z 6.6.2009, s. 12).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczące homologacji typu pojazdów silnikowych i silników w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i obsługi technicznej pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i dyrektywę 2007/46/WE oraz uchylające dyrektywy 80/1269/EWG, 2005/55/WE i 2005/78/WE (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 1), zmienione przez rozporządzenie Komisji (UE) nr 582/2011 z dnia 25 maja 2011 r. (Dz.U. L 167 z 25.6.2011, s. 1).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 582/2011 z dnia 25 maja 2011 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz zmieniające załączniki I i III do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 167 z 25.6.2011, s. 1), zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 64/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. (Dz.U. L 28 z 31.1.2012, s. 1).

Transport materiałów niebezpiecznych

- Dyrektywa Rady 95/50/WE z dnia 6 października 1995 r. w sprawie ujednoliconych procedur kontroli drogowego transportu towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 249 z 17.10.1995, s. 35), ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/54/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. (Dz.U. L 162 z 21.6.2008, s. 11).

- Dyrektywa 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 260 z 30.9.2008, s. 13), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2012/45/UE z dnia 3 grudnia 2012 r. (Dz.U. L 332 z 4.12.2012, s. 18).

Do celów niniejszej Umowy w Szwajcarii obowiązują następujące odstępstwa od dyrektywy 2008/68/WE:

1. Transport drogowy

Odstępstwa dla Szwajcarii na mocy art. 6 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/68/WE z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych

RO - a - CH - 1

Przedmiot: Transport w cysternach oleju napędowego i oleju opałowego z numerem UN 1202.

Odniesienie do sekcji I.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy: punkty 1.1.3.6 i 6.8

Treść załącznika do dyrektywy: Odstępstwa dotyczące przewożonych ilości na jednostkę transportową, przepisy dotyczące budowy cystern.

Treść prawodawstwa krajowego: Cysterny, które nie zostały zbudowane zgodnie z pkt 6.8, lecz zgodnie z prawodawstwem krajowym, o pojemności do 1 210 l i używane do transportu oleju opałowego lub oleju napędowego z numerem UN 1202, mogą korzystać ze zwolnień w pkt 1.1.3.6 ADR.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: punkty 1.1.3.6.3 lit. b) i 6.14 dodatku 1 do rozporządzenia w sprawie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (SDR; RS 741.621).

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

RO - a - CH - 2

Przedmiot: Zwolnienie z wymogu posiadania dokumentu przewozowego dotyczącego niektórych ilości towarów niebezpiecznych, określonych w pkt 1.1.3.6.

Odniesienie do sekcji I.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy: punkty 1.1.3.6 i 5.4.1.

Treść załącznika do dyrektywy: Wymóg posiadania dokumentu przewozowego.

Treść prawodawstwa krajowego: Transport zabrudzonych pustych pojemników należących do kategorii transportowej 4 oraz pełnych lub pustych butli gazowych do aparatów oddechowych używanych przez służby ratunkowe lub jako sprzęt do nurkowania, w ilościach nieprzekraczających limitów określonych w pkt 1.1.3.6, nie podlega obowiązkowi posiadania dokumentu przewozowego, o którym mowa w pkt 5.4.1.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: pkt 1.1.3.6.3 lit. c) dodatku 1 do rozporządzenia w sprawie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (SDR; RS 741.621).

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

RO - a - CH - 3

Przedmiot: Transport zabrudzonych pustych cystern przez firmy serwisujące magazyny cieczy zanieczyszczających wodę.

Odniesienie do sekcji I.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy: punkty 6.5, 6.8, 8.2 i 9.

Treść załącznika do dyrektywy: Budowa, wyposażenie i kontrola cystern i pojazdów; szkolenie kierowców.

Treść prawodawstwa krajowego: Pojazdy i zabrudzone puste cysterny/pojemniki używane przez firmy serwisujące magazyny cieczy zanieczyszczających wodę do przechowywania cieczy w trakcie obsługi technicznej cystern stacjonarnych nie podlegają wymogom w zakresie budowy, wyposażenia i kontroli ani wymogom w zakresie etykietowania i znakowania przy użyciu pomarańczowej tabliczki, określonym przez ADR. Podlegają one szczegółowym wymogom etykietowania i znakowania, a kierowca pojazdu nie ma obowiązku odbycia szkolenia, o którym mowa w pkt 8.2.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: pkt 1.1.3.6.3.10 dodatku 1 do rozporządzenia w sprawie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (SDR; RS 741.621).

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

Odstępstwa dla Szwajcarii na mocy art. 6 ust. 2 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2008/68/WE z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych

RO - bi - CH - 1

Przedmiot: Transport odpadów z gospodarstw domowych zawierających towary niebezpieczne na składowiska śmieci.

Odniesienie do sekcji I.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy: punkty 2, 4.1.10, 5.2 i 5.4.

Treść załącznika do dyrektywy: Klasyfikacja, opakowanie zbiorcze, znakowanie i etykietowanie, dokumentacja.

Treść prawodawstwa krajowego: Przepisy obejmują zasady dotyczące uproszczonej klasyfikacji odpadów z gospodarstw domowych zawierających niebezpieczne towary (z gospodarstw domowych) przez eksperta uznanego przez właściwy organ, pod kątem użycia odpowiednich pojemników i szkolenia kierowców. Odpady z gospodarstw domowych niemożliwe do sklasyfikowania przez eksperta mogą być przewożone do zakładu przerobu odpadów komunalnych w niewielkich ilościach możliwych do zidentyfikowania poprzez opakowanie i jednostkę transportową.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: pkt 1.1.3.7 dodatku 1 do rozporządzenia w sprawie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (SDR; RS 741.621).

Uwagi: Przepisy te mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do transportu odpadów z gospodarstw domowych zawierających towary niebezpieczne pomiędzy publicznymi zakładami przerobu odpadów komunalnych a składowiskami śmieci.

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

RO - bi - CH - 2

Przedmiot: Transport zwrotny sztucznych ogni

Odniesienie do sekcji I.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy: punkty 2.1.2, 5.4.

Treść załącznika do dyrektywy: Klasyfikacja i dokumentacja.

Treść prawodawstwa krajowego: W celu ułatwienia transportu zwrotnego ogni sztucznych z numerami UN 0335, 0336 i 0337 z punktów sprzedaży detalicznej do dostawców przewidziano zwolnienia dotyczące podania w dokumencie przewozowym masy netto i klasyfikacji wyrobu.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: pkt 1.1.3.8 dodatku 1 do rozporządzenia w sprawie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (SDR; RS 741.621).

Uwagi: Kontrola szczegółowej zawartości każdej pozycji niesprzedanego wyrobu w każdym opakowaniu jest praktycznie niemożliwa dla wyrobów przeznaczonych do sprzedaży detalicznej.

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

RO - bi - CH - 3

Przedmiot: Świadectwo szkolenia ADR dla podróży związanych z transportem uszkodzonych pojazdów, podróży związanych z naprawą, podróży wykonywanych w celu przeprowadzenia przeglądu pojazdu-cysterny/cysterny oraz podróży wykonywanych pojazdami-cysternami przez ekspertów odpowiedzialnych za przegląd danego pojazdu.

Odniesienie do sekcji I.1 załącznika I do niniejszej dyrektywy: pkt 8.2.1.

Treść załącznika do dyrektywy: Kierowcy pojazdów muszą mieć ukończone kursy szkoleniowe.

Treść prawodawstwa krajowego: Szkolenie i świadectwo w zakresie ADR nie są wymagane dla podróży związanych z transportem uszkodzonych pojazdów lub jazdami próbnymi po naprawie, podróży wykonywanych w celu przeprowadzenia przeglądu pojazdu-cysterny lub jego cysterny oraz podróży wykonywanych przez ekspertów odpowiedzialnych za przegląd pojazdu-cysterny.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: Instrukcje z dnia 30 września 2008 r. Departamentu Federalnego ds. Środowiska, Transportu, Energii i Komunikacji (DETEC) dotyczące przewozu drogowego towarów niebezpiecznych.

Uwagi: W niektórych przypadkach uszkodzone pojazdy lub naprawiane pojazdy, a także pojazdy-cysterny przygotowywane do przeglądu technicznego lub kontrolowane w trakcie takiego przeglądu nadal zawierają towary niebezpieczne.

Wymagania określone w punktach 1.3 i 8.2.3 mają w dalszym ciągu zastosowanie.

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

2. Transport kolejowy

Odstępstwa dla Szwajcarii na mocy art. 6 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/68/WE z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych

RA - a - CH - 1

Przedmiot: Transport w cysternach oleju napędowego i oleju opałowego z numerem UN 1202.

Odniesienie do sekcji II.1 załącznika II do wspomnianej dyrektywy: 6,8.

Treść załącznika do dyrektywy: Przepisy dotyczące budowy cystern.

Treść prawodawstwa krajowego: Dopuszcza się cysterny, które nie zostały zbudowane zgodnie z pkt 6.8, lecz zgodnie z prawodawstwem krajowym, o pojemności do 1 210 l i używane do transportu oleju opałowego lub oleju napędowego z numerem UN 1202.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: Załącznik do rozporządzenia DETEC z dnia 3 grudnia 1996 r. dotyczącego przewozu towarów niebezpiecznych koleją i kolejami linowymi (RSD, RS 742.401.6) oraz dodatek 1 rozdział 6.14 rozporządzenia dotyczącego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (SDR, RS 741.621).

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

RA - a - CH - 2

Przedmiot: Dokument przewozowy.

Odniesienie do sekcji II.1 załącznika II do wspomnianej dyrektywy: pkt 5.4.1.1.1.

Treść załącznika do dyrektywy: Informacje ogólne wymagane w dokumencie przewozowym.

Treść prawodawstwa krajowego: Użycie terminu zbiorczego w dokumencie przewozowym oraz załączony wykaz zawierający informacje wymagane zgodnie z powyższym.

Początkowe odniesienie do prawodawstwa krajowego: Załącznik do rozporządzenia DETEC z dnia 3 grudnia 1996 r. dotyczącego przewozu towarów niebezpiecznych koleją i kolejami linowymi (RSD, RS 742.401.6).

Data ważności: 1 stycznia 2017 r.

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/35/UE z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz uchylająca dyrektywy Rady 76/767/EWG, 84/525/EWG, 84/526/EWG, 84/527/EWG oraz 1999/36/WE (Dz.U. L 165 z 30.6.2010, s. 1).

SEKCJA 4 – PRAWA DOSTĘPU I PRZEWOZU KOLEJOWEGO

- Dyrektywa Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237 z 24.8.1991, s. 25).
- Dyrektywa Rady 95/18/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. w sprawie wydawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym (Dz.U. L 143 z 27.6.1995, s. 70).
- Dyrektywa Rady 95/19/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za infrastrukturę (Dz.U. L 143 z 27.6.1995, s. 75).
- Dyrektywa 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) (Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2009/149/WE z dnia 27 listopada 2009 r. (Dz.U. L 313 z 28.11.2009, s. 65).
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 62/2006 z dnia 23 grudnia 2005 r. dotyczące technicznej specyfikacji dla interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu aplikacji telematycznych dla przewozów towarowych transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych (Dz.U. L 13 z 18.1.2006, s. 1), zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 328/2012 z dnia 17 kwietnia 2012 r. (Dz.U. L 106 z 18.4.2012, s. 14).
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 653/2007 z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie stosowania wspólnego europejskiego wzoru certyfikatów bezpieczeństwa i wniosków o ich wydanie zgodnie z art. 10 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w sprawie okresu ważności certyfikatów bezpieczeństwa wydanych na mocy dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 153 z 14.6.2007, s. 9), zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 445/2011 z dnia 10 maja 2011 r. (Dz.U. L 122 z 11.5.2011, s. 22).

- Decyzja Komisji 2007/756/WE z dnia 9 listopada 2007 r. przyjmująca wspólną specyfikację dotyczącą krajowego rejestru pojazdów kolejowych określonego w art. 14 ust. 4 i 5 dyrektyw 96/48/WE i 2001/16/WE (Dz.U. L 305 z 23.11.2007, s. 30), zmieniona decyzją Komisji 2011/107/UE z dnia 10 lutego 2011 r. (Dz.U. L 43 z 17.2.2011, s. 33).
- Dyrektywa 2008/57/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (przekształcenie) (Dz.U. L 191 z 18.7.2008, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2013/9/UE z dnia 11 marca 2013 r. (Dz.U. L 68 z 12.3.2013, s. 55).
- Decyzja Komisji 2008/163/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu »Bezpieczeństwo w tunelach kolejowych« transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz.U. L 64 z 7.3.2008, s. 1), ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Decyzja Komisji 2008/164/WE z dnia 21 grudnia 2007 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu »Osoby o ograniczonej możliwości poruszania się« transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz.U. L 64 z 7.3.2008, s. 72), zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Decyzja Komisji 2008/232/WE z dnia 21 lutego 2008 r. dotycząca specyfikacji technicznej interoperacyjności podsystemu »Tabor« transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz.U. L 84 z 26.3.2008, s. 132), zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 352/2009 z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie przyjęcia wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w zakresie wyceny i oceny ryzyka, o której mowa w art. 6 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 108 z 29.4.2009, s. 4).
- Decyzja Komisji 2010/713/UE z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie modułów procedur oceny zgodności, przydatności do stosowania i weryfikacji WE stosowanych w technicznych specyfikacjach interoperacyjności przyjętych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE (Dz.U. L 319 z 4.12.2010, s. 1).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1158/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do zgodności z wymogami dotyczącymi uzyskania kolejowych certyfikatów bezpieczeństwa (Dz.U. L 326 z 10.12.2010, s. 11).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1169/2010 z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do zgodności z wymogami dotyczącymi uzyskania kolejowych autoryzacji w zakresie bezpieczeństwa (Dz.U. L 327 z 11.12.2010, s. 13).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 201/2011 z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie wzoru deklaracji zgodności z dopuszczonym typem pojazdu szynowego (Dz.U. L 57 z 2.3.2011, s. 8).
- Decyzja Komisji 2011/229/UE z dnia 4 kwietnia 2011 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu »Tabor kolejowy – hałas« transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych (Dz.U. L 99 z 13.4.2011, s. 1), zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Decyzja Komisji 2011/274/UE z dnia 26 kwietnia 2011 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności podsystemu »Energia« transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych (Dz.U. L 126 z 14.5.2011, s. 1), zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Decyzja Komisji 2011/275/UE z dnia 26 kwietnia 2011 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności podsystemu »Infrastruktura« transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych (Dz.U. L 126 z 14.5.2011, s. 53), zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Decyzja Komisji 2011/291/UE z dnia 26 kwietnia 2011 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu »Tabor – lokomotywy i tabor pasażerski« w transeuropejskim systemie kolei konwencjonalnych (Dz.U. L 139 z 26.5.2011, s. 1), ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2012/464/UE z dnia 23 lipca 2012 r. (Dz.U. L 217 z 14.8.2012, s. 20).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 445/2011 z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 653/2007 (Dz.U. L 122 z 11.5.2011, s. 22).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 454/2011 z dnia 5 maja 2011 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu »Aplikacje telematyczne dla przewozów pasażerskich« transeuropejskiego systemu kolei (Dz.U. L 123 z 12.5.2011, s. 11), zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 665/2012 z dnia 20 lipca 2012 r. (Dz.U. L 194 z 21.7.2012, s. 1).

- Decyzja wykonawcza Komisji 2011/633/UE z dnia 15 września 2011 r. w sprawie wspólnych specyfikacji rejestru infrastruktury kolejowej (Dz.U. L 256 z 1.10.2011, s. 1).
- Decyzja wykonawcza Komisji 2011/665/UE z dnia 4 października 2011 r. w sprawie europejskiego rejestru typów pojazdów kolejowych dopuszczonych do eksploatacji (Dz.U. L 264 z 8.10.2011, s. 32).
- Decyzja Komisji 2012/88/UE z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie podsystemów »Sterowanie« transeuropejskiego systemu kolei (Dz.U. L 51 z 23.2.2012, s. 1).
- Decyzja Komisji 2012/757/UE z dnia 14 listopada 2012 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie podsystemu »Ruch kolejowy« systemu kolei w Unii Europejskiej i zmieniająca decyzję 2007/756/WE (Dz.U. L 345 z 15.12.2012, s. 1).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1077/2012 z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do nadzoru sprawowanego przez krajowe organy ds. bezpieczeństwa po wydaniu certyfikatu bezpieczeństwa lub autoryzacji bezpieczeństwa (Dz.U. L 320 z 17.11.2012, s. 3).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1078/2012 z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do monitorowania, która ma być stosowana przez przedsiębiorstwa kolejowe i zarządców infrastruktury po otrzymaniu certyfikatu bezpieczeństwa lub autoryzacji bezpieczeństwa oraz przez podmioty odpowiedzialne za utrzymanie (Dz.U. L 320 z 17.11.2012, s. 8).
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 321/2013 z dnia 13 marca 2013 r. dotyczące technicznej specyfikacji interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu »Tabor – wagony towarowe« systemu kolei w Unii Europejskiej i uchylające decyzję 2006/861/WE (Dz.U. L 104 z 12.4.2013, s. 1).

SEKCJA 5 – INNE DZIEDZINY

- Dyrektywa Rady 92/82/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatków akcyzowych dla olejów mineralnych (Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 19).
 - Dyrektywa 2004/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych wymagań bezpieczeństwa dla tuneli w transeuropejskiej sieci drogowej (Dz.U. L 167 z 30.4.2004, s. 39).
 - Dyrektywa 2008/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej (Dz.U. L 319 z 29.11.2008, s. 59)."
-

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 1256/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych rur i przewodów rurowych z żeliwa lub stali niestopowej pochodzących z Białorusi, Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w związku z postępowaniem zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 384/96, pochodzących z Tajlandii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia, pochodzących z Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz kończącego postępowania w odniesieniu do przywozu tego samego produktu pochodzącego z Bośni i Hercegowiny oraz z Turcji

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 343 z dnia 19 grudnia 2008 r., s. 1)

Strona 4, motyw (20), lit. f) Producenci eksportujący na Ukrainie, tiret drugie

zamiast: „— OJSC Interpipe Nizhnedneprovsk Tube Rolling Plant.”

powinno być: „— OJSC Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant.”

Strona 36, motyw (350), tabela, kolumna „Przedsiębiorstwo”, wpis dotyczący Ukrainy

Strona 37 art. 1 ust. 2, tabela, kolumna „Przedsiębiorstwo”, wpis dotyczący Ukrainy

zamiast: „OJSC Interpipe Nihnedneprovsky Tube Rolling Plant ...”

powinno być: „OJSC Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant ...”.

- ★ Zalecenie Rady stowarzyszenia UE-Maroko nr 1/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji planu działania UE-Maroko w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa wdrażającego szczególny status (2013-2017) 78

2013/804/UE:

- ★ Decyzja nr 1/2013 Komitetu ds. Transportu Lądowego Wspólnota/Szwajcaria z dnia 6 grudnia 2013 r. zmieniająca załącznik 1 do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie kolejowego i drogowego transportu towarów i osób 79

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 1256/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych rur i przewodów rurowych z żeliwa lub stali niestopowej pochodzących z Białorusi, Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w związku z postępowaniem zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 384/96, pochodzących z Tajlandii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia, pochodzących z Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz kończącego postępowania w odniesieniu do przywozu tego samego produktu pochodzącego z Bośni i Hercegowiny oraz z Turcji (Dz.U. L 343 z 19.12.2008, s. 1) 88

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL